

העולם הזה

המזימה לחמוס

את פיצוי

הדוג' מ'ינו

איך מקבלים פני שכן חדש הבא להתגורר בסמוך, עמוד מול עמוד? בחיור. מה עוד שזה שכן שכל קיומו מיועד להעלות חיוכים. אני מתכוון למדור השכן, עמוד 3, שלפי כל הסימנים מתעתד לשכון קבע במקום נכבד זה, שהוקצה לו בכוונה תחילה תיכף עם פתיחת הגליון. מדוע בהתחלת הגליון ולא בסופו, כדרך מרבית המדורים הסאטיריים וכפי שהיה גם מקובל בהעולם הזה במשך שנים רבות? אין זה לשם השינוי בלבד. הועדנו את עמוד שלוש להיות מעין אפריטיף לסעודה עתונאית. לא היינו רוצים לראות אותו כקנינות מתקתק אלא כמבוא מעורר תיאבון. אבל לפני שמתחילים בחיורים אל השכן החדש אני רוצה להספיד דמות שהיא בין השמות הנרדפים להעולם הזה: לילי גלילי, אותה נערה חייכנית שבמשך עשרים שנה לא התבגרה, ואשר ליוותה תמיד את קודמו של עמוד 3 — את העור לם הבא, שבמשך עשרים שנה לסירוגין היווה את מדור הסאטירה וההומור של העולם הזה.

לילי גלילי

ליל גלילי, בעלת זנב הסוס, התימרה משך כל אותם שנים ובכל הגילגולים להיות עורכת העולם הבא. למעשה אני נותן כאן אישור רשמי ראשון לסוד גלוי — ליל גלילי לא היתה ולא נבראה. היא היתה פסבדונים לשורה ארוכה של עורכים, סאטיריקאים ובדחנים, שהתחלפו ב"מרוצת השנים בעריכת המדור ובכתיבת החומר עבורו.

מי היתה הנערה אשר תמונתה הופיעה כדמותה של לילי גלילי? מיומה הראשון היא היתה אלמונית ואיני מאמין ש"מישהו יצליח לזהות אותה היום. אבל — ולוא רק לסיפוק סקרנותם של חוקרי תולדות העיתונות העברית — את תמונתה המלאה אנו מפרסמים כאן לראשונה. שלום לעפרה.

יורשה עול-הימים של הגברת גלילי ש"שבקה חיים, עושה את צעדיו הראשונים כשהוא מייחל לעזרתכם, הקוראים. מ"טבעו וממהותו אין זה מדור הנעשה על ידי איש אחד בלבד. גם לא עלידי חברי רה של מצחיקנים. הוא צריך להיות שייך לכל קוראי העיתון, והוא זקוק לתרומתם כמו אוויר לנשימה.

היינו רוצים לראות את קוראי העולם הזה מזרימים חומר, מכל הסוגים, למדור. כל חומר שיש בו איזה שהיא לחלוחית של הומור או רעיון משעשע בא בחשבון. החל מבדיחות, קאריקטורות, באלונים ל"תמונות וכלה בפיליטונים או סאטירות. קחו, למשל, את תת-המדור "יש רג" ליים לדבר", לא צריך להיות צייר כדי למצוא שפע של רעיונות מבדרים המתחייבים מסיטואציות המוכרות לכל איש. תנו דרור לדמיון הפרוע, העלו את הצעותיכם על תוספת הציור "עמוד 3".

אנו מצידנו מתחייבים לקרוא ולעיין בכל חומר שיגיע, למיין אותו ולפרסם את זה הראוי לדפוס. או קדימה, עמוד 3 ממתיין.

פירסום נורתי

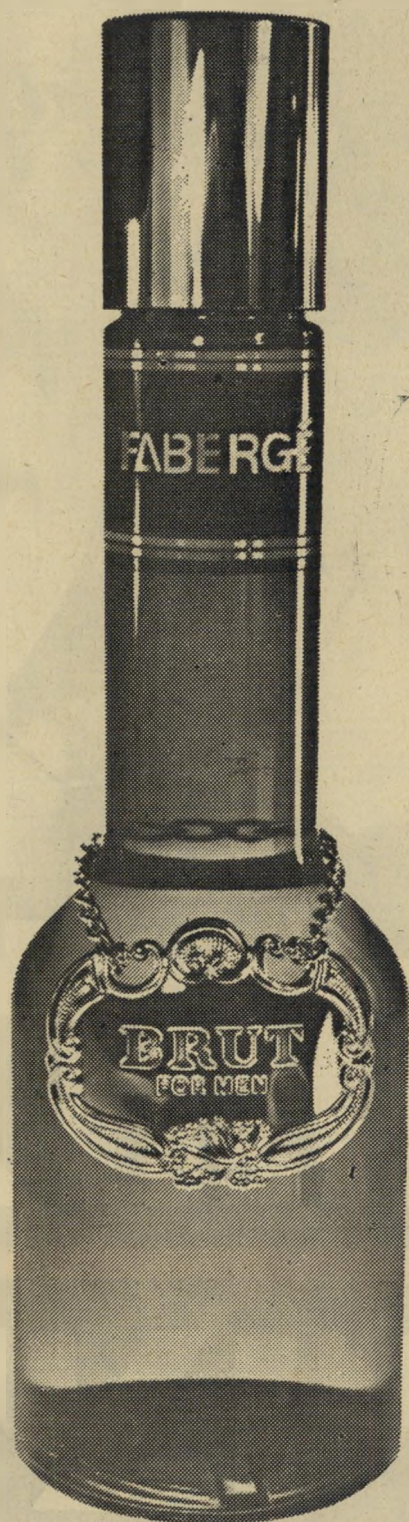
"זאת זוועה! איך אתם יכולים להדפיס דבר כזה בעיתון?" תגובות לא מעטות ברוח זו קיבלנו בעקבות פירסום הכתבה "המכונית המגולחת" בגליון שעבר (העולם הזה 1833) על תאונת הדרכים המחרידה שאירעה באוטוסטרדה לחיפה.

בדיוק לתגובה כזו ציפינו. ליד שולחן העימוד היו ויכוחים בין חברי המערכת. היו שטענו כי אין לפרסם את התמונות ולוא רק כדי לא לפגוע ברגשות משפחת ההרוג שנקטל באותה תאונה. דעת מחייבי הפירסום הכריעה לבסוף, אחרי ויכוחים קולניים, השיקול שהכריע היה נעוץ בתפקיד החשוב שעיתונות יכולה למלא במיסגרת המילחמה בתאונות-הדרכים. מזה שנים שאנו תובעים ממישטרת-ישראל וממישרד התחבורה לסייע לנו בפירסום חומר על תאונות-הדרכים, מתוך הכרה שפירסום על תאונות שאירעו לאחרים, תוך ניתוח סיבות התאונות והצגת תוצאותיהם, עשוי להיות גורם מרתיע ממדרגה ראשונה. אין דבר העשוי לזעזע את שלוותו ובטחונו העצמי של נהג פזיז ובלתי-זהיר מאשר מראה תוצאות תאונה שאירעה לנהג אחר, פזיז ובוטחן בעצמו כמוהו.

לצערנו לא גילתה מישטרת-ישראל נכונות לשתף פעולה בעניין זה למרות פניות חוזרות ונשנות אל מפקדיה ואל שר-המישטרה. הדיבורים על גיוס כל המשאבים למילחמה בנגע תאונות-הדרכים, התגלו כדיבורים בעלמא, כאשר הגיעו הדברים לידי ביצוע.

בשל חוסר הרצון הטוב והעדר שיתוף הפעולה בנושא זה, אנו מסתפקים בדיווח על תאונות שכתבי העולם הזה הנוסעים בדרכים היו עדים להן. זה מה שאירע גם עם אותה תאונה של "המכונית המגולחת". אנו משתתפים בכאבה של משפחת ההרוג באותה תאונה. יחד עם זאת, אנו מאמינים, הם יבינו את השיקול שהביא אותנו לפירסום התמונות המזעזעות. אם מראה התאונה המחרידה לא ימוש, ולוא גם מזכרונו של נהג אחד בלבד, ונהיגתו תהיה זהירה יותר — דבר שאכן יקרה, אני מקווה — היה הפירסום כדאי.

מתנה יקרה לגבר יקר Brut

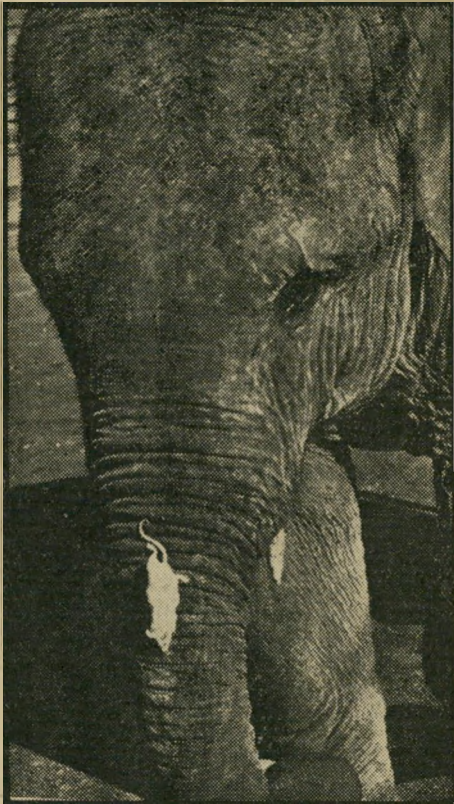

after shave . after shower . after anything!
Fabergé for the love of life.

להשיג בפרפומריות מובחרות
מופץ ע"י לון

העולם הזה 1834

יום השיריון 1972

עד אפך וחמתך, אעבור את
אחזייהחסימה!

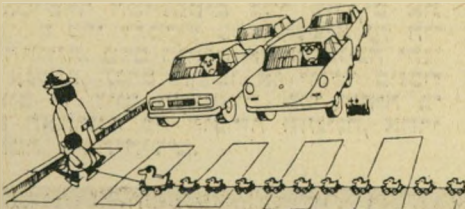
אמצעי המחשה טלוויזיוני

אין אחד בארץ שלא השתתף בחוגיבת בדיון על הנושא: למה הטלוויזיה בישראל כזו חרא? מוגש כאן לקורא אמצעי-המחשה טלוויזיוני, השאול משידורי ישראל המכובדים בעצמם, ש- מסביר את כל העסק על הצד הכי טוב. קחו, לדוגמה, את הפתיחה לתוכנית החד- שות. שימו לב, מה מראים לנו: אנחנו רואים במרכז המסך הקטן, "בול", ושומעים מוסיקה רבת-רושם, שעושה הרבה רוח והרבה גלים, ומעוררת תיקוות גדולות גם. אחרי זה — מגיח לפתע, מצד שמאל חץ תוקפני — והוא מתקרב ומתקרב לבול ו — פיקשה! נו, פיספס, אז הוא נדבק לתחת של הבול. המוסיקה גוברת ונכנסת לאקסטזה. ואז! — מצד ימין נפתחת הרעה! חץ גדול ואימתני מופיע (תמיד מה שמימין הוא יותר מפחיד) — וגם הוא מתקרב ו-אופס — שוב פיקשה! אז הוא נדבק לבול, מהמלמעלה שלו. אחרי שהחץ שבא מלמעלה מפקשש, ונדבק לבול על הצד השמאלי שלו, נו — ואחרי שגם החץ שבא מלמטה — שהוא הצ'נס האחרון! — גם הוא מפקשש, ונדבק לבול על הצד הימני שלו — או אז מתחיל באמת הבלגן הגדול, ואף אחד לא מוצא יותר את הידיים והרגליים. ה' חיצים השמאליים מתערבבים לדיסה שלמה עם הימניים, העליונים עם התחתונים. כל הפיק- שושים האלה כבר ממחישים לך מה צפוי לך. הלאה, מהפלונטר שנוצר על המסך כבר ב' אמת אי-אפשר לצאת, אז עושים "קט!", ומו- פיעה המילה הברוכה והמרגיעה, הנוסכת בצור פה ריכוז וביטחון: "מבט". מבט לחדשות. למה מבט? זה כדי להסיר חששות מליבך, שאם אולי חשבת שמבקשים ממך להקדיש הק- שבה, הבה, היגיון, קליטה — אל דאגה! אין צורך. בעצם אפילו אם תאמץ את המוח שלך, גם לא יצא לך מזה שום כלום. אז פשוט מו- דיעים לך שמה שנדרש ממך זה, "לתת מבט". בשביל טלוויזיה כ' זו אולי היה מספיק לתת אפילו רק "חצי מבט", ולקרוא לתוכ- נית בהתאם.

שם 33

הצעה לתלבושת ייצוג

לישראליים הנוסעים לחו"ל

יש רגליים לדבר

"תשמעי, אני מת עדיך!"

השבוע, למשל, פשטה יחידת מישטרה על קפה "כסית" ברחוב דיזנגוף וערכה חיפוש כבדני כמה מהלקוחות שהיו במקום.

סערה סביב

בנק "טפחות"

צפויה סערת רוחות סביב הגיוויים כי מנכ"ל בנק טפחות, משה מן, רכש מהבנק מניות בשווי של 750 אלף ל"י במחיר נמוך. ועדת ניירות-הערך שלרוב הבורסה הישראלית, פנתה השבוע להנחות בנק טפחות וליקשם הסבר לעסקה מוזרה זו.

בינתיים עוכבה הנפקת אמיסיית איגרות-החוב של הבנק שעמדה להתבצע בימים הקרובים. הוגים כלכליים תמהים על כך שבנק ממשלתי, שתפקידו לממן רכישת דירות במחירים עממיים הקציב מניות

תבוסת תוכנית

"יום השישי"

נראה כי תוכנית הבידוד הטלוויזיונית השבועית לערב שבת, יום השישי, בעריכתו של יעקב כהנא, תבוסל כבר בשבוע הבא.

התוכנית עוררה תגובות שליליות ביותר, גור כה רמתה הנמוכה ונוכח העדר מנחים מנוסים שיגישו אותה. כל הנסיונות והאילתורים שנעשו בתחום זה נכשלו.

מדינת הווועד המנהל של הטלוויזיה תתכנס בעוד שבועיים כדי לדון בגורר התוכנית, אבל נראה שעוד לכוונת סה היא תועמד כבר בפני עובדה מוגה מרת שהתוכנית הפסיקה את קיומה.

זהו תוכנית יום השישי המקורית השניה הי מתבטלת בטלוויזיה (קדמה לה לא חל עובד) ועתה יהיה צורך לתכנן מחדש את שידורי ה טלוויזיה ביום שישי.

בסכום כה גדול למנהלו הכללי.

בין השאר הועלתה הדרישה לבדוק אם לא היה זה הבנק עצמו שהילוה למנהלו את הסכומים הדרושים לרכישת המניות במחירם הנמוך.

בולוניה -

עוד השנה

מאחורי הקדעים מתנהלים דיונים קדחי תניים כדי להכשיר את הקרקע לקיום ועידת בולוניה על השקום במזרח-התיכון, עוד בי-1972.

כעת מבררים התנאים שיאפשרו את השתתפותם של מישלחות מישראל, מארצות-ערב ואולי גם מן הפלגים הפלסטיניים המתונים בוועידה זו.

אריק רולו

יבוא לארץ

הכתב היהודי-צרפתי ממוצא מצרי, אריק רולו, מומחה "דה-מונד" למיזרח-התיכון, יבקר בארץ בסוף החודש.

הביקור נועד להכנת חומר על מצב הפליטים הפלסטיניים. לה-מונד מתכוון לפרסם סדרה על נושא זה.

עמדותיו של רולו הרגיו לא פעם את המימסד הישראלי, שהחרים אותו בביקור קודם.

הליברלים העצמאיים

רוכשים עתונים

המיסדגה הליברלית העצמאית מנהלת משא-ומתן לרכישת מחצית המניות של היתון הישראלי בספרדית ל'אורורה. קודם לכן כבר רכשו אנשי הליברלים העצמאיים 50% מן מניות העיתון הרומני אדברול. משא ומתן דומה מתנהל גם לגבי העיתון האידי יידישע צייטונג. מנהלי המשא ומתן מטעם ה"ע" הם יצחק ארצי ואברהם חסון.

מיספר עורכדיין כבר לוחצים על שופטים להקדים את הדיון בתיקי לקוחותיהם מתוך תקווה שאם יהיו שופטים עד ליום העצמאות הם ייהנו גם כן מהחגיגה.

חילוקי-דעות

בין הרבנים

כבר בימים הראשונים לכהונתם, ניתגו חילוקי-דעות בין שני הרבנים הראשיים החדשים - הרב שלמה גורן והרב עובדיה יוסף.

הרב גורן מעוניין בעריכת שני טקסי הכתרה נפרדים ואילו עובדיה יוסף מעוניין בטקס משותף. לגבי הזיקה לבית-הדין הרבני הגדול: יוסף נוטה להדק את הקשרים עם הדיינים בצלאל זולטי ואליעזר גולדשמיט, שהם מתנגדיו של הרב גורן ואילו גורן מבקש להרחיב את בית-הדין הגדול כדי שלא יודק לרבנים אלה.

לגבי מיקום השכונות בהיכל שלמה: גורן ביקש לעצמו את לישכותיהם של נייסים ואונטרמן, למורת רוחו של עובדיה יוסף.

דיוטש נטש

את כהנא

המוכר-מיליונר היהודי-אמריקאי הצייר (37) ברני דיוטש, איי-הבורסה מניו יורק, רכ עם הרב כהנא.

דיוטש, שמימן רבות מן היוזמות של הימין הקיצוני בישראל (בין השאר: פעולות גאולה כהן, פעולות עולי-בריה"מ קאזאקוב וספרלינג, תנועת החרות) היה המממן העיקרי של מאיר כהנא עד לפני כמה חודשים.

עתה הודיע כי הפסיק כל תמיכה בו, וגם חדל לדבר עימו.

דיוטש נחקר בקשר עם פעולות הליגה על-ידי סוכני האף-בי-איי, הבודקים באיוז מידה ממשלת הליגה זרוע של המאפיה.

הש.ב. גויים

למלחמה בסמים

שירותי-הביטחון משתפים לאחרונה פעולה עם מישטרת ישראל במיבצע נרחב שנועד לצמצום מיסחר הסמים בישראל.

אחרי תקופה ממושכת בה הוצף השוק הישראלי בסמים מסוגים שונים באין מפרע, נראה כי הוצר לט על מלחמה טוטאלית בנגע. במסגרת מיבצע מיוחד שהכריזה מישטרת ישראל הוטל מצוד על סור חרי הסמים, הגדולים והקטנים גם יחד.

כיוון שחלק ניכר מהסמים עוברים לישראל דרך השטחים המוחזקים, היה צורך בסיוע של שירותי הביטחון.

במסגרת המיבצע נערכות פשיטות על מקומות בהם מתרכזים מעשני סמים.

תשקיף

האלוף שלמה להט -

מועמד גח"ל לעיריית

תל-אביב

אחרי שדיקן הפקולטה למישטרים באוניברסיטת תל-אביב, אמנון רובינשטיין, דחה את הצעת גח"ל להתייצב כראש רשימתם בבחירות הכאות לעיריית תל-אביב, הוחלט על מינויו של אלוף (מי.) שלמה ("צ'יק") להט כראש הרשימה.

האלוף להט, הנמצא עדיין בחופשת שיחרור מ צה"ל והשוהה עתה עם רעייתו בארצות-הברית במסע הרצאות למען המגבית, קיבל מייד אחרי שיחרורו הצעה מאנשי הליברלים בגח"ל להתייצב כראש המערכה להוצאת ראשות עיריית תל-אביב מ ידי המערך. להט, מי שהיה מפקד הכוחות המשוריינים בסניג בתקופת מלחמת ההתשה וראש אכ"א במטכ"ל לפני שיחרורו, היסס ולא השיב תשובה מיידית.

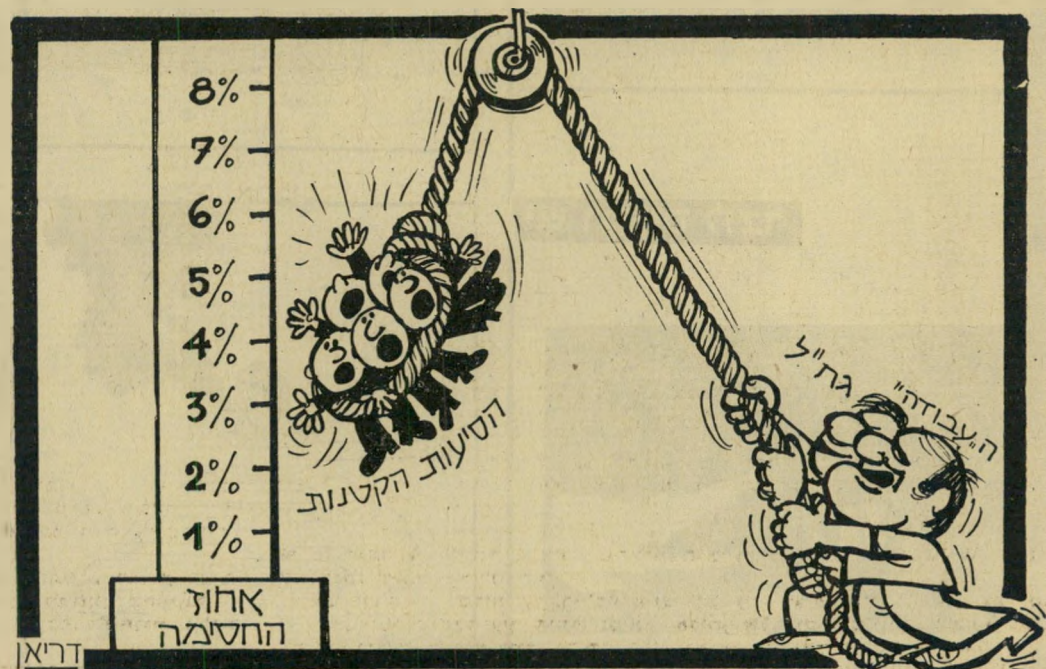
עתה נודע כי להט, שעד לבחירות יע סוק בהנהלת המפעלים הכימיים של האי חים מייצג, הסכים לקבל את ההצעה ואף חתם כנראה על הסכם עם ראשי גח"ל על כך לפני נסיעתו לחו"ל. גח"ל מבקשת לשי מור את דבר מינויו כמור כדי לא לפגוע בראש פיעת גח"ל הנוכחי בעירייה - מני חם סבידור.

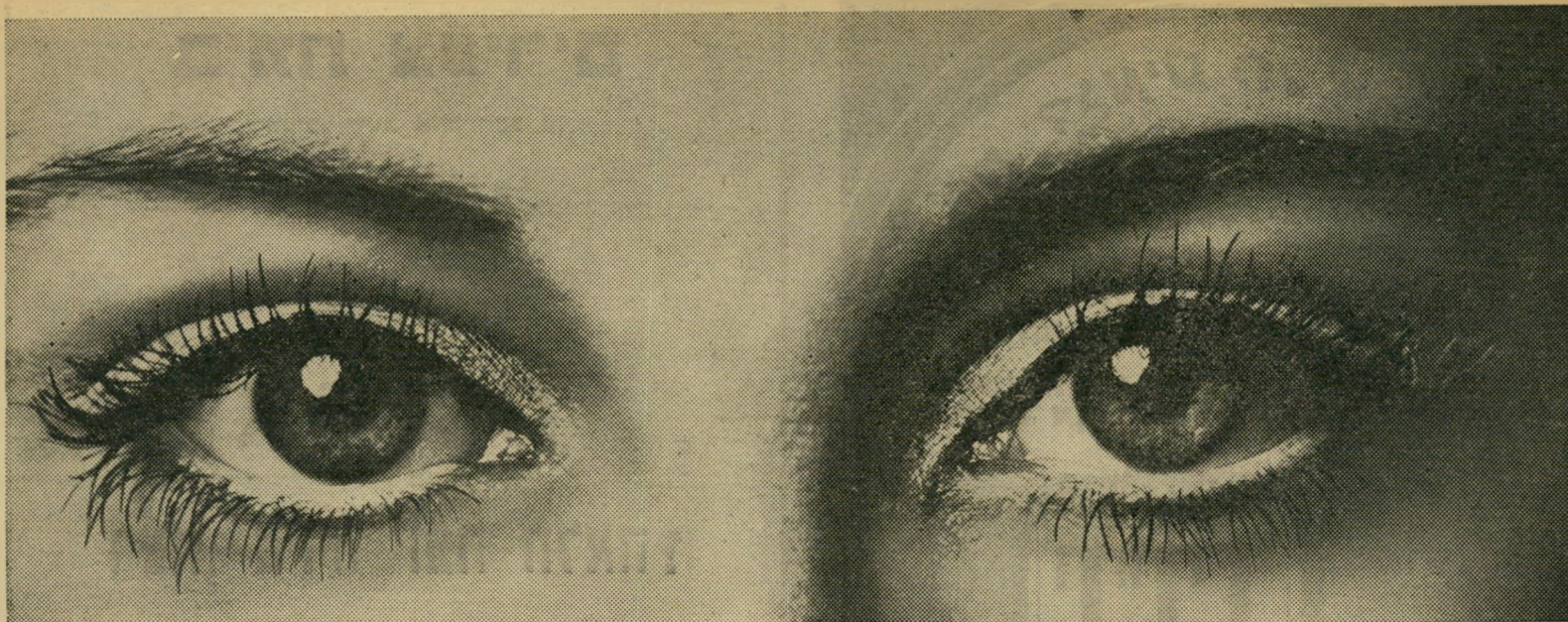
חנינה כללית

ביום העצמאות ה-25

נשיא המדינה, זלמן שז"ר, יכריז קרוב לוודאי על חנינה כללית לאסירים פליליים לרגל חגיגות ה-25 להקמת המדינה. החנינה תוכרז, כפי הנראה, ערב יום-העצמאות ה-25.

כמישרר המישטרים כבר בודקים את הנתונים כדי להמליץ בפני הנשיא על הי קף החנינה. טרם הוחלט אם מהחנינה יהנו גם אנשים, נגדם הוגשו או יוגשו כתבי אישום עד ליום העצמאות, כפי שהיה בי פעם האחרונה בה הוכרזה החנינה, אחרי מלחמת ששת-הימים.

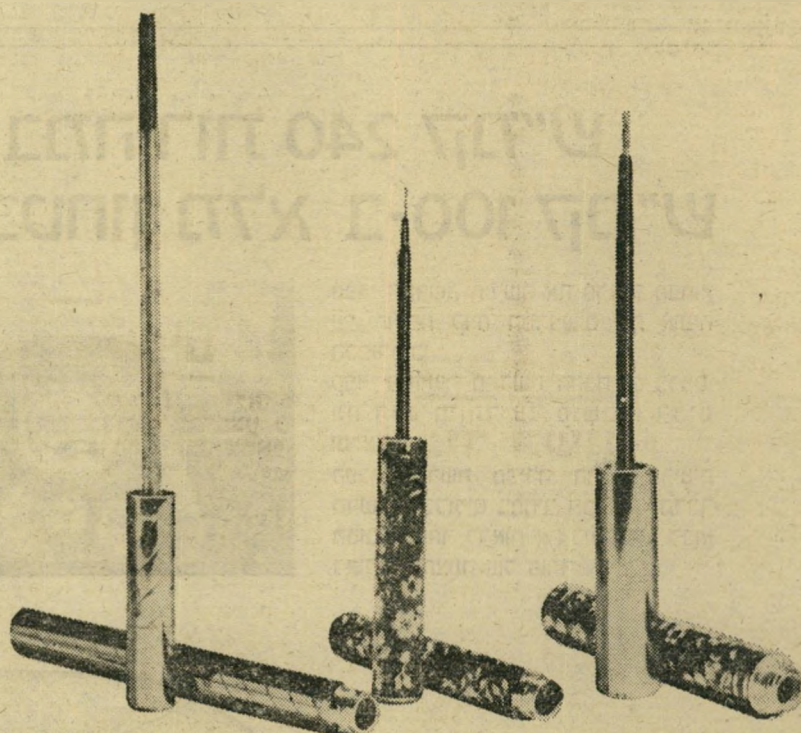

זמנא ד' לזא נאטא וז לא

זמנא ד' לזא נאטא וז לא
זמנא ד' לזא נאטא וז לא

עין אחת אופרה במשך 14 דקות.
העין השניה תוך 3 דקות.
היש הבדל?

דקה 3 MINUTE

III. Long Lash
מגוון את ריסך
ועושה אותם ארוכים,
ארוכים, ארוכים.
תחליף
לריסים המלאכותיים,
לדבק ולמסקרה.

דקה 2 MINUTE

Minute Eyeliner
אי לינר ומכחול יחדיו
בגליל פרחוני
להעלאת קו תיחום
מושלם בקלות
ובזריזות.
תחליף לאבן-איפור,
מים ומכחול.

דקה 1 MINUTE

Minute Shadowmatic
מכחול וצללית יחדיו
בגליל מהודר
לאיפור עפעפייד.
האיפור מועלה
בקלות, אינו מש
שעות ארוכות.
חוזק הגוון ניתן לויסות כך
שתוכלי להתאפר ב-3
בני-גוון שונים.
תחליף לשלושה גווני הצללית
בהם השתמשת עד כה.

הלנה רובינשטיין. היופי בפעולה

יעוץ והדרכה ניתנים חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין — שדרות קק"ל 94 תל-אביב בימי ב' וד' בשבוע בין השעות 3.30-6.00 אחה"צ.
לבנות הנעורים בימי ג' באותן השעות.

בימת צעירים

תל אביב, רחוב אחד העם 70

בליל שבת

27.10.72, בשעה 8.30

אסיפה

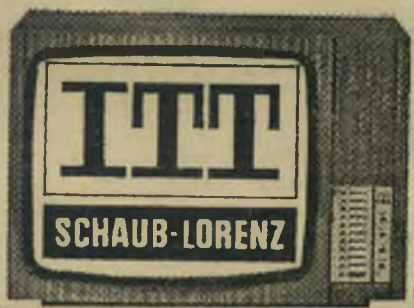
רצח, טירוד ומה הלאה?

(16 שנה לרצח בכפר-קאסם)

הנוער מוזמן

חברת קצ'אים חזקים
לעת עתה בכמות מצומצמת
2002-1250-1258
1352 • SL-1256
שרות מיוחד לעולים חדשים!
חקלט הטלוויזיה הטוב בעולם

הסטראו עם הסנסור היחידי בעולם
המיוצר אך ורק ע"י ITT שאוב-לורנץ

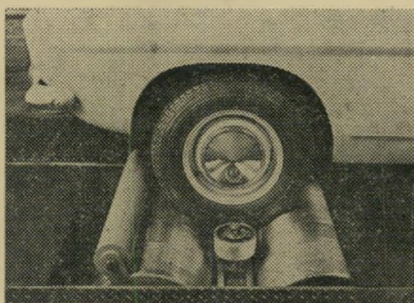
סוכנים בלעדים: כינורי בע"מ, פוץ 4 ת"א

פורד בודק אותה במהירות 240 קמ"ש זה נותן לך בטחון מלא ב-100 קמ"ש

קפרי החדשה חידשה את מראה מבחן
ע"י חוספת קוים המדגשים את אופיה
הספורטיבי

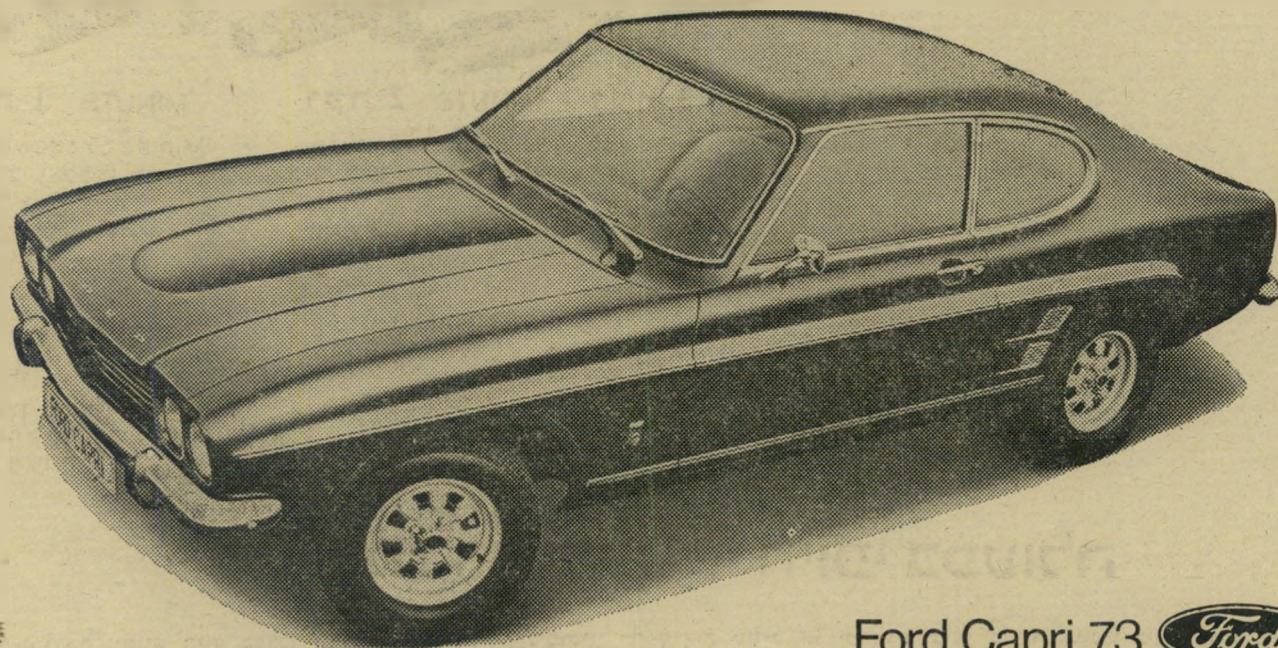
קפרי החדשה מחדשת הרבה גם בפנים.
עם דגש מיוחד על מושבים רכים
ומיציבים.

קפרי החדשה מכילה הרבה פריטים
חדשים הכלולים במחיר המכונית והדרך
הטובה ביותר לראות את כולם היא לבוא
לאולמי התצוגה של פורד.

קפרי החדשה היא סוסת-מירוץ גועית
חדשה שעברה כבר את כל המבחנים
וסוכה לעלות על המסלול.
אם אמרנו שהיא מושלמת ב-100 קמ"ש.
מובטח לך שהיא עוד יותר טובה ב-150
קמ"ש.

לא היינו מייעצים לך לעבור על חוקי
החנועה בישראל אבל מה שבטוח הוא
שתחוש בעליונות הקפרי שלך ביונקים
בעקיפות ובעליות התלולים.

Ford Capri 73

חברה א"י לאוטומובילים בע"מ מפצי פורד בישראל. תל אביב. חיפה. ירושלים.

האבא אלוף בצה"ל, והבן עוסק בהזמנה לרצח

אנושים

■ השבוע עסקה הכנסת במצב הזבובים בסין. למה? ככה, השר שמעון פרס ביקש להסביר את הליכוד בי אוטובוסים בחברה דמוקרטית, וטען שרק במדינה דיקטטורית ניתן לחסל את הליכוד. לך, ולראייה: בסין הקומוניסטים נהרגו כל הזבובים. "כאשר הקומוניזם מכריז מילי חמה — אנשים וזבובים נכחדים". קרא ח"כ גל"ח חיים לנדראי: "כשהקומוניזם מנצח, גם הזבובים בורחים!" הסביר לעומת זאת ח"כ הר מפד"ל שימחה פרידמן: "יש 600 מיליון סינים כאשר כל סיני הורג עשרה זבובים — אי לא נשאר אף זבוב אחד!"

■ בבחירות לרבנות נכ"ס כל בוחר אל מאחורי מסך, ושם שם את הפתקים למעט פות. אמר עיתונאי הרוצה בעילום-שמו: "כל אחד מהם מתייחד עם קונו".

■ אחד מסימנייהיכר של גוף הכנסת נעלם. ח"כ טובה סנהדרי לא נראתה מזה שנים מבלי שתחבוש כובע. השבוע הפתיעה את חברי הכנסת, כאשר חבשה כיפה בלבד, ללא הכובע הנצחי. הסבירה היא: "נמאס תמיד אותו הדבר, כמו (משח) דיון".

■ ידידיו של שריהעבור דה יוסף אלמוגי סיפרו על מתיחה שערכו לו לפני שנים באחד מביקוריו בארצות-הברית. מקבלי פניו הקליטו על רשמקול מהדורת חדשות בי בעברית של שידורי-ישראל, שילבו לתוכה הודעה, שלא שודרה כמובן במקור, על-כך שממשלת-ישראל הסכימה לקבל את התפטרותו של השר אלמוגי. כאשר הוסע אלמוגי במכונית לבית-המלון, הוא התפלא מאוד על שמצליחים ברדיו פשוט של מכונית בניין יורק לקלוט את שידורי-ישראל. אל, אולם פליאתו הפכה לתדהמה כאשר שמע בחדשות כי הממשלה נעתה לבקשתו וקיבלה את התפטרותו. אלמוגי התפרץ בזעקה: "זה שקר! אני לא התפטרתי!" הוא רצה לעצור את המכונית ולטלפן

ישראל מרחוב גורדון עד רחוב פרישמן, השתתפו אלופי צה"ל, ידידים, ועיתונאים. בתמונה משמאל נראה אורי דג, כשלידו אשתו, הדוג' מנית ורדה דג, מחליף חיוכים עם שרת-התיקשורת שמעון פרס, שהשיתף במסיבה, כשמעל פרס ניצב בעל המסעדה אלי רונן שזאג לי זרם בלתי פוסק של מיני מאכלים ומשקאות מובחרים לאורחים הרבים.

לומר לו באיזה מההצגות משיחק יהורם גאון ובאיזה מחליף אותו עזריאל אשורוב, מפני שהוא מעוניין לחזות דוור קא בזאת בה מופיע גאון. ברי שבט שהופיע גם הוא בקובלן, בדק את לוח ההופעות והודיע לשכנו כי ביום זה וזה מופיע גאון והוא יכול לקנות כרטיסים לאותו יום. השכן שמע לעצה וקנה ארבעה זוגות כרטיסים. ביום ההצגה בדק ברי-שבים מי אחרי הקלעים וראה את יהורם גאון יושב וממתין כדי לעלות לבמה. הוא יצא והודיע לשכנו שהכל בסדר. אך כשעלה המיסק התברר כי יהורם נמצא במקום במיקרה ואינו מופיע כלל באותו יום. "מאז הפסק השכן שלי לדבר איתי. הוא חושב שסידרתי אותו בכוונה. בפגישות בחדר המדרגות הוא מפנה לי את גבו".

פסוקי השבוע

● הרב איסר יהודה אונטרמן: "בני מישפחתי יעצו לי שלא להתמודד על כהונת הרב הראשי, אך חשבי תי אסור לי להיעצור באמצע הדרך".

● מזכ"ל ההסתדרות יצחק כהן-אחרון: "מתי משתמשים במונח 'דולרים' ו'מתי ב'לירות'? — כאשר רוצים לנפח מחיר מסויים, אומרים — לירות, וכדורים לי הפחית, אומרים — דולרים".

● העיתונאי שבת פבת, במאמר ביקורת על הרמת מרכז עולמי ע"ש בבה אידלסון: "....לוא היה הצייבור סחוף התלהבות מאישיו תה ומתפקע מרוב הוקרה ל מפעליו, אפשר היה להסכים, הוך עצמית עין או שתיים, לעוד איזה מרכז כפרי בינוני, שני בתי-ספר לנערות קשות חינוך ומרכז להשתלמות מקצועית באחת הערים הראשיות, כולם על-שם בבה אידלסון, אבל מרכז עולמי?"

● מודעה "רתית" זו הופיעה השבוע בעמודו הראשון של היוםון בשם פה הערכית "אל קורם": "רמאדן הוא חודש אמונה, טוהר ונקיון. צבע גא, איפוא את ביתך בצבעי טמבור החדישים ביותר".

הסכים המשורר לרדת מהבמה מבלי לבדוק את החולה המדוי מה.

■ האמרגן אברהם ("פ"שנל") הפך לאחרונה כמעט בן-בית בבתי-המשפט בתל-אביב. אפשר לראות את תו באולמות המשפטים, או כי שהוא נורד ממשפט למשפט. איז זה, חס וחלילה, בגלל הבעיות המשפטיות שלו עצמו. פשול עומד להפיק בקרוב מספר סרטי פשע ישראליים, אך תם הוא מתכוון לביים בעצמו. כשלב ראשון הוא החליט ללמוד את הנושא מקרוב.

■ צופי הטלוויזיה הבריתית יוכלו לחזות בסידרה בת שש פרקים בהשתתפות הבן-מא-שחקן הישראלי פיטר פריי ואשתו האנגליה תלימה, שצולמה השבוע באולפן בבירמינגהם. הסידרה לא תעסוק בנושא התיאטרון, אלא בבישול. בתוכנית הראשונה בישלו השניים בפני המצלמה צילענס, גפילטע-פיש ו' שאר מאכלים יהודיים מסורתיים. בשאר החמש הם יראו כיצד לבשל מאכלים הודיים, סיניים ושאר מאכלי עמים.

■ דני זמיר, בנו של אלוף צבי זמיר, אינו הולך בדרכי אביו. דני, שהשתחרר לאחרונה מצה"ל, פתח בית תה ובמשך היום הוא עובד כי עוזר צלם בסניטור של אסי דיון, הזמנה לרצח.

■ חברי הלהקה של ה'נוער העובד והלומד' עורכים בסופי השבוע של החודשים האחרונים חזרות לתוכניתם בבית ברל שבצופית. ביום ה'שישי האחרון נערכו החזרות בניצוחו של המלחין אורי קרייב והם נמשכו עד שלוש לפנות בוקר. בסופם תוכנן אורי לחזור לביתו. הוא נכנס למכוניתו ונסע עד השער ש'היה נעול. הניסיונות למצוא את המפתח עלו בתוהו ו'בלית-ברירה נשאר המלחין לישון במכוניתו עד הבוקר עת בא האיש שעל המפתחות.

■ על ריב שכנים שהיה לו לפני מספר שנים, סיפר הר' השחקן שלמה ברי-שבים: "כשהציגו בזמנו את קז'ב' לך, ביקש ממנו שכן שלו

עורך מעריב, מחליף נשיקות ו'חיבוקים עם כתב מעריב אורי דג, לרגל יציאתו לאירופה, שם יכהן כסופר מעריב במערב-אירופה. במסיבת הפרידה שערך לכבודו בעל המסעדה אלי רונן, לאורך שולחן ארוך שהתמשך בכיכר מלכי

אריה דיסנציה

הצעיר אליאב הלהיב אותו והוא ביקש לפגשו פנים אל פנים. מאוחר יותר פנה המשרד להוריו של לובה וביקש שירשו לבנם לשהות בשבתות בביתו. כך נעשה לובה אליאב בן-בית בביתו של ביאליק ש'היה חשוק ילדים. הוא נהג לטיל עימו יד ביד ברחובות תל-אביב ולשוחח עימו על בעיות העומדות ברומו של עולם. פעם קרא לפני שתי נוסחאות של אגדת שלושה וארבעה, "סיפר אליאב, האחת לי ילדים והשנייה הנוסח המקורי ושאל לדעתי. כמובן שסייד פסלתי את הנוסח השני והוריתי את ביאליק על כך".

■ זכרונות העלה השבוע גם השחקן יעקב מימן ש'סיפר על מיקרה שאירע באחת מהצגות תיאטרון החמאטא כי אשר אחד השחקנים צעק כי מיסגרת תפקידו: "הבו רוסא להושיע". מקרב הקהל זינק או לעבר הבמה המשורר מג'דל השיער שאול טשרנינגר חובסקי שהיה רוסא במיקצור עו וחפש את מי צריך להורשע. רק אחרי הסבר ארוך

לארץ, וידידיו נאלצו להתוודות כי ערכו לו מתיחה.

■ שני האחים התאומים זאב וחזי פלג משרתים כסגני-אלופים בצה"ל. זאב הוא עוזרו של רבי-אלוף (מיל) חיים למקוב בלישכת ה'תלונות של צה"ל. אך בגלל הדמיון בין השניים פונים מ'לונגים רבים דווקא לחזי ומוסרים לו את התלונות. תחילה היה חזי מסביר לפונים את טעותם, אך בזמן האחרון נמ'אס לו להסביר והוא אוסף את התלונות ופעם בשבוע מעביר אותם לטיפולו של אחיו.

■ מסתבר שגם לחבריה-כנסת אריה ("לובה") אליאב היתה בצעירותו השפעה על יצירתו של חיים נחמן ביאליק. בתוכניתם של ב'רץ ברק ונמרוד בדיה-רן, כשהייתי בן 16, ששודרה בגלי-צה"ל סיפר לובה על הכרותו עם המשורר האלומי: בבית-הספר היסודי בו למד, התקיימה תחרות חיבורים ו'ביאליק קרא את החיבורים ש'זכו בפרסים. החיבור של הילד

דודו דותן ויפה ירקוני

נפגשו השבוע בתחרות מלכת-המים. היא שיפה סיימה לשיר וירדה אל מאחורי הקלעים. כשדודו עלה מייד אחריה כדי להופיע, עכשיו אני רוצה לשמוע במו אוזני את החיקוי! דודו ניסה להתחמק אך לא עזר לו והוא החל שר את השיר של הזמרת שהצטרפה אליו לקול מחיאות הכפיים של הקהל.

מכתבים

באותה זווית צילום כמו זאת של ג'ורג' ווינגטון?

יוסף ברנשטיין, חיפה

הדולר האמריקאי והדולר השחור — ראה תמונות.

עדות

חיה

השחיתות על כל צורותיה, הכספית, החברותית, המוסרית והתפקודית, הפכה למכת מדינה. היא לא פסחה אפילו על הדרגים הגבוהים של המוסד המדוני והרקוב. אינה שם נוכח לתת לתופעה המחרידה של מחדלים פליליים במעשי ה"רצה בלוד ובמינכן? דם של אורחים שלווים נשפך כמים בגלל לא-איכפתיות ואדישות של אחראים רמי-מעלה.

ועדת קופל ממליצה על העברת מוסד המודיעין ושירות הביטחון הכללי לידי משרד-הביטחון, כי ראש-הממשלה, או יותר נכון סגנה, ניכשלו במשימתם. גם זאת תופעה, לדעתי, הקשורה בנגע הפור ליטי והציבורי הקיים במדינה. אישים רמי-

נגר

הפלייה

מן העיתונות: "טייס ריסוס הורשע ביום ב' בבית-משפט השלום באשמת הטסת כלי טיס מעל שמורת הטבע בחור" לה" (שדות של יהודים). כבוד השופטים! מתי תרשיעו ותעניו שו את טייס הריסוס שריסס שטח חקלאי כעקובה? (שדות של ערבים). ציון במישפט תיפדה...

אליעזר פומרנק, נהריה

מיסלגה

בעלת משקל רב

קראתי בעניין רב ראיון שהעניק מר אורי אבנרי לשבועון אוג'י. לדעתי, הגיע הזמן, אחרי מה שקרה במינכן, שגברת גולדה מאיר וממשלת-ישראל ישנו את מדיניותם. אני חושבת שמיסלגתו של אבנרי, כמיסלגה אופוזיציונית היא בעלת

הדולר של ורשינגטון
— דיסיון —

הדולר של ספיר
— מפתיע —

דרג לוקחים על שיכמם תפקידים חסרי בים ומרכזיים מעל ומעבר ליכולתם ומבלי שום יחס לזמן העומד לרשותם. דבר שגור רם בסופו של דבר לחוסר יעילות. לחוסר ביקורת ולסחבת בביצוע בתחום העניינים הנתונים לסמכותם ולטיפולם. צא ולמד כמה תפקידים ממלא סגן ראש-הממשלה, הן בארץ והן בחו"ל? והתוצאה: ברכה מועטת במעשי ידיו. הוא הדין לגבי שאר השירים והתפקידים הבכירים. כתוצאה ממצב-דברים זה, מתערפל כור שר תבונתם ופגנם כושר שיקולם ושרי פוטם. ומי משלם את החשבון? כמובן "עמך", פשוטו כמשמעו. שובו המחפיר של השר, שהתפטר לפני כמה חודשים, משמש עדות חיה לכך.

מ. נחמיאס, תל-אביב

תורתם

של הורים

"העולם הזה" 1833, "מי כאן החולה האמיתי?" על הסיכסוך בין משרדי הבריאות והאוצר שבגללו עוכבה פתיחת בניין בית-חולים חדש.

הרינו להביע תודתנו על טיפולכם בעניין פתיחת האגף החדש בבית-החור לים בנס-ציונה, המיועד לקליטת ילדים חזקים לאישפוז. למרות שהבניין הושלם מזה זמן רב,

מישקל רב, גם מבחינת דעת-הקהל העור למית, כיוון שמצד אחד קיים דיין (לדעתי הוא מתאים יותר כמפקד צבאי) ומצד שני קיימת מיסלגה כמיסלגתכם, אשר מנסה לשפוט את המצב בצורה אובייקטיבית, ויש לה גם מטרות פסיפסטיטיות. מדוע אינם נותנים לפלסטנינים את חתיכת האדמה הנקראת רצועת-עזה ובצור? רה זאת מחסלים את בעיית הפדיון, אשר מטרידים מדינות ומכניסים לעניין עמים, שלהם אין חלק בכל הפרשה הזאת? לדעתי כל מילחמת הגרילה שמנהלים המחבלים, עושה רושם גרוע על כל העור לם. אני כשלעצמי, מתנגדת לשימוש בכוח.

כל טוב לכם ולמיסלגתכם.

סימונה רמון, רומא

מכתב זה הגיע למערכת באיטלקית.

פרצופו

של ספיר

"העולם הזה" 1833, קאריקטור-רה במדור "תשקיף" המראה את פרצופו של פנחס ספיר על גבי הדולר השחור.

מהנסיעה האחרונה שלי לחו"ל נשאר לי למזכרת דולר אחד. השוויתי את הדור לר שהופיע בעיתונכם לזה שבארנקי. איזה דימיון בתמונות. ממש לא ייאומן. מעניין, איך מצאתם תמונה של ספיר

רעננות

מבקר ועד ערב

באור - ורשכסקי

הגיע משלוח חדיש של חליפות ספורט אלגנט

במחירי הנחה מיוחדים:

— 190 ל"י במקום — 240 ל"י

— 240 ל"י במקום — 290 ל"י

— 260 ל"י במקום — 310 ל"י

מבחר אופנה עילית לצעירים ולצעירות

באיכות ובמחירים רק אצל

אלי מרכז האופנה

רח' סלמה 121. טלפון 826168. תל-אביב

מינוח אחרי הטבח

עובדי מינוח לאחר האלימפאדה כשהאווירה היתה מתחלחלת על נעמה. כשחזרתי הגה, עדיין לא השתנה דבר. רוב הישראלים ברחו לכיף לאחר האסון, ואילו הישראלים, כמו יתר היהודים הגרים כאן שרויים בפחד ולא פותחים את דלת ביתם ללא סיסמה, אותה צריך לומר עם הצילצול בפעמון. במעמדן הישראלי שנמצא כאן עומדים שני שומרים בחוף וכל אחד שנראה פחות או יותר כמו ערבי מעורר מהומה במקום. אווירה ממש מגוחכת, כשמתייחסים ברצינות לכל איום לא מתקבל על הדעת. רוב היהודים הגרים כאן (ממוצא פולני וללא אזרחות) שולטים בחיי המסחר וכמו כן בחיי הלילה. טיפוסים מבחילים ופרימיטיביים ברובם שנקלעו למינוח תוך כף לאחת המלחמה ישר מהתנורים של דכאו. כולם עשירים ושנואים על האוכי לוסיה הגרמנית (ובצדק) וכולם מקווים כי שטראוס וברצל ינצחו בבחירות.

נעמי אירוזה
אווירה מתוחה

נקלעתי לחברה של יהודים צעירים ש- כבר נולדו כאן, דרך חברי ישראלי שנקי נה בתור חתן לאחת המשפחות הללו. קשה לתאר את האווירה בחברה זו. ב- מסיבת בר מצווה בה הייתי אתמול, היתה הריצפה מכוסה בשלושה שטיחים פריסיים (אחד על השני), כולם מקושטים ב- יהלומים ושיני זהב, וכל הצעירים החיוריים הללו שוחחו אידיש ביניהם. סיפרתי להם כל מיני סיפורים דימיוריים על אירגוני טירור בסביבה ונהניתי כשהם ממש נהיו עוד יותר חיוורים מרוב פחד. מעניין הוא שכל הטיפוסים הללו טסים מדי פעם לארץ ורוכשים שם דירות בהון כסף. אני בטוחה שהם לא מתכוונים לבוא לארץ כדי לגור שם. מעניין בכל זאת, לשם מה הם קונים את הבתים?

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

נעמי אירוזה

אווירה מתוחה

הקשור בישראל ומתעניינים ברצינות בכל הקורה בארץ. לפני שבוע ראיינו את גיטלי שובלד כהן כדוגמנית צילום לעיתון קוויק. הם החליטו לא לכתוב את שם העיר בה היא גרה, מטעמי ביטחון אישיים. הכתבה צריכה להופיע בשבועות הקרובים. הנושא: בחורות במדים.

אני מבקרת הרבה בן-החיות. יש שם משפחה שמפנים מחונכת מאוד, ובשעה שש בערב מתיישבים כולם מסביב לשולחן עץ שנמצא בתא שלהם, שמים את גפיהם על השולחן ומחכים לארוחת הערב. אחד הקופים הוא התורן שמחלק את התפוחים או הבננות. כשהאחראי נר- תן סימן, הם מתחילים לאכול, וכשגומרים אוסף התורן את כוסות הפלסטיק מהם שותים הקופים. מחזה נהדר ומשעשע. יש כאן יחס כל-כך יפה לבעלי-חיים, ולאנשים שיש חתולים פשוטים (מסוג החתולים ה- מיסכנים שמסתובבים בארץ בין פחי הזבל) דואגים להם וקונים להם אוכל הכי טוב. ממש נהיה לי רע כשאני נזכרת בכל העניינים שהחיות המיסכנות האלו עוברות בארץ.

זו גם אחת הסיבות שאין לי חשק לחזור ארצה בזמן הקרוב. בחודשים האחרונים כשהייתי בארץ, ממש לא יכולתי לשבת יותר על שפת-הים. לא היתה פעם אחת שאיזה פרימיטיבי לא יסחב גור כלבים למים ולבסוף יטביע אותו. או איזה מטורף אחר שבא עם קוף קטן ועינה אותו לעיני כולם, שלא לדבר כבר על כלבים קשורים בחום האיום ועל חתולי רחוב בלי עיניים.

חבל שאי-אפשר לעשות משהו כדי לשנות את הזוועה הזו. האם אתם סבורים שהכתבות בעולם הזה עוזרות במשהו? אני זוכרת שקראתי את הכתבה על "החתולים-הטחונים" ולא יכולתי לישון במשך שבוע. זה היה כל-כך איום! אני ממש מתביישת לספר סיפורים מסוג זה כאן ובטוחה אני כי אף אדם לא יאמין כי באמת קורים דברים מסוג זה ועוד במדינה תרבותית עם יומרות כמו אצלנו בארץ.

נעמי אירוזה, מינוח

הרופא. החופש האקדמי מודגם בפרהס"יה. כרפלקס מותנה. שימושי. לפי דיר פרנקשטיין הזכור לטוב.

אריה שפירא, צור-שלום

ריכוזי

ממלכת

"העולם הזה" 1825, "תנדון — מג"ב ומגלב", על תיגבור מישי- טרת תל-אביב בשוטרי משמר הגבול.

בעל המאמר ציין גם את הנקודות ה- שליליות והבלתי-הגיזוניות שבהפעלת מג"ב במחוז תל-אביב.

עתה נוכחתי לדעת כי ח"כ אבנרי צדק. את הבעיות הסוציאליות והעדניות לא יפתרו עלי-ידי אלות משמר הגבול.

ייתכן שראשי ה- מיסדו רתמו יחי- דה זו לא רק על- מנת לבער את ה- פשיעה הגוברת מ- יום ליום במחוז ה- מאוכלס ביותר ב- מדינה. הוסיפו להם משימות מרתקות ונעוצות כפיזור הפ- גנות של ציבור בעל מרירות ואפליה ש- צמרת המדינה בזה לו ולא רוצה לה- בינו.

מתוך תיסכול וייאוש יוצאים דפוקים אלו להפגנות כדי להביע את מאוכם וסיבלם. על-אף שלא קיבלו מהמישטרה אישור לעריכת הפגנות.

מהלומות האלות לא ידכאו אנשים אלו. הם יגבירו את מאבקם הצודק למען זכו- תם לחיות חיים טובים יותר בלי אפליה וקיסופ.

יואב, בני-ברק

את מי מייצג

שאל בן-שמחון

"העולם הזה" 1829, תשקיף — "מי ייצג את רפ"י בכנסת?" על שאל בן-שמחון הטוען למקום ריאלי ברשימת רפ"י לכנסת הבאה.

בתשובה למי ייצג את רפ"י בכנסת: שום קושי לא צפוי ברפ"י במפלגת ה-

העולם הזה

העולם הזה

העולם הזה

עבודה. בהתייחס למועמדותו של שאול בן-שמחון.

שאול בן-שמחון רחוק מלייצג עולים מעדות המזרח — עניין הכללת שאול ברשימת מועמדי המערך לכנסת, הוא היראה בלתי רציני מצידו — מאחר ושאול לא הוכיח את עצמו לא בוועד-הפיר- על, לא בעירייה ואף הצליח לפלג את עדתו ולהשניא את עצמו על רבים מחב- ריו לעדה.

שאול בן-שמחון הינו נמר מנייר דק ולא ראוי לייצג איש פרט את עצמו וזו אינה זכות למועמדות.

א. טנא, אשדוד

העתק מכתבו של הקורא א. טנא מאשדוד, נשלח על-ידו לסניף המערך ב- תל-אביב.

שיעור ארוך

זה יפה

"העולם הזה" 1831, "כחנא — דרכו של פירר יהודי", על פרי- צופו האמיתי של מנחם חליה להגנה יהודית מאיר כחנא.

בכתבה על כהנא מצאתם לנחון להעיר כי המספין עם הכומתה והשיער הארוך הוא גבר.

מדוע? עליכם לזכור שרוב בני הנוער היום מגדלים שיער וזה בכלל לא דבר שלי-

יעקב דוי
סמל החופש

לי. השיער הארוך מסמל את החופש והעצמאות שלנו בני הנוער. מלבד הערה קטנה זאת, חיוקו ואימצו. כי אתם עושים עבודה נפלאה.

יעקב דוי, יו"ר הכוכב השחור, יבנה

ממצרה

עד "מצרה"

בוגדים לא נכבדים!
הגיע זמנם!
אנחנו בדרך אליכם!
"מצרה", ירושלים

בדיחה

על תוכי

"העולם הזה" 1833, "חאס יוסי הוא קוקו לגמרי?" על התוכי מקריית-ביאליק ששניים טוענים לבעלות עליו.

הסיפור הזכיר לי בדיחה על תוכי: אחד שלח לחברו מחול'ל תוכי במתנה. החבר לא ידע מה לעשות עם התוכי ובישל אותו. כעבור כמה חודשים חזר החבר מחול'ל ושאל: "איך היה התוכי ששלחתי לך מתנה?"

השיב המקבל: "קטן מאוד. הספיק בקושי למנה אחת."

"מה, השתעפת. התוכי הזה שוה אלף דולר. הוא יודע לדבר בשבע שפות!"

"אם הוא יודע כל-כך טוב לדבר," השיב החבר, "או למה הוא שתק כשהכ- נסתי אותו לסיר?"

אליהו שינפדר, רמת-גן

פוראים חשודים מכתבים מתבקשים נסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצורפים תמר- נות למכתביהם.

העולם הזה

העולם הזה

תמרורים

נבחרה . ליו"ר מועצת המנהלים של מקורות, עלי-פי המלצת שריהקלאות חיים גבתי, **סנטיה יוספטי** (60). אלמנתו של שריהקלאות לשעבר גיורא יוספטי שהיא מראשי איחוד הקבוצות והקבוצים. לידת גרמניה, עלתה לארץ ב-1938, היתה צירה בקונגרסים הציונים ונבחרה לראש שונה לכנסת השלישית מטעם מפא"י.

נחוג . במועדון זורבה ביפו, בטקס בו נשפך הוויסקי ממש כמו מים, הברי מיצוה של **מורן** בנו של יבואן הוויסקי ומי שהיה אחד השותפים בדיסקוטק מנדס **ששון שבתאי** וגרושתו המתגוררת בר אנגליה שבאה במיוחד לחגיגה, **שושנה** לזוג בת נוספת בגיל 14.

נישאו . במדינת טנסי, ארט גאר **פינקל** (30) חבר הצמד סיימון וגארפונקל והגרפיקאי **לינדה מרי גריסמן** (26), שהיתה חברתו של ארט מזה שלוש שנים.

מצפים לתינוק . בעוד חוד- **שיים, השחקנית היילי מילס** בת ה-26 ובעלה **הבמאי רוי בולטינג** בן ה-52.

נולדה . לזמרת-חזן צדוק סביר, ולאשתו **ריימונד, בת: אורלי,** אחות לבנם אילן.

נולדו . לבתם של המלכה יוליאנה והנסיך ברנהארד מהולנד, הנסיכה **אירנה,** ולבעלה הנסיך **קארלוס הוגו** הטוען ל-כסא המלכות הספרדי, תאומים בן ובת.

עומדים להינשא . הזמר הי- **שראלי המתגורר בגרמניה אבי עופרים** (33) בעלה לשעבר של הזמרת אסתר עופי

אבי עופרים
מסע הופעות

רים, והצלמת הגרמניה בט וויקראט (21), **אבי, שעסק בתקופה האחרונה בעסקי** אמרגנות, מתכנן עתה את מסע ההופעות שלו ברחבי בריטניה יחד עם הזמר-גיטריסט הבריטי **תום ווינסר** בן ה-23.

התגרשו . בניוירוק, אחרי 19 שנות נישואין וחמישה ילדים, נכדתו של מי שהיה נשיא ארצות-הברית בתקופת מלחמת העולם השנייה פרנקלין רוזבלט, **שארה דלאנו רוזבלט** ומי שהיה מהגר איטלקי **עני אנתוני די בונצונטורה**, סיפור נישואיהם של השניים כונה בזמנו "סיפור סינדרלה ההפוך".

נפטרו . בגיל 65, עת שהה בביקור בגרמניה, אחד מוותיקי מורי ההתעמלות בארץ **קורט מרכס,** שהיה מורה לחינוך גופני בבית-הספר היראלי ובטכניון בחיפה ומאמן אתלטיקה בשורות מכבי חיפה.

נפטרו . בסנטוריום עלי-שם הרצפלד בגדרה, בגיל 68, הכנר הראשי לשעבר של התזמורת הפילהרמונית הישראלית הי-מלחין **יוסף קמינסקי**, יליד אודסה, בנה של השחקנית אסתר רחל קמינסקי שכונתה "אם התיאטרון היהודי" ואחיה של השח-קנית אידה קמינסקה, קיבל חינוך מוסי-קלי בוורשה, ברלין ווינה, שימש עד עלותו לארץ ככנר ראשי של תזמורת הרדיו בר וורשה. היצטרף ב-1937 לתזמורת הפילה-הרמונית הישראלית בה כיהן ככנר ראשי עד צאתו לגמלאות ב-1969.

בנובמבר השנה תכנס לתוקפה התקנה המחייבת חבישת קסדות מגן גם בדרכים עירוניות.

- א. סמל המפעל המייצר ושמו.
- ב. יעוד הקסדה לרכב אופנוע/קטנוע.
- ג. אישור משרד התחבורה על תקינותה.

זכור כי על הקסדה חייבים להיות פסים זוהרים בצבע לבן, פס אחד במרכז מהמצח עד העורף.

קסדות ופסים זוהרים ניתן לרכוש בבתי המסחר לחלפים לאופנועים וקטנועים, במוסכים לאופנועים וקטנועים ובתחנות דלק מסוימות.

קניית הקסדה

למה, למה, עוד לא קנית **Nakayama** ?

הקלה לגבך הכואב בעזרת **Nakayama** החגורה היפנית לוחות

להשיג בבתי הכליבו של "המשביר לצרכן", חנויות הספורט, בתימרקת וחנויות לאורטופדיה.

העולם הזה, שבעון החדשות הישראלי .
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134,
תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמטרס • הדפוס החדש בע"מ,
ח"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוטות: צינקוגרפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

התיאטרון הקטן מציג:
דליה פרידלנד (הנה מזה) **זאב רווח** (הקאמרי)

בומיק השקרים

כתב וביים: יואל זילברג
עכ"י יולטר

תל-אביב — בית ארלורוב,
יום ד' 25.10 ב-8.30.
נתניה — אסתר,
יום ה' 26.10 ב-9.15.
נבתיים — הדר,
יום ו' 27.10 ב-9.00.
תל-אביב — בית המורה,
מוצ"ש 28.10 ב-7.30, 9.30.
אכו רודם —
יום ב' 30.10.
הרצליה — דוד,
יום ג' 31.10 ב-9.00.

כרטיסים: "לאן" ו"רוקוקו"
וביתר המשרדים.
הפצה ראשית: "לאן",
טלפון 231655.

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בן-אנוש ונתיבה בן-יהודה

מדור זה הוא תוספת למדור המפורסם של דן בן-אנוש ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכתיביות משלהם.

המלפנים של הטרומוביל

הז'ורנל היה מותח ולא הרגשתי לאן נתקעתי.

כל הכנות של אבויבת

למיצעדי הפזמונים, אבל יש לה כישרון מיוחד במינו להפוך אפילו את הפזמונים השדופים ביותר לקינוח-אהבה היוצאות מעומק הגשמה. מי היה למשל מאמין שפזמון הטיפשי-שרה של השירלס משנות השישים, האם תאהבני מחר, יכול להיות כל-כך פיוטי ורגיש. שלא לדבר על לאהוב מישהו, שאפילו מחבריו, הכי גיט לא היו מכירים אותה, כפי שהוא מושמע כאן.

לעזרתה של הזמרת מתגייסים כמה אנשי ג'אז ידועים כמו רון קארטר, צ'אק רייני, גריידי טייט, לסמקקאן ואחרים. מי שאוהב פיוזונים המונחים מתחת ל-זכוכית מגדלת, שאינה מתמיצה אף אחד מן הפרטים שבתוכם, וביצוע מלא וגדוש נשמה — ייהנה מהתקליט.

ספרים

הלב הרחב

"מעבר לכביש", או "חבורת עלוי-מיס", מאת דבורה עומר. הוצאת שרברג בע"מ, תל-אביב, 240 עמודים, 12 ל"י.

"אתה יודע מה, יוסי?", אמר רובי, בהביטו אחרי העגלה המתרחקת, "פגאס יש לי מין הרגשה כזאת בלב... שאני כמו ילדים אחרים... אני שכיך שאני לאיזה מקום. יש לי בית, משפחה גדולה עם הרבה אחים ואחיות. הורים-אחים וזהבה והרבה קרובים: ד"ר להמן, אשתו הרופאה, יצחק המורה, מרים המבשלת ועוד, ועוד! זה יותר מאשר לאחרים, נכון? אלה שיש להם בית עם אבא ואמא ואח אחד או שניים. אתה יודע יוסי? עכשיו אני לא כל-כך מקנא בהם. בילדים ההם של אבא ואמא."

כך מסיים רובי, היתום, שאך לפני מאי תיים שלושים ושמונה עמודים היה בן בלי בית, ולא היה מי שישלם בעד (המשך בעמוד 12)

מחנוט ת', מכוער, דוחה, "מחורא". "יש לה כישרון מיוחד לתפוש חברים. כל אחד יותר מחנוט מהשני." * "איך, עזוב אותי עם נירח. אני מכיר אותה מהעממי. מהי נוטה מלידה."

תקרה ש', הגבול העליון בסולם הדרגות, המשכורות, המיסים וכד'. "עכשיו, לאחר שערך הכסף ירד — אין לנו ברירה אלא לעשות את התקרה של החייב בים במס."

עשה הכרה! קריאה המושמעת על-ידי אדם, המפגיש זרים, שמשמעותה: "אנא, הצינו את עצמכם זה בפני זה." לעיתים רחוקות האומר זאת אף טורח בעצמו להציג את הנוכחים; ברוב המקרים הזרים מו-שיטים יד אחד לשני וממלמלים יחד ובאותו זמן את שמם, כך שאיש אינו שומע את שמו של רעהו.

לקלק ש', חנופה, "ליקוק". "כמו שנכנס המנהל החדש, אז הטיפוס הזה הרביץ לקלק." * "הוא הכניס שיטה שבלי לקלק אי-אפשר להגיע אליו. אבל בשביל כל לקלק מרוויחים משהו."

עץץ פ', בעל, בא במגע מיני. "ואתה חושב שהוא גם עקץ אותה, או שהוא רק עושה רוז?"

שבר את הבוֹרסה ביטוי שמשמעותו: הגויים.

"כששאלו אותו כמה הוא מספיק בחודש, תקע מיספר — שבר את הבורסה."

נסיעה קלה בלשון הפקידים: נסיעה לחו"ל לתקופה קצרה.

"ואני רוצה להגיד לכם, אני יודע מה שאני מדבר, היתה לי רק עכשיו נסיעה קלה למזרח הרחוק ותפסתי את כל חנייני." * "פגאס! אולי נסדר לאריה איזה נסיעה קלה? אתה לא מסכים איתי שמגיע לו?"

מי שעקב לאחרונה אחרי המתרחש ב-צפת, שם הוחלף בינתיים מנהל הסטל-וויזה, נתקל ודאי בדיעות המבשרות את המו"מ לקראת רכישת ושידור הסטל. מה היה קורה לסרט דומה, על נושא ישראלי, אילו הוגש לסלוויזיה בירושלים?

תקליטים

פזמונים בזכוכית מגדלת

"שלהבת שקטה" — רוביטה פלאק. אטלנטיק 1594. האסוציאציה הראשונה, לשמע תקליט זה, היא כמובן נינה סימון, הזמרת-פסנתר-רנית הכושית המפורסמת. ואמנם רובי-טה פלאק מזכירה אותה לא מעט. אם כי היא מחפה בקול בהיר, חם ונקי יותר, על מה שחסר לה בוויטואוזיות הפסנתרנית.

העלמה פלאק, שהיא כיום אחת מי-זמרות הצמרת באמריקה, לא נועדה אולי

זמרת פלאק

חס יותר מנינה סימון

סיקורת

לכרס מדולדלת, אינם יכולים להסתיר את הקרחת המבהיקה שלו המכסה על ראש מלא תיסכולים מיניים... מתעורר בבוקר כאמצעי מניעה משומש... בהיותו ביטוי לאימפוטנציה אינטלקטואלית חס-רת מעצורים... אני לדודי ודודי לי."

תיאטרון

הצגה פקחית

ילדים חכמים

"מנורת הקסמים", תיאטרון מסי-כוח באולם, "צוותא", בימוי: מיכאל אוחד, תפאורה: איוק סמית, משתתפים: עדנה פלי-דל, שלמה ברישביט, נסים עזיק-רי, מוצי אביב.

היה היו פעם ילדים. כשהיו חולים סגרה אמא את החלון, כיסתה אותם בשמיכות-סוף וסיפרה להם אגדות על מלך חכם, נסיכה יפהפיה וגיבור. אבל היום, יש לנו ילדים חכמים מאוד. כשמנסים למכור להם לוקשים הם פשוט לא מאמינים יותר, והם פותחים את ה-חלון כדי שאוויר טרי ייכנס פנימה. ההצגה מנורת הקסמים של תיאטרון מסכות מספרת ארבע אגדות מפורסמות מאוד: לארס העצלן (אגדת-עם שוודית), בגדי המלך החדשים, קלאוס הקטן ו-קלאוס הגדול (אגדת-עם) וכד החומץ (הגיר-סא הגרמנית לדג הזהב הידוע).

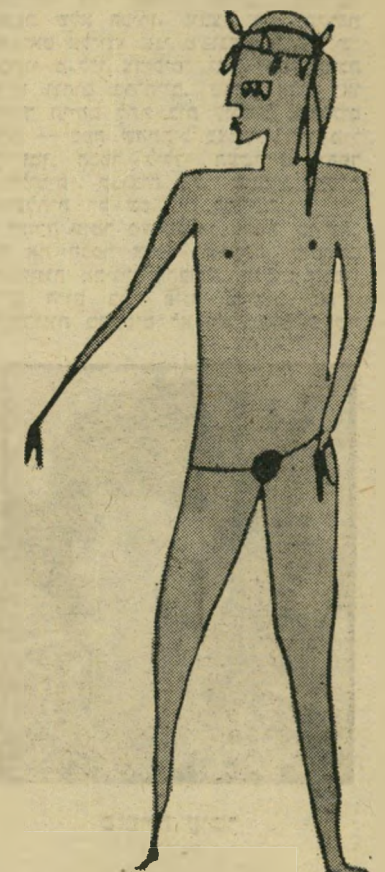
מיד עם תחילת הסיפור הראשון מת-ברר כי מיכאל אוחד, המעבד והבמאי, לא התכוון לעבוד על הצופים הצעירים שלו בשיטות המיושנות. לארס, הגיבור שלו, הוא עצל גדול, שבכלל אינו רוצה להיות חרוץ. המלך ולא יפה — סניילי, וה-נסיכה לא חכמה ולא יפה.

וראה זה פלא — הילדים בהחלט מאמינים למלך הוקן והלא-חכם הזה, ל-נסיכה הנודניקית שצמח לה תינוק ב-אחר-צהריים אחד, ולעובדה המרה שה-מלך אינו מחפש לו יורש מתאים למלך. חס וחלילה, כי אם סתם אחד שיש לו חתיכת אי עם כמה חיללים לעשות רושם. אולי זה גישמע כמו משל פוליטי צני, אבל בלבוש המסכות של שלמה-לי ברי-שביט, עדנה פלידל ונסים עזיקי — שלושם שחקנים מבריקים — ותוספת של גיטארה, וכמה חרוזים בפי מוצי אביב, מתקבלות האגדות כולן כפקחיות, מלאות עורמה. ואף על פי כן, כאגדות, ההוכחה הטובה ביותר — כאשר היל-דים צורחים מלוא גרון אל המלך ה-אכסהיביציוניסט, כשהוא מאחורי פרגוד המדינה: "סיפס כזה, תמדוד את ה-בגדים ותצא בתחתונים!"

בגל ההתלהבות שתקף בשבוע האחרון את עיתונאי ישראל למראה סרט-הסל-וויזה הצער והחמלה — התלהבות שהי-תה בהחלט מוצדקת — השתרבו המוני פרטים על אופן ההפקה ועל האנשים שעשו את הסרט, פרטים שאולי התאימו לדרישות הספציפיות של המאמרים על הסרט, אבל פחות למציאות. בהקדמה לתסריט המודפס של הסרט, מדגיש הבמאי מארסל אופולס שלטלוויזיה הצרפתית לא היה כל חלק בהפקת הצער והחמלה. הרעיון נולד אמנם מתוך שיתות בין אנדרה האריס, אלן דה-טואר ו-מארסל אופולס, ששיתפו פעולה לפני למעלה מארבע שנים בתוכנית טלוויזיה בצרפת בשם זום. אלא שלפני שהגיעו לשלב מעשי כלשהו, באו מאורעות יוני '68, השלושה מצאו את עצמם ללא זום. שני הראשונים עברו לעבוד באופן פרטי. כמפקים עצמאיים, ואילו אופולס עב-רגמניה.

רק שנה לאחר-מכן הוחל בצילומי סרט-הטלוויזיה, כך שכל מי שמתאר את הצער והחמלה כהפקה של הטלוויזיה ה-צרפתית, שלא שודרה בה בגלל הנושא הפרובוקאטיבי, מוטב שיילך ויבדוק את העובדות. מפקי-הסרט הם שירותי ה-טלוויזיה של האמבורג (נורדדייטשר-רוג-פוינק) וגם ויל שווייץ. יחד עם חברה פרטית, נש ויל שווייצית. מכאן שממ-לא לא היתה צריכה הטלוויזיה הצרפתית להתכחש למוצרה שלה. היא פשוט סירבה לקנות מוצר מוגמר, שהוצע לה על-ידי גורם חיצוני. אלא שכאן אין הפרשה מסתיימת עדיין.

מר אלמוני שונא את מר פלמוני. מר פלמוני שונא את מר שלמוני, ומר שלמוני שונא את אלמוני. מצב טבעי ומובן ב-החלט בחברה המודרנית. אילו היו ה-אדונים סתם בני-תמותה, היו תולשים זה לזה אחז, עוברים לסדר היום, אבל מה רוצה השטן, והאדונים הם עתונאים.

גפן בעיני קינן

אני לדודי ודודי לי..."

או אז הופך עניו השינאה לבעיה לאומית ממדרגה ראשונה, הראייה לטורים ארו-כים וכבדי-מישקל.

מבקרית-הארץ הדה בושט תקפה מחזה-טלוויזיה של יוהנתן גפן, בעל טור ב-מעריב. גפן, בן-אחיותו של משה דיין, טען שבבושט תקפה אותו מפני שכתב פארוודיה בשם "גברת לוויין" ש-יוון לטיילי קשת, אז שבבושט ייחסה אותו לעצמה. גפן תקף את בושט. עמוס קינן, בדיעוץ אחרונות, חש לעזרת בושט ותקף את גפן.

התוצאות:

● **בושט על גפן:** "....נראה שיהיו נתן גפן זה לוקח את עצמו ברצינות. ...רמה אינפנטילית. ...אחד השיאים הנכ-בדים של הביזיונות הטלוויזיוניים..."

● **גפן על בושט:** "...הסיפור האיום ביותר שקראתי בחיי. זכה בתחרות הסי-פור הרע... אשפה גראפומנית אמיתית... קינן על גפן: מחזה הטלוויזיה היי-אחרון שלו היה יצירה מנוגלגלית. היי-תי ממציא למנוול הזה מין שם מצחיק, כגון מליכושע שמאלץ... אשכוליו הנפ-זים של מליכושע שמאלץ התלויים מעל

דוחם-מחזרת בן-הצער והחמלה הטלוויזיה הצרפתית לא בעטק

סיקורת

(המשך מעמוד 11)

החזקתו תחת קורת גג כל-שהיא את סיפ-
רה של דבורה עומר, מעבר לכביש. למען
האמת ההיסטורית, כדאי להזכיר שדרכו
של רובי ועוד רבים כמותו לא היתה
קצרה כל-כך ולא ניבלעה בנשימת אף
אחת כספר הזה. רובי, יוסי, שלמה, אסי
ת, ועוד ילדים אחרים, כולם מבתים
שבורים, בני אמהות שהלכו לעולמן,
ואבות שלא הכירו, קובצו יחד בתקופת
המנדאט עליידי שני משוגעים לדבר, ש-
הכינוי מ"ל"ו צדיקים" יאה להם: זהבה
פוקס ונחום ברי-חיים. שניים אלה ראו
כיעוד חייהם לתת בית לילדים אומללים
אלה — במה שהתחיל כצריף רעוע מול
בן-שמן, הכפר לילדי העשירים, והפך
ל"עלומים", קבוצות נוער שעברו לרשות
ממשלתית רק עם קום המדינה.
דבורה עומר מעידה על עצמה, כי כת-
בה את הספר אחרי שאספה סיפורים
וויכוחות מבוגרי הקבוצה, אנשים המספר-
זרים היום בכל פינה ביישוב בארץ.
הזיכרונות מרתקים לא רק משום שקשה

סופרת עומר
שייכות

ליודא את חלקו של הדימיון בתוכם, כי
אם בזכות עצמם. מה שעושה את הספר
כחובה נעימה לכל נער ונערה, ובעיקר
לכל מי שרוצה להביא הביתה ספר לכל
המשפחה, היא הנשמה היתירה של שני
המחנכים, זהבה וברי-חיים, שהתגנבה לה
בין השורות הפשוטות לכאורה, של ה-
מחברת. בשפה עברית פשוטה ונקיה,
ללא מליצות, היא מעבירה את רעיונו-
תיהם הפדגוגיים-מוסריים של השניים ואת
דרך העיכול המיוחדת שהיתה לילדים
שלא ידעו ללמוד מהי.
מהרגשה של חרפה וניצול, של גב
כפוף ושינאה לכל העולם, העבירו זהבה
וברי-חיים את ה"אסופים" שלהם לתחושה
של שימחת-חיים דרך שימחת-יצירה.
עבודה לשם הצדקת הקיום וקיום צודק,
לא בזכות הרחמים.
בימים בהם נדמה כי אבד חוון מיש-
ראל, סיפורי עלומים הם מישקל נגד
לנוער שכבר יודע לקרוא עיתונים.

בלש בעל כרח

"בלש פרטי" Gumshoe —
מאת נביל סמית בהוצאת בל-
טיין Ballantine, 1972, 128
עמודים — 5.40 ל"י.

גאמסון הוא כינוי לבלשים פרטיים
שהיה מקובל בעיקר בספרי וסרטי המתח
של שנות השלושים והארבעים. מהם ירש
גם ספר זה את שמו, בעיקר, משום שהגיר-
בור, בדון בינוני במועדון לילה סוג
ג', נתון כולו בתוך המיתולוגיה של
סרטי בוגארט וקאנג'י, וספרי צ'אנדלר
והאמט, מדבר כמוהם, מתנהג כמוהם,
ומזמן לזמן אפילו משתעשע בדימויות
שהוא גם נראה כמוהם.

עד שביום בהיר אחד מוצא עצמו ה-
בלש המדומה מעורב במעשה בילוש אמ-
תי, אקדח אמיתי ואפילו גוויות אמיתיות
מדי. כל המעשייה אינה רצינית ביותר,
אבל היא משעשעת, מוכיחה בקיאות מיק-
צועית ואהבה לאופנת הבלשים הפרטיים
שחזרה לאחרונה לאופנה (ראה הארי
המזוהם, שאפט וכיוצא בזה), ויש בו מס-
פיק פעילות ושינויי נוסים כדי לגרות
את דמיונם של אנשי הקולנוע. זה גם
מה שקרה: הספר הפך מייד לסרט, עם
אלברט פיני כמפיק וככוכב ראשי, וזאת
כבר ערובה להצלחה.

פרסום דיר יעקבסון

העדינה והארוכה...

TIME 100

Super King Size Filter. תערוכת אמריקאית. תוצרת דובק

הצעיה העוביני

אבל אנחנו הרי לא להמנו למען שטחים! אנו לא רוצים בשטחים, אלא רק בבטיחות! אנו מוכנים לנהל משאומתן בלי שום תנאים מוקדמים.

זה היה צעיה מס' 5. הכימקט-אחרון, הסיר משה דיין, הוא אמר, בפשטות, ישראל אינה מעוניינת בשלום עם מצרים, אם יביא השלום להחזרת הצהר-האי סיני.

אין צורך בדמיון רב כדי להרחיב את הפסוק על ירדן וסוריה, שלא לדבר על הפלסטינים שאינם קיימים. האם זהו הצעיה האחרון?

עוד לא לגמרי. השבוע, כשהסכתי בדברים אלה בפני גולדה מאיר, שנה שבכלל לא שמעה את כל ההכרזות. עוד נשארו צעיה אחד או שניים. אבל רקיים.

ה יונים יושבות על החרב. הנצים מטריחים את עצמם רק בקושי לנפנף בעלה-הזוית הקמול.

חוז מאשר להכריז בפירוש ובפשטות שאיננו מעוניינים בשלום, ושעצם רעיון השלום הוא מזימה אנטי-ישראליה, עשתה הממשלה את הכל כדי להוכיח שזהו עמדה תה. מדוע? מה גרם להתערטלות זו?

העיתוי אינו מיקרי. אוקטובר 1972 הוא החודש שבו השתחררה ישראל מכל החציצים.

ארצות-הברית משותקת כליל. מפני שהיא נמצאת בשיא מערכת-בחינות, ומפני שהנשיא נכסן רוצה להיכר ברוב שלא היה כדוגמתו בדברי ימי ארצו.

ברית-המעצמות הסתלקה מכל התחייבויותיה כלפי הערבים, ועדיין לא חזרה אליהן.

הערבים מפולגים אף יותר מן המקובל אצלם. אין שתי מדינות ערביות המסוגלות לשחק פעולה ביניהן מעבר לחיבור הצהרות ריקות מתוכן.

הטרור הפלסטיני נהגיל לנו מדי פעם מהלומות מכאיבות, ועולה לנו בהון-זעק. אבל הוא גם מספק אליבי להתקשחות טוטאלית של עמדת הממשלה, ומכשיר את האווירה לקבלתה.

ממשלת ישראל מוצאת את עצמה במצבו של ירד קטן, שנכנס לחנות-ממתקים כדי לקנות סוכריות כחמישה גרוש, ונזכר לדעת שיש החנווני נעם. הוא רוצה לחשוף את הכל.

א כל החנווני עתיד לחזור, במקדם או במאוחר. בטווח הקצר צודקת הממשלה בהערכת-המצב שלה. המצב הוא באמת אידיאלי.

אבל כבר בטווח הבינוני עולה התמונה להשתנות כליל.

ניכסון ייבחר מחדש, ואז יהיה חופשי מכל דאגה לקולות יהודיים במשך ארבע שנים. מכיוון שממילא לא יהיה רשאי להיבחר מחדש, איש אינו יכול להיות בטוח מה תהיה מדיניותו אז.

הסובייטים יעמידו לערבים תנאים קשים. אם יקבלו מחיר די מפתה, הם יחזרו לעולם הערבי.

בעולם הערבי עצמו עשויים לקרות דברים רבים. למשל: הפיכה פרואמריקאית במצרים, שתביא להסדר קאמיר-ושינגטון על-חשבון ישראל, או הפיכה פרואמריקאית, שתכניס את הצבא הסובייטי לעמק היאור.

אלה הן רק ארבע אפשרויות. העולם אינו עומד דום. תוך שנתיים-שלוש אנחנו עלולים לעמוד במצב הרבה יותר קשה.

זהו הטווח הבינוני. הטווח הארוך הוא הרבה יותר מסוכן, והוא הקובע.

מי שמאמין שהעולם הערבי יהיה עד סוף הימים חסר-אונים, מפולג, מבוזבז, מתוסכל — לא למד את דברי ימיהם של עמים אחרים. ואם למד — אינו מסוגל ללמוד מלקח שיגאות הזולת.

לא במקרה מזכירות כל ההצהרות הנ"ל את דבריהם של מנהיגי גרמניה במלחמת-העולם הראשונה. כשהלש צבאם על מחצית אירופה, ואת דברי הגנרלים היפאניים בשנות ה-30, כשהמרחב הסיני היה מופקר לחסדיהם.

אז גם אז לא למדו. בדרך הקשה.

ש לזמית התערטלה, וזכתה בראשו שותת-הדם של המטביל.

ממשלתנו פושטת את צעיפיה, ומתקרבת לצעיף השביעי, האחרון.

מה יהיה שכרה? אולי הראש הכרות של תיקנות השלום, עץ צדחת.

מדוע צריכות להשתתף במשאומתן כל מדינות-ערב המעורבות בסיכסוך (מצריים, ירדן, סוריה, לבנון)? מדוע לא יהיה משאומתן עם כל מדינה ערבית לחוד? מפני שאין קד יותר לערבים להיות גמרי שים. אחרת תחשוש כל מדינה שהשניה תשי מיץ אותה כתבוסתנית וכבוגדת.

מדוע דרושה נוכחות המעצמות הגדולות? מפני שכל קל יותר לערבים לסגת מהכרזתם המקודשת, שלעולם לא יישבו עם הישראלים פנים-אל-פנים, כשנוכחים גם זרים, יוכלו לטעון שלמעשה לא ססו מן המקובל מאז ומעולם באו"ם, שבו יושבים הערבים והישראלים ממילא ליד שולחן אחד.

והנה בא אבא אבן, ופוסל את הרעיון לחי דושי. ממשלת ישראל אינה רוצה לשבת עם ארבע המדינות הערביות ביחד, ובוודאי לא בנוכחות זרים. עוד צעיה אחד נפל.

א יזה שלום רוצים? כמובן, בשלום-אמת, שלום שלם וטוטאלי. הצעיה השלישי.

והנה, לפתע, הכריז אבא אבן לפני שבועיים שאין השעה כשרה לחיפוש שלום כולל. יש להסתפק, כעת, בחיפוש "הסדר חלקי" לפתיחת תעלת סואץ.

רעיון "ההסדר החלקי" נולד כתחליף זמני. אמרו: אם אין אפשרות להשיג בעתיד הקרוב הסדר כולל, ננסה

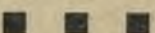
(קארקטורה של זאב ב. מעריב)

להשיג תחילה סידור חלקי, שיביא לתווה כללית וכך יכשיר את הקרקע לשלום הכולל.

עכשיו בא אבן והפך את היוצרות. החסי דר החלקי, שהיה עד כה תחליף-מאונס, נראה יפתע כאדיאלי, הרצוי מן השלום הכולל.

למעשה הוא משתמש ברעיון החלקי כדי למנוע הידברות על הרעיון הכולל.

עוד צעיה.

י ישראל קיבלה את החלטת מועצת-הביטחון 242, מפני שהיא כוללת הכרה ערבית בעצמאותה, ריבונותה ושלמותה של מדינת-ישראל, ומפני שמטרת ההחלטה היא להשיג "שלום צודק ובר-קיימא". הכולל "גבור לוח בטוחים ומוכרים" לישראל.

242 היתה הצעיה הרביעי.

והנה איים אבא אבן בשבוע שעבר שאם יקבל האו"ם להבא החלטה כלשהי המותחת ביקורת על מדיניות ממשלת ישראל, תבטל הממשלה בכלל את הסכמתה ל-242. הממשלה מתנהגת כאילו עשתה טובה למישהו כשי

הסכימה להחלטה זו. ואם אולם לא יתנהג יפה, וינסה עוד החלטה לא-סימפאטית, נוסף על מאות ההחלטות הקודמות — היא תבטל את ההסכמה.

כלומר: אנחנו לא מעוניינים ב"שלום צודק ובר-קיימא". הערבים מעוניינים בו. אם ירגיזו אותנו, נסתלק מכל העניין.

ר יקודה של שלומית מלהיב את דמיון האנושות מזה אלפיים שנה.

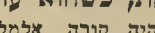
העלמה הנ"ל, נכדתו של הורדוס הגדול, הופיעה בפני אביה התורג, הורדוס אנטיפטר, במסיבת יום-ההולדת שלו, במיבצר שבעבר-הירדן.

לפי בקשתו, רקדה העלמה לפניו. בזה אחר זה הסירה את שבעת צעיפיה. כאשר הסירה את הצעיף האחרון, נמס לבו של השליט, והוא הבטיח למלא כל מישאלה שתעלה על לבו.

לשלומית היתה רק מישאלה צנועה אחת: להוציא להורג את יוחנן המטביל, הנביא היהודי התורג, שהיה כלוא באותו מיבצר. היא שנאה אותו, מפני שמתח ביקורת על נשואי השליט עם אמה, הורדיה, שהיתה נשואה קודם לכן לאחיו, להורדוס פיליפ, אבי שלומית.

הכטחה היא הכטחה. הורדוס אנטיפטר נתן את הפקודה, וראשו הכרות של המטביל הובא למסיבה על צדחת, כשהוא עדיין שותת דם.

יתכן שזה לא היה קורה, אלמלא הסירה שלומית את הצעיף השביעי.

ס צנה זו תוארה באלפי ציורים, שלא לדבר על ספרים, ויצירות-באלט ומופעי סטריפ-טוז. נדמה כאילו החליט עכשיו אבא אבן לחזור על הריקוד.

כשבועות האחרונים אנו עדים לסטריפי טוז פוליטי אמנותי. בזה אחר זה נופלים כל הצעיפים של מדיניות-השלום הממשלתית.

הצעיה הראשון, היפה ביותר, היה זה: אנו מוכנים לשלום עם כל מי שרוצה בשלום עימנו. ידנו מושטת.

תמיד.

והנה, לפתע, הודיע אבא אבן, בכמה מהדורות שונות, שבגלל התלקחות הטרור הפלסטיני אין השעה כשרה למאמצי שלום.

כבר עמדנו על האבסורד שבהודעה מעין זו. באותו הגיון יכול היה כל צד לזום, בכל מילחמה, להכריז: "כל זמן שנמשכת המילחמה, אין השעה כשרה לחיפוש שלום."

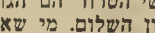
כל מטרתו של הסכם-שלום הוא לשים קץ למולחמה. אלמלא היתה נמשכה מילחמה, לא היה צורך בחיפוש שלום.

יתר על כן: אנשי-הטרור הם הגורם העיקרי במרחב הפוסל את עצם רעיון השלום. מי שאומר: "בגלל מעשי הטרור אין השעה כשרה לכריתת-שלום", הריהו אומר: "בגלל מעשיהם של הערבים המתנגדים לשלום, לא נעשה דבר כדי להידבר עם אותם הערבים הטוענים שהם רוצים בשלום."

זה מזור שבעתיים, אם נזכור מי הם אנשי-הטרור. הם פלסטינים, ובאותם הימים בהם הכריזו אבן הכרזות אלה, הכריזה גולדה מאיר שאין פלסטינים, ואין זכויות לפלסטינים, ואין שום מקום למדינה פלסטינית.

כלומר: לא נעשה שלום עם מדינות-ערב בגלל מעשי הפלסטינים, שאינם קיימים.

מתקבל הרושם כאילו יש אצלנו מישהו המבקר על הטרור, מפני שהוא פוטר אותנו מהצורך לעסוק בשלום.

פ עם אמרה הממשלה שהיא מוכנה למשאומתן בכל רגע. אבל היא רוצה שהוא יהיה ישר, פנים-אל-פנים.

זהו הצעיף השני.

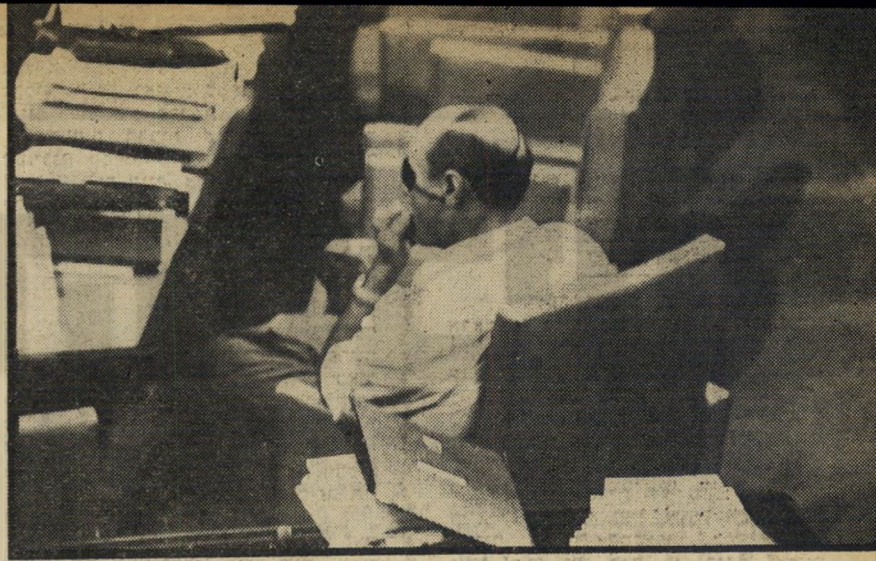
זה היה צעיה יפה, מפני שהיה ברור ששום מנהיג ערבי אינו יכול להסכים למשאומתן ישר בשלב הראשון, לפני שנתברר אילו שטחים מוכנה ממשלת-ישראל להחזיר תמורת שלום.

אחר-כך נסוגה הממשלה מתביעה זו, לפחות למראית עין. היא הסכימה למסעי גונאר יארינג, ולרעיון של "שיחות רדוס" או "שיחות קירבה". כלומר: יושבים בשני חדרים סמוכים, או בשני בתי-מלון סמוכים, ומישהו מתהלך בין הצדדים, כמו ראלף באנץ', הכושי שעשה את שלו ברדוס.

עכשיו מציע מזכיר האו"ם הצעה מרחיבה קתילכת יותר: שתתקיים ועידת-שלום כחשי תתפוסת באיכות המעצמות.

ישראל וכל הערבים המעורבים במילחמה יישבו יחד, בחדר אחד, ליד שולחן אחד. אבל הם לא יישבו לבדם. נציגי המעצמות ואיש האו"ם יישבו יחד עימם, וידונו בצוותא.

כלומר: משאומתן ישר, פנים-אל-פנים. התגשמות החלום.

הסודית להקמת

עיר יהודית

בפיתחת רפיח

האם דיין רימה את

קילומטר נוספים. "האיזור הנדון הינו קצהו של רצף הפיתוח העירוני הישראלי, שפרופוריה חס- לאית מצויה בעורפו. ראשיתה של התיש- בות חקלאית כבר מצויה בצורת הישובים שדות א' וב' (פיתחת רפיח) ודיקלה. "בריהוקה מתל-אביב דומה ימית להיפה (110 קילומטר). ככך היא תהווה השלי- מתה של שלישית ערי-חוף ים-תיכוניות גדולות, השוכנות כמאה קילומטר זו מזו. בהיותה הדרומית במערך זה חשיבותה רבה בהקשר לתוכניות הגשר-היבשתי אשר יקשר את הים התיכון ליס-סוף. "הטווח בינה לבין תעלת-סואץ, הדומה למרחק מאילת ומחיפה, גותן לה משקל על רקע יחסים תקינים בין מדינת ישראל לשכנותיה.

האזור המאוחר (להקמת העיר) משרתע בין רפיח לשייך זוויד וצורתו כרצועה הצמודה לחוף הים. אורכו כ-15 קילומטר ורוחבו כ-6 קילומטר, מרביתו חולות נור- דדות. בכללותו מהווה האיזור המשך טבעי לדרום רצועת-עזה."

מורכב ברובו מעוזרי הקרובים של שר- הבטחון. לא קשה לנחש כי היוזמה והי- השראה לתוכנית כולה באו משר-הבטחון ותקציב הפרוייקט בלקח מתקציב הבטחון. במלאכת התיכנון שותפו עשרות אנ- שים, מהנדסים, כלכלנים, גיאוגרפים, ו- מומחים אחרים לבניין-ערים, כשעל מלא- כת התיכנון מנצחים האדריכלים רפאל ועדנה לרמן, שתיכנונו עבור משרד-הבטי- חון גם שורה ארוכה של פרוייקטים אחר- רים, לעזרתם גויסו גם יחידות של משרד-הממשלה אחרים, כמו, למשל, אנשי מחלקת-המדידות של משרד-העבודה, שי- ביצעו את מיפוי השטח שנועד להקמת העיר, או אנשי השירות המטאורולוגי שי- סיפקו את הנתונים האקלימיים.

מישהו, כמובן, יכול לטעון כי אין כל רע בכך. שכן תפקידה של ממשלת-ישראל המחזיקה בשטח מצרי כבוש, לדאוג לעתי- דם של תושבי האזור ולעסוק בתוכנית אב לפיתוחו. כל עוד הוא נמצא בשלטונה. זוהי, כמובן, טענת-סרק. צוות תיכנון האב לרצועת-עזה וצפון-סיני לא נועד לתכנן את האיזור לשיפור מצבם של תוש- שביו הנוכחיים. זהו צוות שהוקם כדי לתכנן את ההתנחלות היהודית, החקלאית והעירונית באיזור, עוד בטרם סופח רשי- מית למדינת ישראל.

תיכנונים מפורטים ובהכנות מעשיות להק- מת עיר חדשה בשטחים, באופן פרטיזאני, מבלי שהדבר יקבל את אישור הממשלה וללא ידיעתה של גולדה.

כל אנשי

דיין

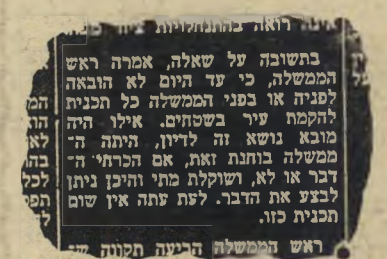
תוכנית להקמת ימית לא היתה רעיון או חזון, פרי דמיונו של אדם אחד בלבד. היתה זו תוכנית מפורטת שכללה הכל, החל במספר האוכלוסין שית- גוררו בימית בשנת 2000 וכלה במיפוי של רשת הכבישים בעיר המתוכננת. ימית גולדה לפי הנחיותם של שלושה אנשים המסתתרים מאחורי השלט ה- תמים הנקרא: צוות תיכנון-אב לרצועת- עזה וצפון-סיני, השלושה הם: הדר' פנחס זוסמן, היועץ-הכלכלי של משרד-הבטחון, הארכיטקט יהודה דרסקלר, מנחה לתיכנון ערים, שהוא איש משרד-הבטחון, ועוזי גדור - ראש הצוות.

אולם מעל צוות התיכנון ניצבת ועדה, המכונה בשם "ועדה מנחה", שכל אנשיה הם אנשי משרד-הבטחון וצה"ל. באותה ועדה מנחה, שקבעה את הקווים הכלליים לתיכנון ימית חברים תדאלוף שלמה גזית, מתאם הפעולה בשטחים ועוזרו המיוחד

ע רב ראשיהשנה הופיעה ראשיה- ממשלה, גולדה מאיר, בראיון מצולם בטלוויזיה הישראלית. מראיינה הציבו בי- פניה שאלות בנושאים מדיניים שונים. בין השאר נשאלה גולדה בדבר ידיעות, שהופיעו כמה ימים קודם לכן בעתונות הישראלית, אשר עסקו בתוכנית להקמת עיר חדשה בצפון סיני.

הגיבה גולדה על כך: "עד היום לא הובאה בפני או בפני הממשלה כל תוכ- נית להקמת עיר בשטחים. אילו היה מובא נושא זה לדיון, היתה הממשלה בוחנת זאת, אם הכרחי הדבר או לא, ושוקלת מתי והיכן ניתן לבצע את הדבר, לעת עתה אין שום תוכנית כזאת."

בשעה שדבריה אלה של ראשיהממשלה הוקלטו, כבר עסקו בבית-דפוס תל-אביבי

איזור תיירות

רוע נבחר דווקא מקום זה להקמת תה של עיר ישראלית נוספת? מסבירים מתכנני ימית: למיקום העיר המוצע יש נתונים מהווים פוטנציאל להתפתחות כלכלית מהירה ו- רתבה כמו:

- רציפות לרצועת-החוף המאוכלס ב- צפיפות. כל איתור אפשרי להתישבות חוף עירונית חדשה, בהיקף המחייב שטחים פנויים רחבים, מוליך בהכרח אל מעבר לגבול הדרומי של הרצועה. ביחס לגוש דן - מרכז כובדה של אוכלוסיית המדינה - המיקום המוצע דומה לזה של חיפה הן מבחינת המרחק והן מבחינת התיפקוד כעיר הנמל והתעשייה הדרומית.
- פיתוח איזור תיירות - תכנונת החוף והאקלים באיזור הופכים אותו לאחד היפים והמושכים בחופי הים-התיכון.
- מרכז תחבורה יבשתי.
- נמל ימי - הנמל השלישי בישראל יפותח בדרום הארץ. איזור רפיח הוא הי- מתאים ביותר למיקומו מהסיבות הבאות: האיזור הינו הדרומי ביותר המאפשר פיי- תוח נמל מים עמוקים בהשקעות סבירות.
- פיתוח אזורי תעשייה - הפוטנציאל התחבורתי של האיזור והשטחים הפנויים הנרחבים, מאפשרים פיתוח איזורי תע- שייה גדולים ביותר. החרפת הבטיחות האקר- לוגיות באיזורים המאוכלסים של המדינה והחרפת הרגישות הציבורית לנושא יוליכו לריכוז התעשייה המזיקה מחוץ לאיזורים המאוכלסים בצפיפות.
- פיתוח מפעלי כוח - פינה זו אות- רה עלידי הוועדה לאנרגיה אטומית כי ררובה שיש לשמרה למטרה זו. בניית תחנות כוח גרעיניות לא תהווה הפרעה לפיתוחו התיירי של האיזור, כיוון שפיי- חותן ותפעולן אינם כרוכים בזיהום.

ימית

עיר-חוף חדשה באיזור דיקלה תכנית מוקדמת

מעטפת התוכנית של משרד-הביטחון בה נמצאות התוכניות המפורטות להקמת ימית - עיר-החוף המתוכננת לקום בצפון- סיני, בין רפיח לשייך זוואיד. הפעת החוברת הופסקה מייד אחרי הכחשתה של גולדה.

ההוכחה

של שר-הבטחון משה דיין לענייני השט- חים; תדאלוף יצחק פונדק, מפקד איזור רצועת-עזה וצפון-סיני, שמונה לתפקידו עלידי משה דיין; האינג'ינר אלחנן קליין, ראש אגף הבינוי במשרד-הבטחון ואלוף- מישנה חגי חפץ. במילים אחרות: הצוות שהוליד את ימית

ההכחשה דיווח על דבריה של גולדה בראיון הטלוויזיה, בהם הכחישה קיומה של תוכ- נית להקמת עיר בשטחים המוחזקים, כפי שפורסמה בידיעה בראץ ביום ה'3.9.72.

ככריכת חוברת מודפסת שנשאה עליה את הכותרת: "ימית - עיר-חוף חדשה איזור דיקלה - תוכנית מוקדמת."

החוברת עצמה הכילה תוכנית מפורטת, עד לפרטי פרטים, להקמתה של ימית, עיר-החוף המתוכננת לפיתחת רפיח. היא היוותה סיכום של עבודת מחקר שנמשכה חודשים רבים, בה הועסקו עשרות אנשים והושקעו בה רבבות רבות של לירות.

עותקים מעטים של התוכנית להקמת ימית כבר החלו להסתובב בחוגים שונים, עוררו גלים של תגובות והביאו גם לי- לפירסומים הראשונים בעתונים. משום כך נשמעה הכחשתה הפומבית של גולדה מעל מסך הטלוויזיה מוזרה ביותר.

היו שני הסברים אפשריים להצהרתה של גולדה שאין שום תוכנית להקמת עיר בשטחים: או שהיא שיקרה והעלימה מי- אורחי ישראל את האמת; או שהיא פשוט לא ידעה את העובדות, אמרה מה שאמרה בתום-לב, מבלי שעלה בדעתה כי משרדי הממשלה שהיא עומדת בראשה כבר עוסי- קים באופן פעיל בתיכנון הקמתה של עיר בשטח שהיה עד למלחמת ששת-הימים שטח מצרי ריבוני.

עד כמה שהדבר יראה מוזר, נראה כי דווקא ההסבר השני הוא הקרוב יותר לאמת. שעה שרואיינה בטלוויזיה נראה שגולדה פשוט לא ידעה ששר-הבטחון שלה, משה דיין, אינו מסתפק רק ב- דאגה לבטחון ישראל אלא עוסק גם ב-

עז, הסרן מבית-דגן
שגיים אנשים לישב.

כל אירופה של טרם מלחמת-העולם הראשונה צחקת מסיפורו של הסרן מקופ-ניק. הסרן לא היה אלא זייפן ששוכר מבית-הסוהר. בתור אסיר לשעבר לא יכול היה לקבל דרכון. כמי שאין לו דרך כון לא היה זכאי לעבודה. עד שיום אחד נכנס לתחנת לתחשקות. רכש בגדים משומשים של קצין בצבא הקיסרי.

בגרמניה הקיסרית היה נהוג שכל חייל חייב לציית לכל קצין, אפילו אינו מפקדו הישיר. האסיר המשוחרר במדי חקצין ניצל מצב זה, פקד על כיתת חיילים שפגש ברחוב לצאת בעקבותיו לבנין עז-רית קופניק, פרבר של ברלין. שם אסר את ראש-העיר והפס את הכספת כדי לו-כות בדרכון.

סיפורו של הסרן מקופניק הפך מאז לאיפיונה של גרמניה הקיסרית, על פול-חן המדים והצבאיות המוגזם שלה.

פיקדון לשתיקה. טוביה גוייסמן, 17, בחור נמוך ושמן, עשוי להיזכר כי היסטוריה של המהפלות הישראליות כי "סרן מבית-דגן". סיפורו אינו פחות משעשע מזה של הסרן מקופניק והוא עשוי לאשין, אולי יותר מכל סיפור אחר את אוירת "הביטחוניזם" שהשתררה בי-ישראל בתקופה האחרונה.

באחד הימים הגיע טוביה למושב בית-דגן, פגש שם את מרדכי דמארי וחיים גדי, שני צעירים מקומיים. הוא הציע להם להתגייס לעבודה סודית. היא היתה כל כך סודית שהוא לא יכול היה לגלות להם את פרטיה המדויקים. אבל הם הבינו שטוביה אינו אלא קצין-גיוס הבא לגייס מתגבים לשירותי הבטחון כדי להילחם בסיוור הערבי.

מה שקדם במיוחד לדמארי וגדי היא המשכורת שהבטיח להם טוביה: 2000 ל"י לחודש פלוס תסבות המסתכמות כי עשרת אלפים ל"י לחודש ועוד נסיעות רבות בתפקיד לחו"ל.

השניים לא היססו, התנדבו למשימה. טוביה החתים אותם על טפסים של משרד-רד-הביטחון. החתים אותם על שירות של שלוש שנים, סטור מצה"ל וחובה להיענות לקריאתו בכל שעה שיידרשו. היה רק דבר אחד שהיו צריכים לעי-שות: להפקיד בידיו סכום של 3890 ל"י כל אחד, כערוכה לשמירת גיוסם בסוד, מעין פיקדון שיוחזר להם תוך זמן קצר. עוד באותו ערב הוטלה עליהם המשימה הראשונה: לגייס את מאיר אלימלך ואת משה חסן, גם הם צעירים מבית-דגן, לי-שירות. סיפור מאיר אלימלך: "בתחלה לא האמנתי להם. אבל הם הראו לי מסמכים חתומים. מייד רצתי לבנק והוצאתי 2500 ל"י חשכתי. ביקשתי הלוואה מ-אחי. הבטחתי לו להחזיר לו את ה-1500 מהמשכורת הראשונה שאקבל. הוא סירב: "אין זה לוקחים ילדים לתפקידים כי-אח?!" הוא אמר.

על חשבון השב. טוביה לא הסתפק בקבלת כסף מהמגויסים לשירות-הביט-חון. הוא הטיל עליהם תפקידים, החתים אותם על חווי עבודה אצל עורך-דין, הורה להם לספור את החיילים המבקרים בארון באולינג.

החשדות התחילו להתעורר אצל מאיר דמארי, אביו של מרדכי, סקיד בעירית תל-אביב. סיפור מאיר: "חשדתי בהם מ-התחלה. אם היו מציעים להם משכורת של 500 ל"י הייתי נוהן את הפיקדון במזומן מייד. אבל הבן שלי אינו מדען במכון וייצמן. מה פתאום יטביעו אותו בכסף ועוד על חשבון שירותי הביטחון?" מאיר דמארי שילצה למשטרה. הבטיחו לבוא לבכות ממנו עדות. חלפו חמישה ימים ואיש לא בא. רק אחרי שהתקשר שנית נכנסה המשטרה לפעולה. כך גנר-גלה המימרה שילדה על רקע סערת הרוחות בעקבות פרשת מינכן.

העוקץ של הסיפור: טוביה, קצין-הגיוס, טען שהוא עצמו רומה על-ידי אחיהם. שהציאו ממנו כסף וגייסו אותו לשב. אביו של טוביה הבטיח בינתיים לארבעת "המגויסים" מבית-דגן להחזיר להם את ה"פיקדונות" שבנו הוציא מהם. אבל בי-תשלומים.

בישראל, בה קיימים כיום כ-17 מכשירי טלפון על כל מאה תושבים.

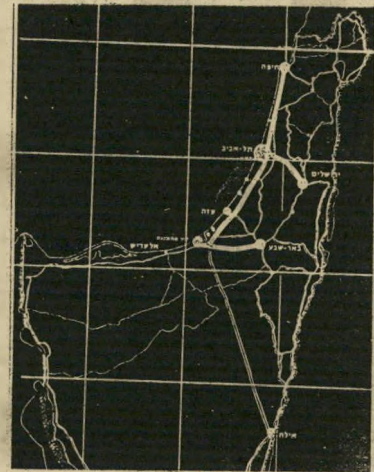
זוהי התוכנית להקמת ימית. ההשקעות הרבות שהושקעו בתוכנית והתיכנון המדוקדק שלה מצביעים על כך שאין זו סתם הויה, אלא תוכנית המיועדת לביצוע, לפחות לפי שאיפותיהם המדי-ניות של יוזמיה.

משמעות

חמורה

ל אור תוכנית זו מוארת גם פרשת פיניו הבדואים מפיתחת רפיח באור חדש. עתה ברור כמעט לחלוטין כי לא הר-נימוק הבטחוני הוא שעמד מאחורי פיניו הבדואים, אלא הרצון לפנות שטחים נרח-בים ולהועידם להקמת עיר יהודית חדשה. אולם יש לתוכנית משמעות מקיפה וחי-מורה הרבה יותר מזה.

היא מצביעה על כך שלפי תפיסתו המ-דינית של שר-הבטחון משה דיין, אביה הרוחני של התוכנית להקמת ימית, לא

המיקום

מפה הקווחה מתוך תוכנית הקמת ימית, המתארת את מיקומה של ימית כעיר ה-חוף השלישית בגודלה, אחרי תל-אביב וחיפה. עורק תחבורה יבשתי הפונה אר-חה לעיר הנמל של הנגב ושל באר-שבע.

תיסוג ישראל לא מתעלת-סואץ ולא מסיני. זה עוד לא הכל. הצורך בישיבה על גדות תעלת-סואץ ובמרחבי סיני מוסבר על-ידי דיין ותומכיו בצורך בשמירת טווח-בטחון איסטרטגי, שיאפשר להגן על מר-כזי האוכלוסיה הגדולים של ישראל.

הקמת עיר חדשה, בסדר גודל מתוכנן לרבע מיליון נפשות, תיצור מרכז אוכי-לוסיה יהודי חדש בקירבת הגבול הדרומי, מחוץ לטווח הבטחון האיסטרטגי שישראל כה נלחמת עליו.

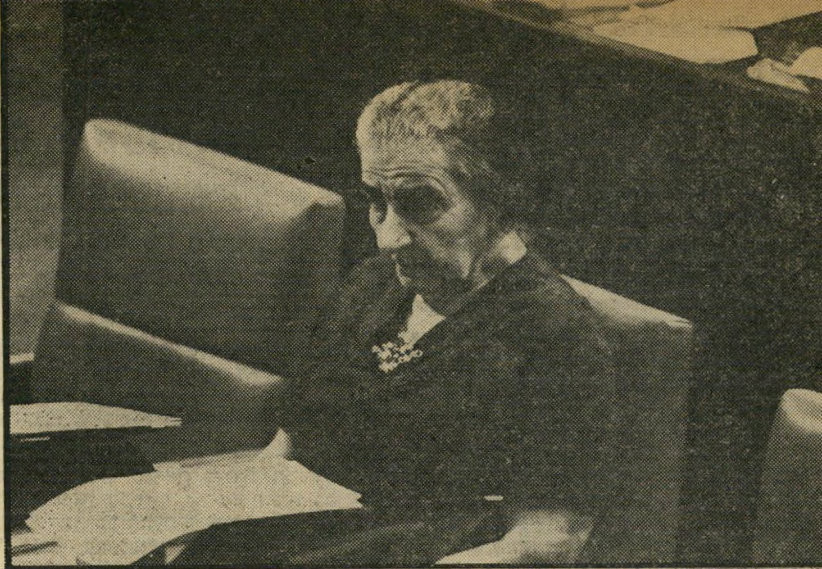
מה שמשתמע מכך הוא אחת מהשתיים: או שכל הטיעון על הצורך בגבולות בטחון הוא מופרך מעיקרו.

או שישראל תהיה נאלצת בעתיד הקרוב, אולי עוד לפני שנת 2000, להוזי-שוב את גבולותיה, כדי ליצור גבול בט-חון חדש שיאפשר להגן על ימית. העיר החדשה תוקם מדרום לרצועת עזה.

בשלב הנוכחי ימית היא תוכנית פרטית של משה דיין בלבד, גם אם כבר הוצאו עליה רבבות לירות מכספי תקציב-הבטחון. מיד אחרי שגולדה הצהירה בסלווייה כי לא ידוע לה על קיום תוכנית כלשהיא להקמת עיר בשטחים, נערך מבצע מיוחד שנועד להסתיר את קיומה של התוכנית. אולם ככל הנראה לא נסוג משה דיין מתוכניתו להקים את העיר. כאשר ירד לפני שבועיים יחד עם שרי השיכון והי-חקלאות לאזור, הוכחש רשמית כי השלד-שה דנו בתוכנית להקמת ימית, נאמר אז, בתשובה לפירסומים בעתונות, כאילו המדובר הוא בתיכנון להקמת מרכז חק-לאי אזורי בלבד.

האמת היא כמובן שונה. משה דיין, השלטן הבלעדי של השטחים הכבושים, אינו מסתפק בסמכויותיו כשר-הבטחון כי-דאגה לבטחונם של אזרחי ישראל ולי-קיומם של תושבי השטחים. הוא מתכנן כבר את ישראל הגדולה, וללא אישור הממשלה ואף ללא ידיעת ראש-הממשלה, כבר מתכנן תוכניות מעשיות לסיפוחים, ולהתנחלויות עירוניות.

על רקע זה אפשר אולי להבין את הצ-הרותי האחרונות של משה דיין, כי אפ-י לו תמורת שלום אמת עם מדינות ערב לא יהיה מוכן עוד לוותר על שטחים.

גולדה?

לפי חישובי המתכננים עשויה העיר, המיועדת בעיקר לקליטת עליה ממזרח אירופה, לכלול כבר בשנת 1974 כ-4000 תושבים. בשנת 1977 יהיו בה, לפי התח-זיות ל-18 אלף תושבים, שיגדלו ל-70 אלף תושב בשנת 1985 ול-231,261 תוש-בים בשנת 2000.

זוהי גם נקודת המוצא לתיכנון העיר. התוכנית מתיחסת לאוכלוסיית קבע של רבע מיליון תושבים, שעבורם תוכננה מערכת כלכלית הצריכה להיות בסיס ל-התפתחות העיר.

המתכננים קובעים כי אוכלוסיה זו תהיה מורכבת מ-78 אלף בתי אב, כאשר היח-י-דה המשפחתית הממוצעת היא בת 2, 3 נפשות. 40% מכלל אוכלוסי העיר יהיו ילדים, לפי התחזית.

המתכננים אף ערכו חישובים מדויקים של מחיר הבניה של העיר. הסיכומים

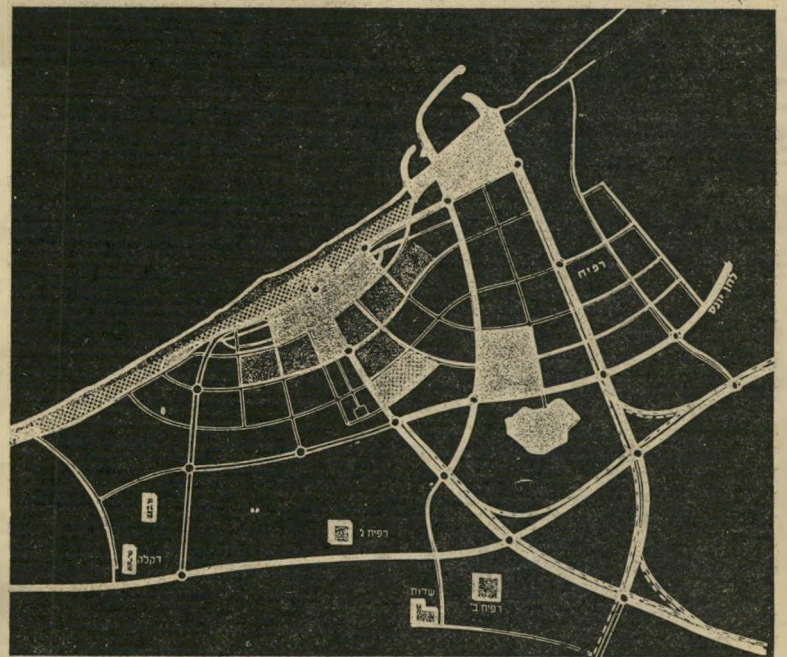
העיר נועדה להיות מרכז שירותים לצה"ל בסיני. תרומתו של נושא זה לעיר המתפתחת תבטא הן בהקמת מפעלים והן בתוספת אוכלוסיה מקרב עובדי צה"ל ואנשי צבא הקבע למיניהם.

עיר של

רבע מיליון

עד כאן הסיבות שמעלים יוזמי הק-מתה של ימית כדי לתרץ את הצורך החיוני שיש למדינת ישראל בעיר כזו.

כדאי לעיין היטב בנימוקים אלה. הם סותרים את אחת הטענות המרכזיות של מדיניות ממשלתי-ישראל. זוהי הטענה כי ישראל נזקקת להרחבת גבולותיה ולסיפוח שטחים כדי ליצור לעצמה גבולות בטוחים. מסתבר שזוהי טענת סרק. הנימוקים ה-

זוהי אחת המפות הרבות המצורפות לתוכנית המוקדמת להקמת ימית — שגולדה לא ידעה עליה. התוכנית מתארת את חלוקת השטחים בעיר המתוכננת למטרות שונות ואת מקומו של הנמל.

תוכנית העיר

מועלים להקמת ימית הם נימוקים כלי-כליים טהורים. הם מהווים הוכחה לטענר-תיהם של אויבי ישראל כי ישראל שואפת להתרחבות, מספחת שטחים ומתנחלת בהם לא כדי לשמור על בטחונה אלא כדי לפי-תור את בעיותיה הכלכליות ולענות לדריי-שות האוכלוסיה המתרחבת.

טוענים מתכנני ימית באותו פרק בתוב-ניתם המתייחס להרכב האוכלוסיה הצפוי של העיר: "יש לראות את העיר החדשה כעיר שמרכיב הגידול העיקרי שבה הוא קליטת העליה והמרכיב המישני — קליטת הגירה פנימית."

עורך העולם הזה

מספר על פגישותיו עם המנהיג הערבי שנרצח השבוע

רייעה קטנה הופיעה לפני כמה ימים בעיתוני ישראל, ולא משכה תשומת לב. נאמר בה שאחד האשם ג'וואד, נציג מוסדות או"ם בביירות נרצח. הרוצח היה, כנראה, נהגו. לא ברורה סיבת המעשה. מכיוון שהיה ברור שרצח זה אינו שייך לסדרת הרציחות במאבק הישראלי-הערבי, לא מצא איש צורך להרחיב עליו את הדיבור. סתם עוד רצח.

אולם בלבי עוררה הידיעה גל זיכרונות, כי בחיי היה ג'וואד קשור בחווייה מיוחדת. במשך השנים נפגשתי ברחבי העולם עם עשרות מנהיגים ערביים, וניהלתי עימם מאות שיחות על הדרכים להשגת שלום. חלק היו עוינות, חלק היו ידידותיות. חלק נסתיימו בנימה של הסכמה. חלק בריב גלוי. אולם כימעט לכל השיחות ה"אלה היה מכלול משותף אחד: בני-ישי" ביקשו שלא אגלה את השיחה, או שלא אוהה אותם.

"השעה אינה כשרה עדיין לשיחה פומבית", חזרו ואמרו בני-ישי"י, "דעת הקהל שלנו עדיין אינה מוכנה לכך". או: "אויבינו בעולם הערבי ינצלו את הדבר לרעת מחנה השלום הערבי". המעשים ש"הסכימו לפירסום כלשהו, היו בדרך כלל אישים שלא מן השורה הראשונה.

דבר זה פגע תמיד באמינות מחנה השלום בישראל.

יצא מכלל זה אדם אחד: האשם ג'וואד. הוא נפגש עימי בגלוי, והוא לא אסר עלי לפרסם את פרטי השיחה. היה זה מעי שה אמץ במיוחד, כי הוא כבר ידע שהוא עומד להיתמנות, תוך ימים מעטים, לשרי החוץ של עיראק.

פגישותיו עם ג'וואד נערכו בניו יורק בסוף 1958. יש לזכור את ה"עיתוי: היה זה זמן קצר אחרי המהפיכה העיראקית, שהפילה את המלוכה ההאשמית. בראש עיראק עמד הגנרל עבד-אל-כרים קאסם, והיה נראה כי יקום בעיראק מישי טר מתקדם, שיבצע רפורמה חברתית ודמוקרטית. ג'וואד השתייך למישטר הזה. ממערב לעיראק קם האיחוד המצרי-סורי, "הקהילייה הערבית המאוחדת". עבד-אל-נאצר וקאסם היו אז ידידות, למרות שהיו להם דיעות שונות על איחוד הערבים הערבי. בין בגדאד, דמשק וקאהיר שרוו יחסים טובים, והדבר אפשר למנהיג ערבי בולט להעז ולנקוט יוזמה כלפי ישראל. על רקע זה נערכו פגישותינו. דיווחתי עליהן מעל עמודי העולם הזה כעבור כמה שבועות — אך השתמשתי בשיקלול-דעת, והשתדלתי שלא לפרסם דברים העלולים להזיק לג'וואד, אף כי לא ביקש זאת. לא גיליתי, למשל, שהשיחות אורגנו מראש, עוד לפני בואי, עליידי ידיד משוי תף. גם לא סיפרתי שבשיחות נוצר בינינו דבר שאפשר לקרוא לו "ידידות אישית". להלן הדיווח המלא על שיחות אלה, שפורסם בגליון "העולם הזה" 4 (1114), הנשא את התאריך 4 בספרואר 1959:

שיחותיו עם שגריר עיראק, האשם ג'וואד, שאיראו בי משקע של תקווה ועידוד. ג'וואד הוא בן 48, שחור וממושקף, גבר הדומה לפרופסור באוניברסיטה, הוא מגלם את הטיפוס הטוב ביותר של ערבי לאומי, טיפוס האופייני לשיכבה העולה כיום ב"שלטון בכל ארצות ערב. הוא חונך ביירות ובבית-הספר הגבוה לכלכלה של לונדון, מדרשתו המפורסמת של הארולד לאסקי, בנה חונך גם משה שרת.

בשנת 1934 הצטרף ג'וואד לשירות ה"דיפלומטי העיראקי, עלה מאז בהתמדה. המפנה הגלוי בקאריירה שלו בא לפני שנה, כסגן ראש המשלחת העיראקית המלכותית באו"ם, השתתף ג'וואד בדיון על גורל קפריסין, ממשלתו הורחה לו להצביע בעד בריטניה, בת-ידידתו של נורי אל-סעיד בכרית בגדאד. ג'וואד הפר את ההוראה, הצביע בעד שיחרור קפריסין. הוא סולק מתפקידו.

כעבור חודשים מעטים פרצה המהפיכה

במדינה מפלגות

אחרון הסיפוחים

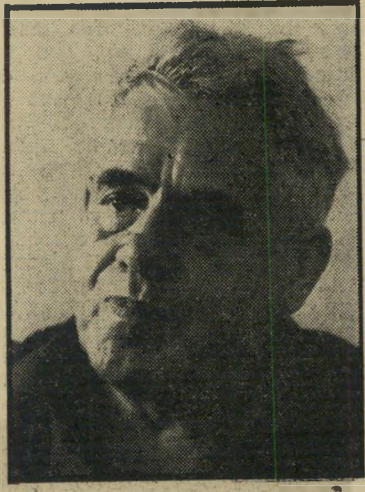
הקיים הכרז בין תוכנית השלום החדשה שפירסמה מפ"ם — בכין זו שד גח"ל?

מחוז לגבולות ישראל, מציגה מפ"ם עצמה כחלוצת מחנה השלום הישראלי. את השתתפותה בממשלה, מציגים נציגי הש"מאל המפ"מי בחו"ל כ"חסימה" בפני "מגר מות הסיפוח של משה דיין".

אך בישראל, לקראת ועידת המיפלה, מציף השמאל המפ"מי את העיתונות בסיי פוריריכילות על החלטות הוועדה המדינית, בהן נוצחו מאיר יערי ויעקב חזן עליידי רוב מקרי ששלל היאחזויות התיישבור תיות בפיתחת רפית. היתה זו דוגמה קלאית ל"כניסרונה של מפ"ם לאכול את העוגה ולהשאירה שלמה.

השאלה היא: עד מתי, השבוע, הוצאה לאור עליידי מחלקת ההסברה של מפ"ם חוברת בשם "תוכנית השלום — הצעות לוועידה השישית", ובה נאמר: "ארץ ישראל משני עברי הירדן היא המולדת המשותפת של העם היהודי החורר לארצו ושל העם הערבי השוכן בה..."

חידוש זה, בו מפ"ם הצטרפה למחנה הגדול של תנועת החירות, בית"ר, הרב

ח"כ חזן

בעקבות העוגה, ימינה

כהנא ושמואל תמיר, הוסתר עד כה מי-דיעת הציבור הישראלי ואוהדי מפ"ם בחו"ל גם יחד.

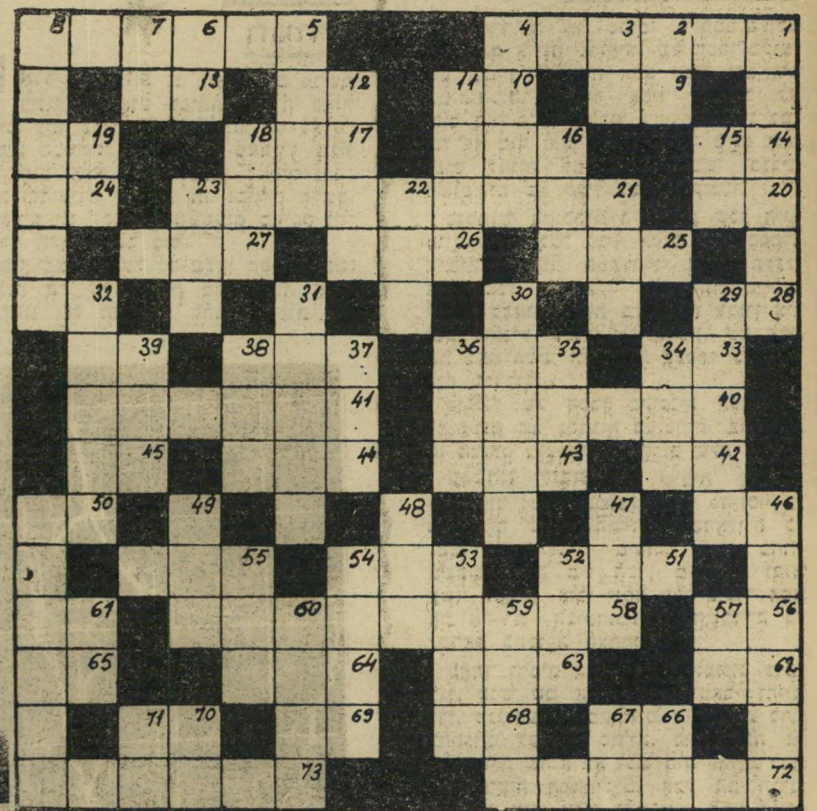
תיקון "חריגים". בסעיפים אחרים כוללת תוכנית השלום של מפ"ם את חלקה הגדול של רמת-הגולן בישראל, מאחדת את כל ירושלים בתוכה ("ירושלים המאוחדת היא בירתה של מדינת ישראל") מבלי שהוגשו כל הסתייגויות להבטחת זכויות הערבים בעיר, מספחת את רצועת עזה ("במו"מ על הסדר שלום חיתבע ישראל לכלול את רצועת עזה על תושביה בגי בולות ישראל...") ותומכת בהתיישבות ב"רמת-הגולן.

בדברה על רצועת עזה, חזרת מפ"ם על הטענה השיגרתית, שהרצועה לא היתה שייכת מעולם למצרים. זוהי טעות ש"מקורה בבורות: במשך רוב תקופות היסטוריה, כולל ימי מצרים הקדומה, תקופת בית-הפסטה במצריים, חלק מתקופת הצלבנים ותומלוקים, היתה רצועה זו בידי המצרים. בתקופות אחרות היו גם מצריים וגם ארץ-ישראל בידי אותו השליטון.

יחסי הכוחות במפ"ם מתבררים היטב מתוך עיון בתוצאות ההצבעה על ההסתייגויות לתוכנית "שלום" זו. רובן ככולן, הוגשו עליידי דוב בריג'ר, לטיף דורי, עבד-אל-עזיז זועבי ומוחמד וואתד. בעד הסתייגויות אלה הצביעו בדרך כלל 6-8 חברים, כשהרוב מכריע אותם ב"30-20 קולות.

הסתייגותו של מוחמד וואתד, עורך עיתון המפלגה הערבית, שתבע להתנגד לכל היאחזויות "בטחונות" עד שלא יתוקנו "החריגים" בפיתחת-רפיה, עקרה ומקור מות אחרים, קיבלה קול אחד — קולו של וואתד.

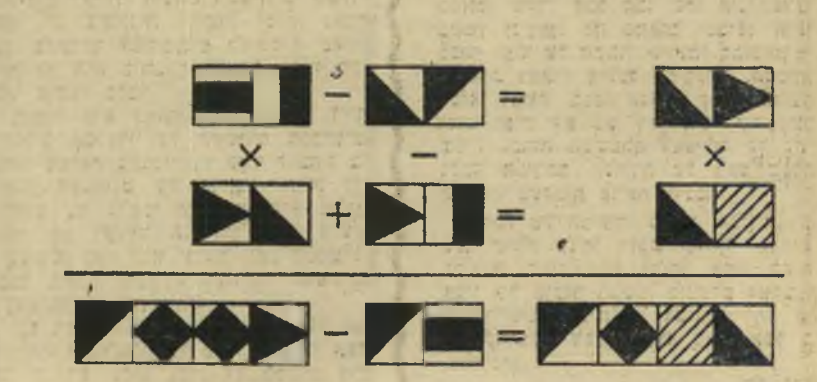
השבוע העולם הזה 1834

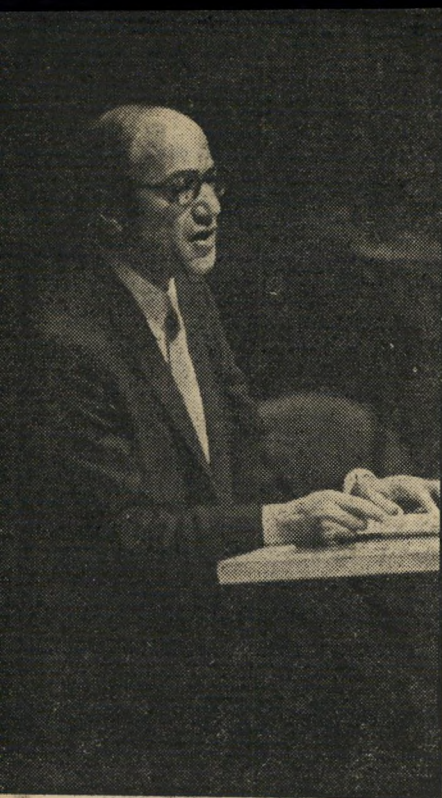

- מאונך:**
- לידי אנגליה שרכבה ברחובות קור
 - בנטי לבושה רק בשערה (2) קריאת שמחה (3) תבואה (4) מאכלת (5) ברק (6) נמצא (7) ליפתה היתה כזאת עד שהרג אותה (8) גיבורת רומן מאת נבוקוב, ששמה הפך שם נרדף לתופעה (11) רגש הכרת טובה (12) מנהיג, ראש עדה (15) ישן (16) מקצועו של אחד השליחים (18) נוסח (19) צלילו (21) אסון, צרה (22) נחל אכזב (23) רעות רוח, שטות (29) ביטול עונש כללי, חנינה (30) אמור להסחיד ציפורים (31) סוג של רמאות (32) צום (34) אצלנו — המעט שנותר מן הברוטו (35) גודל דרמטי (36) שרשרת, כבל (37) עימה יצא המערך לבחירות (38) רוכלו (39) צמד (46) דג שטוח של מים מתוקים (47) נכה יד או רגלו (48) באוסן תיאורטי הוא אינו משתלם, (49) עיירה שתושביה התפרסמו ב"הוכמתם" (52) אינדקס (53) גלגלו (54) צעיף (55) רוצח תנ"כי (57) מילת תנאי עקום, לא ישר (60) חוט, תקווה (59) חומל (66) חולעת המכרסמת צמר (67) שני עמודים (70) אבני הקספון של הכלב (71) מילת ברירה.
- מאוזן:**
- כדור הארץ (5) מצביא קתגני (9) לפעמים הוא מוליד עכבר (10) סיעה (12) זהב (13) אחוריים (14) נחל בצפון הארץ (16) נוול לכתובה (17) חלל, אינו (19) אומרים על מי שאינו מתבלט, שהוא נשאר בו (20) צד מערב (21) מדינה אסיאתית המורכבת מאלפי איים (24) שושמה באסון (25) לבוש ערבי גברי (26) מארבעת המינים (27) חודש עברי (28) בת קול (32) משקה (33) מטבע יפאני (35) תחילת היום (37) סימן (39) מתנועע (40) משקולת הקשורה לחוט ומתנועעת הנה חנה (41) אברי המכונה (42) קולבו (43) מקום חיבוק הידיים (44) צורה, דמות (45) עמק (46) כינוי לסדרי המשנה וה- גמרא (50) נגמר (51) אף (53) אחד השבטים (55) נחושת ממורט ומלוטשת (56) ממציא הטלפון (58) זמן רב (61) מועד (62) אות באלפבית (63) סטטוף מים מהלגו (64) תירוש (65) מטבע אנגי לית דלת ערך (66) נצחו (68) קידומת שם הולנדי (69) נוול בגוף (70) יחידה ביולוגית (72) אורח (73) צעיף הכלה.

חשבוע 1834

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאוחן הספרות יש אותם סיפוחים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

או גם את המדינות הלא-ערביות במרחב? ג'וואד הפנה את פניו להורוביץ, עיוות את פיו בחיוך פקחי, כאחד האומר: "הבני נותי, ידידי" אחרי מחשבה של שניה הי שוב את התשובה המנוסחת: "השלב הי ראשון של האיחוד צריך להיות בין עמים בעלי רקע גזעי, לשוני ותרבותי משותף. אולם אחרי שיושג האיחוד הערבי, יהיה מקום גם לעמים הבלתי-ערביים במזרח התיכון כמו התורכים, האיראנים ואחרים, שירצו להצטרף".

היה ברור לכל אחד ממאות אלפי המאזינים כי "אחרים" פירושו ישראל. עד כמה שידוע לי, היתה זאת הפעם הראשונה שמנהיג לאומי ערבי הצהיר בגלוי על האפשרות של צירוף ישראל (או אפילו התורכים והאיראנים) לאיחוד המרחבי-המבוקש על-ידי התנועה הלאומית הערבית. ההצהרה הקבילה במדויק לתכניתם של ב-עלי הרעיון השמי בישראל, אותה פרסתי באוניי השגריר.

שלב בהתפתחות, ושלב זה עבר. ג'וואד התעניין בבעיית העלייה היהודית והפליטים, חקר אותי במיוחד על דעתנו לגבי עתיד ירדן. כשהשבת לי על כך, נסתבר כי גם כאן יש רקע לשיתוף-אני-טרסים מובהק בין עיראק וישראל מת-קדמת. כי שנינו קוינו לחיסול הממלכה ההאשמית, ובאותה שעה היינו מעוניינים למנוע את סיפוח הירדן למצרים. פלסטינ עצמאית, נאמנה למחנה הלאומי הערבי ומתקדמת במדיניותה, היתה תמאמה גם לעיראק וגם לישראל.

העיראקית, שהעלתה לשלטון את המפלגה שג'וואד השתייך אליה בחשאי — המפלגה הדמוקרטית הלאומית, בראשותו של כאמל צ'אדרצי, היא הפכה במהרה למפלגה החשובה ביותר. המישטר החדש החזיר את ג'וואד לאור, הפעם כראש הנציגות העיראקית המהפכנית. לדעת כל הערבים באו"ם, עומד ג'וואד לעלות בקרוב לתפקיד שר-החורף בעיראק.

פגשתי את ג'וואד לראשונה בטורקין הנציגים, אולם אדיר יופה, המשקיף על הנהר המזרחי הרחב, המפריד בין האי

יש מקום לישראל בקונפדרציה של המיזרח התיכון - אמר שר-החורף העירקי

ג'וואד דיבר בזילוזל על אנשי ארבעת, אשר הסוציאליזם שלהם מפקפק ביותר. גם היטלר דיבר על סוציאליזם. העיר בעוקצנות. כששאל אותי לדעתנו על הי מישטר החברתי הרצוי לנו, העזתי לקבוע כי, כולנו יושבים כאן בסירה אחת. אנחנו זקוקים לסוציאליזם שיתבטא בתיכנון מדינתי, אבל איננו רוצים במחנות-ריכוז ומדינת-מישטר. האם נקרא לזה סוציאליזם חופשי, או הומאניסטי? ג'וואד, הי שייך למפלגה סוציאליסטית רצינית אך דמוקרטית, נינענע בראשו בחיוב.

ג'וואד הזכיר כי הכיר בשעתו את הד"ר יהודה לייב מגנס, אותו העריך מאד. כמו

מאנהאטן לבין שכונות ברוקלין וקווינס. מכיוון שאין לדיפלומטים חדרים במגרדי-השחקים של האו"ם, מבלי הנציגים את זמנם שמחוז לשיבות בטורקין נהדר זה. ג'וואד קרא תרגום אנגלי של החינשו העברי לפני בואי, והוא ידע כי אני משי-תייך לתנועה שקידמה בברכה פומבית את המהפכה העיראקית. כשהוצגתי לו קם מכורסתו, לחץ את ידי, הציג אותי בפני שאר המסובים (דיפלומטים מצרים ועיראקים), והומיני לשבת. כך החלה שיח-תנו הראשונה, שהיו לה שני המשככים. ג'וואד לא עשה כל מאמץ להסתיר שיי-חות אלה, להיפך, הן התנהלו בפומביות

האשם ג'וואד באו"ם

סותם נוד רצח

ואנשיו בשצף-קצף. לצורך זה נוצל גם הדו"ח שלי על פגישותי עם ג'וואד. יום אחד טען ראדיו קאהיר ששר-החורף העיראקי ניפגש כמה פעמים עם הסוכן הי-ישראלי הצינוני אורי אבנרי, וניהל עימו משאומתן על הסכם ישראל-עיראק.

כאשר פרצה ההפיכה של עארף בגד קאסם, דאגתי לחייו של ג'וואד. אולם גם הקושרים העריכו, כנראה, את אישיותו. הם הסו על חייו כאשר נהרג קאסם, ואחרי תקופת-מעצר קצרה שוחרר. ברי

מנהיגים אלה אינם שונאים את ישראלי, אינם חולמים על השמדתה, ויהיו מוכנים להסדר עימה — אם יהיו משוכ-נעים כי בראש המדינה עומדים יסודות המשייכים את עצמם למרחב, הלוחמים בי-אימפריאליזם והמשוחררים מסימאוו ציור-ניות מיושנות. הם מסוגלים לגלות ידיות לאדם הנראה להם כשייך לכיוון זה.

רוב הערבים עינם דיברתי, ידע על קבוצת יהוד ועל פרופ' מארטין בובר. הוא שאל מה עברי האיש ועבר חברי, נראה שהתחלתם בגיל צעיר מאד, חייך לי סוף. זוהי תכונה משותפת לכל עמי ה-מרחב. השבתי, כולנו התחלנו בגיל צעיר מאד להתעסק בפוליטיקה.

מלאה, לעיני כל יושבי הטורקלין. באחת השיחות ניגש אלינו עומר לוטפי, השגריר המצרי, שידע גם הוא מי אני. ג'וואד הציגני רשמית, לוטפי לחץ את ידי, אמר כמה מלים איכות והמשיך בדרכו.

ברכתי את ג'וואד על עמדת עיראק בענין האיחוד המרחבי. הסי-ברתי כי עמדת מפלגת ארבעת היריבה,

עד כאן הדו"ח שפורסם לפני 13 וחצי

לפני השיחה האחרונה שלי עם ג'וואד הוא רואיין בתחנת-שידור

אין שלום בלי הכלסטינים, אמר לפני 14 שנה

בות הימים זכה לתפקיד מטעם או"ם, שם זכרוהו כשגריר נבון, מתון ומוכשר. מפעם לפעם קיבלתי ממנו בעקיפין דריי-שות-שלום — אך לא ראיתי עוד אחרי הפגישות ההם. במותו הית בן 61.

בעיני, היה ג'וואד תמיד נציג של שיכר בה ערבית גדלה והולכת, המכינה כי הי שלום דרוש לעולם הערבי ולישראל כי אחת, וכי אין מנוס מפיתרון ראדיקאלי, שיתבסס על שיתוף-פעולה בין התנועות הלאומיות הגדולות, העברית והערבית. ג'וואד היה אחד הראשונים שהתבטאו בי-אופן חופשי, מתחן ביקורת על המנהיגים הערביים המתמסרים למגוגיה, לא פחות מאשר על המנהיגות המוקשה של ישראל, הורה לעולם הערבי ולשאיפותיו.

במיוחד נחרתה בזיכרוני הסכמתנו הי-גמורה על פיתרון הבעייה הפלסטי-טנית — תשע שנים לפני מלחמת ששת הימים. שנינו ידענו שלעולם לא יהיה השלום אמיתי אם לא תקום מדינה פלסטינית חופשית, בצד ישראל.

ג'וואד לא היה המנהיג הערבי הראשון או היחיד שעימו הגעתי להסכמה כימעט מלאה על הדרך להשגת שלום. אולם הוא היה הראשון שהעז להיפגש בגלוי עם איש תנועת-השלום הישראלית. הוא היה אדם אמיץ. כמה מנהיגים אמנים כאלה יש בי-מרחב שלנו, משני עברי קו הפסקת-האש ו

טורקלין-הדיפלומטים במרכז האו"ם, בו התקיימו הפגישות עם שר-החורף העיראקי

שנים בהעולם הזה. שבועות מעטים אחרי פגישות אלה אירעו מאורעות דרמאטיים, ששינו את המצב כולו, ושהעכירו את סיכויי השלום. ההתחרות בין המדינות יצרה שוב אווירה שלילית.

ניוירוקית על-ידי שלושה עיתונאים, ש-אחד מהם היה דויד הורוביץ, כתב העולם הזה באו"ם וראש סוכנות-ידיעות יהודית-אמריקאנית. לפני השידור התיעוצי עם הורוביץ, ניסחנו יחד שאלה שהיתה די ברורה כדי שתהיה לתשובה משמעות, אך שתהיה גם די גמישה כדי לאפשר למנהיג ערבי לענות עליה ללא חשש. התקלטה התקיימה באחד מאולסני הי-א"ם, ישבתי בתאו של מהנדס-השידור, המוסר מן האולפן עצמו בשמשה גדולה. אחרי שג'וואד השיב לעיתונאי המצרי היהודי סימון מאל, כי עיראק דוגלת באי-חוד המרחב הערבי על-יסוד שיתוף-פעולה בין מדינות עצמאיות, מיהר הורוביץ לש-אול את השאלה אותה תיכננו מראש: "אדוני השגריר, האם שיתוף-פעולה מרי-חבי כוז צריך לכלול רק מדינות ערביות,

הרוצה להקים מדינה ערבית אחידה אחת, תקשה מאד על עמים לא-ערביים, כמו ישראלי, לקחת חלק בגורל המרחב, אם, לעיר מת זאת, תתגשם ההצעה העיראקית של קונפדרציה רופפת יותר — התאגדות של מדינות חופשיות, המשתפות פעולה מרי-צון חופשי ותוך שמירת עצמאות — הרי תוכל ישראל למלא תפקיד חיובי וחשוב באיחוד זה. הבלטתי את האינטרס המשותף של עיראק, ישראל ולבנון בשאלה זו. "לא יהיה איחוד ערבי כולל במדינה אחת", הבטיח ג'וואד. "רעיון זה היה רק

"המינשר העברי היה מצע לפיתרון בי-עיות ישראל, שחובר על-ידי אורי אבנרי, נתן ליו"מור ואחרים. הוא פורסם ב-1957 על-ידי תנועת, הפעולה השמית", שקדמה לתנועת העולם הזה — כוח חדש.

השעריה

א נחנו רגילים לשערוריות. שערוריות מכל הסוגים. שערוריות של עשרות מיליוני לירות. שערוריות בים, בייבשה ובאוויר. חושנינו קהה. קשה לנו להתרגש משערוריה נוספת. **אצל שערוריית הפיצויים למישפחות חללי מינכן מעמידה בצל את כל השערוריות שהיו עד כה.** הסכום הוא קטן. מיספר המעורבים מצומצם. אבל הפרשה חושפת תהום של גיוון מוסרי, שאי אפשר להביט לתוכה מבלי לתחרד.

ב רגע הראשון של הזעזוע נוכח מעשה-הזוועה האולימפי, תרמה ממשלת גרמניה מיליון דולאר לפיצוי המישפחות. היא לא הסתירה את כוונתה ומטרתה: לכפר על מחדליה החמורים, שפילסו את הדרך בפני אנטי-הסטרור. כנאה לממשלה נבונה, בעלת חוש למוסר, היא לא התמהמהה, לא כינסה ישיבות רבות ולא אמרה דברים בחצי-סה. היא פעלה מייד, כימעת באופן ספונטאני, ועשתה את שלה בלי שום הסתייגות או תנאי. **היום אפשר לתמוה על שום מה דא נהגה ממשלת ישראל כאותה צורה.** מחדליה הביטחוניים, שאפילו ועדת-קופל נאציה לחודות בהם, היו חמורים ממחדלי הגרמנים. כאשר ספורטאי ישראל יצאו למינכן, במישלחת שנשאה את הדגל הלאומי באירוע בינלאומי וזה, הם סמכו על כך שמסודות-הביטחון של ממשלתם יעשו את הכל — ממש הכל! — כדי לאבטח את שלומם. ממשלת ישראל לא קיימה התחייבות זו. היא הונוחה את העניין בצורה פלילית — והאחריות לכך אינה רובצת על איושיו פקיד ממדרגה שניה או שלישי, אלא על הממשלה כולה, בתור שכו. רק היא נושאת באחריות כלפי האזרח. **אילו חיתה לממשלת גודרה מאזיר התבונה והרמה המוסרית של ממשלת וילי בראונר (לפחות בשמה אחד זה) — כי אז היתה נוהגת במותה, ומכריזה בו במקום על הקצבת סכום גדול לפיצוי המישפחות, נוסף על התרומה הגרמנית.** היא לא עשתה זאת. מעשה כזה אינו נכלל בהחום מושגי ממשלת ישראל.

ה אולי, אינו מפליא. אנו מכירים את המנסליות של שליטי ישראל — המנסליות של בוסים מישלתיים קטנים שעלו לגדולה, הסובלים מכל סממני ההתנשאות וחוסר-הרגש של שילטון זקן, מבוצר ומסואב. אבל גם הכרה זו לא חיסנה אותנו מפני המשך הדברים. ממשלת-ישראל, באמצעות מנ"ח-דודאדום, קיבלה מהגרמנים סכום השווה לארבעה וחצי מיליון לירות — המהווה, אגב, תוספת נכבדה לאוצר מטבע-החזק של הממשלה. על כך הוסיפו גופים ויחידים בגרמניה כמה מאות אלפי לירות נוספות. ישבו הפקידים והעסקנים ונחרדו. **כל כך הרבה כסף — וסתם דחק אותו לכמה מישפחות?** אילו חולק הסכום שווה למישפחות, היתה כל מישפחה מקבלת כחצי מיליון ל"י. **בישראל, אין הפקיד המצוי והעסקן המקובל יכול לסבול מחשבה כזאת — לתת למישפחה כלשהי של אזרחים חצי מיליון לירות, הנמי צאת ביד הממשלה. הרב ששום אינו נותן. בדשן העם: לא מפרגנים.** אני משוכנע שפעל כאן גורם תת-הכרתי: גישה פסיכולוגית אדיר-יכוח, המשותפת לכל בעלי-השורה בישראל, מבלי שיהיו אף מודעים לכך. הם חשבו: אי אפשר לתת כסף כזה לאזרחים! אפילו כסף שנותן השילטון הגרמני לאזרחים בישראל, ושכלל אינו נוגע לממשלת ישראל, למנ"ח-דודאדום, או לכל מוסד ישראלי אחר. **אלה שימוש, לכל היותר, דוורים.**

ה הגיון היה מחייב את המוסדות לכנס את המישפחות למחרת ההלוויות. למסור להם חשבון על כל הכספים שנתקבלו, ולהעביר לכל מישפחה בו במקום את כל הכסף המגיע להם — 1/11 של הכסף.

אבל זה ככלל לא עשה על דעת הפקידים והעסקנים. מדוע לא? כשנתפסו בקלקלתם, וכאשר קמה הזעקה אשר יכלה להפוך בכל רגע לסערה ציבורית וסרת-הפקדים בישראל, הומצאו בקדחתנות תירוצים. **כל אחד מהם עלוב ושדוף יותר מן השני.** תירוצ ראשון: רצו לקבוע תחילה את "עד" הכסף. **איזה יעד? ממשלת גרמניה נתנה את הכסף למטרה אחת בודי פיצויים למישפחות. העברת הכסף לכך מטרה אחרת, קדושה ככל שתהיה — אמבולנסים למנ"ח-דודאדום, רכישת מכשירים רפואיים ומי יודע מה — היתה מהווה גניבה, ששוטו כמשמעו.** תירוצ שני: רצו להשתמש בחלק מן הכסף ל"הנצחת" החללים. **זהו ממש חוצפה.** הכסף שייך למשפחות. אם הן רוצות להנציח את יקיריהן, יחליטו על כך בעצמן. אם הממשלה רוצה להנציח — שתואיל בטובה לעשות זאת על חשבונה. היא תוכל להשתמש לצורך זה בכסף שהיא חוסכת מאז מינכן. מכיוון שעסקנים רבים איבדו לפי שעה את החשק לטייל בעולם על חשבון משלם-המיסים.

י שנו תירוצ שלישי, הנראה ברנע הראשון סביר יותר. אומרים הפקידים: לא צריכים לחלק את הכסף שווה-בשווה. קרוביו של רווק שנרצח אינם צריכים לקבל אותו הסכום הניתן למישפחת קורבן, אשר הותיר אחריו אשה וארבעה ילדים. במחשבה שנייה, טענה זו נראית לי בלתי-נכונה. אילו היה מדובר בסכומים קטנים, היו צריכים באמת לעשות התאמה כזאת. אבל כשכל מישפחה צריכה לקבל חצי מיליון לירות — אין מקום לחשבון כזה. סכום זה מספיק גם למישפחה מרובת ילדים. אפילו מבחינה מישפטית, איני בטוח שיש למישהו זכות לעשות חשבונות כאלה. **אבל נניח לרגע שמקבלים גישה זו. אז מה? מדוע אי אפשר לקבוע את קנייה-המדידה, תוך התייעצות עם המומחים, תוך 24 שעות? מה הצורך בוועדות, ובוועדות-מישנה, ובחורש ימים, ועוד חורש? למה יש צורך בכל הביורוקרטיה הזאת, אם לא כדי להרוויח זמן עד שהמוח הממלכתי יתרגל למחשבה שיש להיפרד מן הכסף הזה? לשערורייה זו, יש תקדים המעורר דאגה רבה. בשעתו נתנה ממשלת גרמניה המערבית לממשלת ישראל סכום גלובאלי גדול, כדי שזו תפצה את נכי הגנאים החיים בישראל. ממשלת ישראל קיבלה על עצמה את כל ההתחייבויות כלפי נכים אלה. התוצאה היתה מעשה-עוון מחפיר. הממשלה מעדה באמון שניתן לה, והנכים בישראל קיבלו פחות מהנכים שנשארו בגרמניה. שערורייה זו לא נסתיימה עד היום.**

מעשה-הזוועה במינכן וזעזע את הציבור הישראלי יותר מכל מעשה אחר מזה שנים. אל ניתן לזהם את האבל הלאומי במע ידם של עסקני-ציקים, שתאווה הכצע הסכה להם סכע שני — ואולי סכע ראשון.

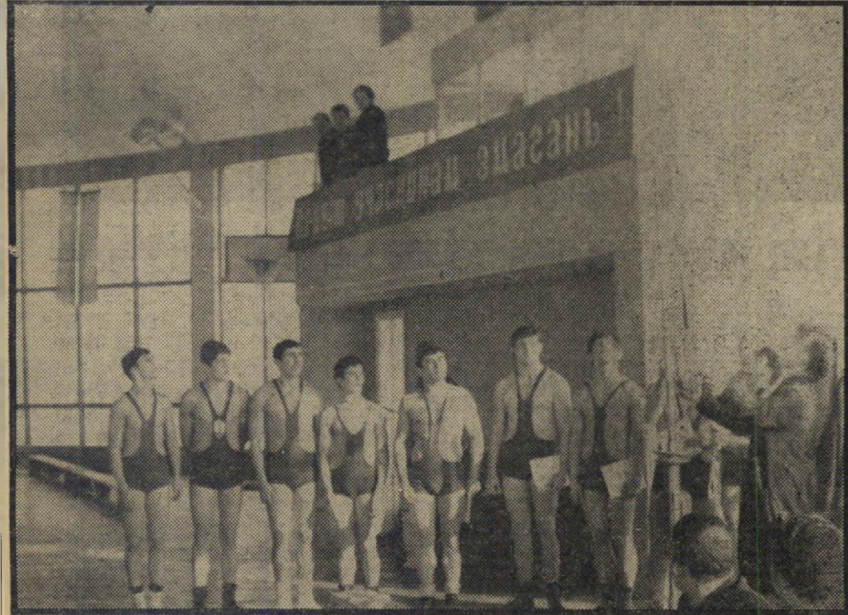
אמא וסבתא בהלווייה

אמו וסבתו המומות-הכאב של מארק סלאבין, בעת הלווייתו של המתאבק המצטיין, שנרצח והוא בן 18 בלבד, כאשר הגיעו גופות עשרת הנרצחים ממינכן, היו קרוביהם קרובים ללב האומה כולה, שהשתתפה, עם רבים בעולם, בכאבה.

הצעור והצעדות

מישפחת סלאבין היא מישפחה שבורה, שאיבדה את עולמה. אחותו של מארק, סוניה בת העשר, היא כל מה שנותר להם עתה. אך אין בכוחה להקל על כאב מותו של הבן הבכור — הצעיר המבריק, ששאף להיות מהנדס, זכה בגיל 15 בתואר אליי פות הנוער בהתאבקות באיזור מינסק, עיר מולדתו — סחב את הוריו ומישפחתו לעלות להישראל — ונרצח ארבעה חודשי שים אחרי שהגיעו לארץ. הוא הותיר אחריו מישפחה שבורה, שי איבדה את עולמה. מישפחה שהדבר ה-

י **אשינקה, תשב.** תמסיק להתרור "צץ. זה לא יעזור." יאשה, אביו של מארק סלאבין, המת-אבק בן ה-18 שנרצח עם עשרת חבריו באולימפיאדה במינכן לפני שישה שבועות, מתיישב. הוא תוקע מבטו בריצפה, לדקות מעטות, אחר קם שנית. בלי ל-הרגיש, כמו אריה בסוגר, הוא מתחיל שוב להסתובב הלון ושוב. אשתו, אלינה, נאנחת בשקט: "ככה הוא מאז שמארק מת. לא יושב רגע. אני גורא מפחדת. יש לו לב חולה."

אלוף במינסק

מארק (שני מימין) במועדון-הספורט במינסק, כבר בתחילת דרכו כספורטאי הוכר הפוטנציאל שלו על ידי המומחים. בגיל 15, כבר הוכתר כאלוף קבוצת ההתאבקות של עיר מגוריו.

מישפחת סלאבין קיבלה כסף ראשון רק השבוע!

הממשלה התייחס לנושא בכנסת, מיהרו האחראים ושלחו לכל משפחה צ'ק מגוון של עשרת אלפים ל"י — מתוך סכום של כחצי מליון המגיע לכל אחת מהן.

נזיפה

לאומית

הסערה חלפה מעל ראשיהם של קרובי הנרצחים. הם היו עסוקים מדי בצער, מכדי לשים לב לצרות. חלקם, כמו הוריו של סלאבין, לא היו מעולם מה טיפוסים התובעים את שלהם בקול. ההורים הם ההיפך הגמור מדמותו התוקפנית של העולה החדש מרוסיה, שהצטיירה ל"אחרונה בציבור. גם בנם היה כזה: "ביום השני אחרי שבאנו לארץ", נזכרת אמו, "הלך מארק למשרדים של הפועל כדי להתקבל לקבוצה. הוא לא ידע מילה עברית, ולא היתה לו לירה בכיס. הוא ביקש שיכתבו אותו. שהוא רוצה להספיק להיכלל בנבחרת האולימפית.

"אפילו לא הסתכלו עליו. לא רצו לי דבר איתו. מארק חזר הביתה. למחרת, הוא חזר לשם שוב. וככה יום אחרי יום. בסוף הסכים אחד המאמנים לבחון אותו — והוא הוכנס מיד לנבחרת.

"אבל גם אחרי זה, הוא הסתובב בלי פרוטה בכיס. אמרתי לו כמה פעמים: תבקש מהפועל כסף. תגיד להם שאין לך ממה לחיות! אז הוא היה אומר לי: 'אני עוד חדש, אמא. אני לא יכול לבקש כסף'. הוא היה נורא ביישן."

היה צורך בגילוי ניצניה הראשונים של שערורייה ציבורית, כדי שביישנותם של קרובי החללים, כאבם, וחוסר-שומת-הלב שלהם, בשעתם הקשה, לא יביאו לידי כך שכספם יתגלגל לנטיעת איזה יער אל-מוני, או מטרה נשגבת דומה — במקום לשמש לרווחתם.

היה צורך בבזיון לאומי, כדי להוכיח לביורוקראטים ששמו ידם על הכסף, ש"הוא אינו של מדינת ישראל."

• בנוסף למליון הדולר של ממשלת גרמניה, התקבלו גם תרומות נוספות מגורמים ואזרחים בגרמניה בסך חצי מליון מארק — סך-הכל, קרוב לחמישה מליון ל"י.

המישפחה. רק שישה שבועות חלפו מאז טרגדיית מינכן — שאיש מהאחראים, בישראל, לא נתן עליה עדיין את הדיון — וכבר מרשים לעצמם גורמים ממלכתיים לזלזל במישפחות הקורבנות שסכום התרומות שנשלחו להם מגיע לזמנא דמליון דולר.

פיצויים למישפחות חללי מינכן. כולן, סבבו סביב ציר אחד: מי שמך? מי הירשה לחבורת פקידים אלמונים לשים ידה על כספים לא לה, לעכב אותם אצלה במשך שישה שבועות ארוכים — כשכל הסימנים מצביעים על כך שבינתיים הם בוחנים את דעת הציבור, כדי לראות אם תצליח המזימה: לגזול הכספים מידי המישפחות, להעביר אותם למטרות "נעלות". רק השבוע, לאחר שנראו סימניה הראשונים של סערה ציבורית, וסגן ראש-

אמא וסבתא כיום אלינה, אמו של מארק סלאבין, וחטייה, סבתו, בדירתם הצנועה בשיכון בפרדסיץ' כיום. אביו של מארק חזר לה'לב, אינו מסוגל לעבוד, ומארק היה המפרנס היחיד של

מארק סלאבין בחברת ידיד וידידה בלתי מזוהים במינסק. הצעיר הנמרץ, שהתגלה כמתאבק בעל רמה נדירה, ונכלל בנבחרת הישראלית לאולימפיאדה מייד עם בואו לארץ — ונח את לימודי ההנדסה שלו, שהיו כה יקרים לליבו, כדי לעלות. בתמונה משמאל: מארק בתחרות ברוסיה.

מניה שהיא נותנת למישפחות של 11 ה"קורבנות מליון דולר. למה חיקתה אז ממשלת ישראל? שממשלת גרמניה תע"יר לה את הכסף? מה יש. ממשלת יש"אל פחדה שממשלת גרמניה תיכרחה, ולא תעמוד בהתחייבות שלה?

"מדוע לא יכלה ממשלת ישראל לשלם חיכף ומיד את הכסף — למחרת הכרות ממשלת גרמניה — למישפחות, ולגבות אותו אחר-כך מממשלת גרמניה?"

בשיחה מתערב שכן, עולה חדש אף הוא: "אני חושב שזה קצת כמו שהיה אצלנו ברוסיה", הוא מסביר בעברית מגומגמת. "הפקידים ידעו שהמישפחות יושבות באבל. אין להם ראש לחשוב על כסף, לא מעניין אותם עכשיו שום דבר — אז הם החליטו: קודם כל, נחזיק את הכסף, לשלם — תמיד יש זמן. גם אצלנו ברוסיה זה ככה."

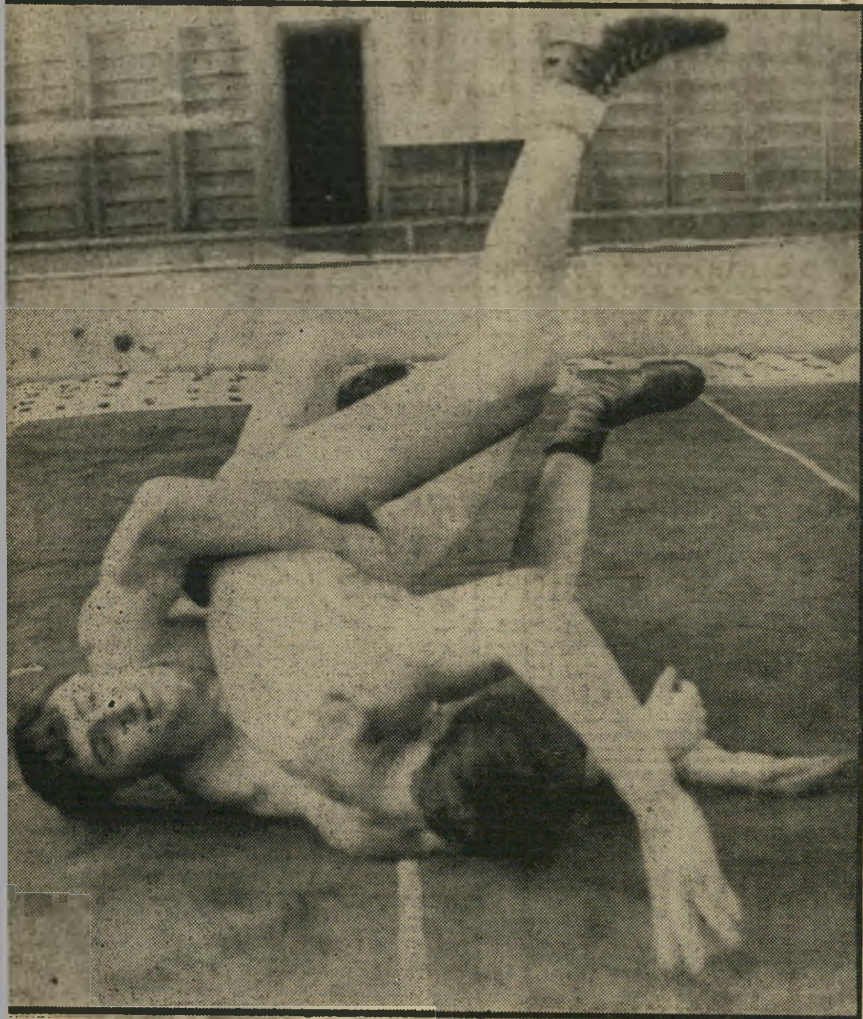
היו אלה רק אחדות מהתגובות, שהלכו וגברו בימים האחרונים ברחבי הארץ, עם התנדף הערפל המכונן מסביב לשאלת ה-

ניצול

האבל

ל א רק הוא. בשבועות האחרונים, נראה היה שרבים אחרים היו שמחים לעזור לו לוותר על הכסף.

"אני באמת לא מבין את העניין", הגיב קרוב מישפחה, שביקש לא להודות, כדי לא להרגיז את הוריו של מארק. "תיכף לאחר הרצח במינכן, הודיעה ממשלת גר-

סופר-גולדה הולמת שוב!

כ שיונתן לב
בשפה האנגלית
משבר ממשלתי. בסן
חדשים צעירים, וליד
רחבי העולם. קצת א
יונתן (25) בוגר ס
דון שעלה לישראל ל
חוננו בשם לילית, הנ
שאינו נרתע מטיפול
טיות וסוציאליות, גם
העיתון היה להצי
החל בשלושת אלפי
גם משרד החוץ הכיר
ידי קניית כמות גלו
שאנו מביאים את דו
צעירים, בהם עולים
רבים, שהתייחסו בא
צנום, ביישן, נשוי ו

כ אשר התגלה
לילית, הקימה
שהממשלה חומכת ב
אנרכיסטי, ומה לא. ג
לבטל את התמיכה, ש

ברסקי
מחן

השבע, לאחר ש
יכלה גח"ל להירגע.
הסיבה הטריגיקומי
שהגיבורה שלהם היו
הסופרמן הקלאסי, וב
זה, כמובן, כבר הי
לעצמו לבקר את
בליית נפסקה.

מהלומת ההנגד של
טטה את לילית, וכנרא
ועזרתו, ויואן ברסק
באווירה הישראלית, ו
משרד החוץ. בתמימות
שוב הוא, שהעיתון נ
השבעונים הישראלי
(26), ממושקפת, נאה,
(שטוקהולם, עיר מולד
תעמולה של הסוכנות
צעירים יהודים בעולם
שניונו מביטאונים אל
גילו את המציאות בא
אות הוורודה שעליה
עובדה: התאחדות עו
מהעולים מאמריקה חו
הסברה לקוייה.

ב תחילת דרכו
התאחדות הסט
בתנאי שניצי בעיתון
הוצאנו את לילית כדי
היא שאינו ממאלנים,
אינו נוקטים אף פעם
בעייה, אלא מאירים
האפשרויות — ולא ת
סוד ההצלחה של העי
פוצה שלנו ומיכתבי

אינני מבין: האם
שאנחנו עושים עבור
למדינת ישראל — או
ממשלת ישראל?
נו באמת. שלושה גי

יפורנו מתחיל
עמוק בתוך
מדתף הסוכנות
היהודית, שם
אנו מוצאים
את המנקה
הצנועה והמסורה
זלדה קרב לבוים

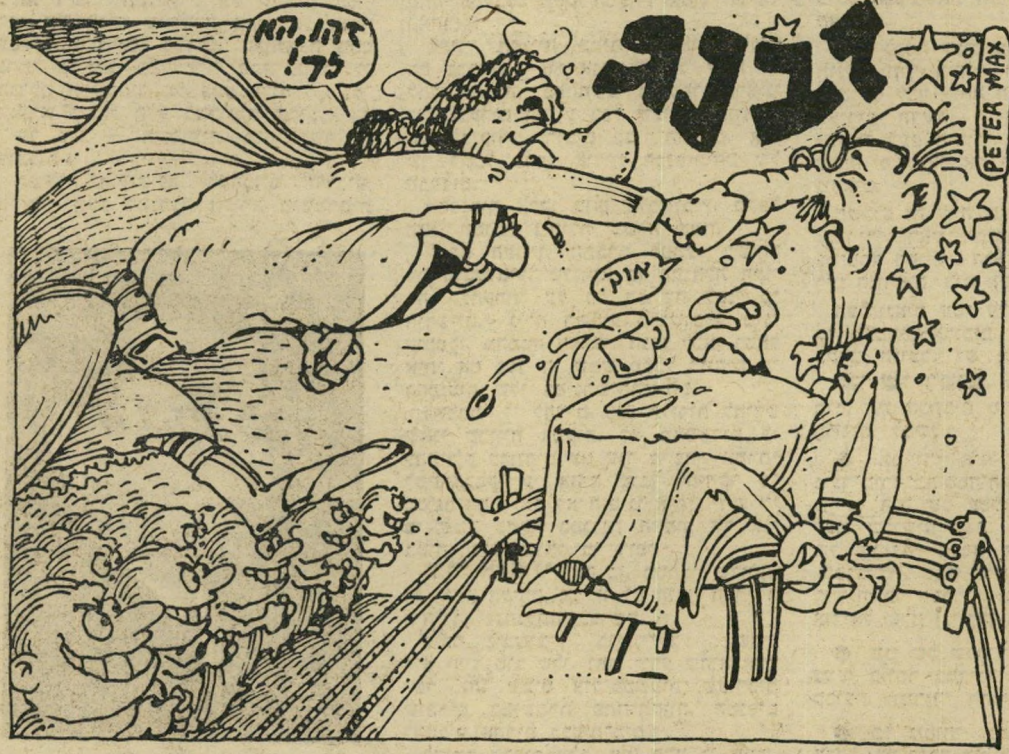
ה להוציא לאור עיתון
א לא תיכנן לגרום לי
ל, רצה לספר לעולים
צעירים בקמפוסים ב
מאריישראל.
לוגיה באוניברסיטת לונד
שלוש שנים, קרא ליר
ותו לעיתון ער ותוסס.
שיגרתי בשאלות פוליי
הון כואבות וביעורות.
מגלינו הראשון: הוא
פסים, הגיע ל-13 אלף.
רכו, החל תומר בו עלי
מדי חודש. "הם הבינו
ישראל האמיתית לאלפי
ציאלים ואינטלקטואלים
לדברינו, "מספר לבל,
לתינוק.

אה... אני זוכרת
את הימים בהם לא
היה פה כלום
מלבד המדבר

תמיכת משרד החוץ ב
ל קול זעקה גדולה על
שמאלני, היפי, בוהמי,
ותר מדי. עיתון המרשה
לחצה על משרד החוץ
גם פעולה בכנסת.

זבנה

זהו, הא
לד!

אוק

דב

סתר ?

חצי שלילית רואה אור.

אתה חרפה
לסבתא!

אל תשכח איך
דפקתי את הפנתרים,
את הפרופסורים
את בן-אהרון...

למה אין כולם יכולים
להיות כמו הנכד
שלי, הרופא
אתה לא נחמד!

שי סופר-גולדה לא מור
שלא תמוטטו. אבל יונתן
לא נקלטו עדיין מספיק
ם מבינים את צעדו של
הם חושבים שמה שחר
א תפקיד חשוב: "רוב
החול"ל" מסבירה ויואן
גרת שתי אוניברסיטאות
ירושלים) "הם דברי
אין שום הד בין
ותם עולים פוטנציאליים
זכו לאכזבה מרה כאשר
השונה כל-כך מהמצי
או בפירסומי הסוכנות.
אמריקה קבעה ששליש
ם לארצות-מוצאם בגלל

גיבורת סיפורנו
שוקעת תחת
מעמסת ההאשמות של
האינטלקטואלים האם זה הסוף?

שזון
עטרמן
הפליה
מזרים
זיהום-אוויר
פילרעם
שחיתות
ממשד
דיק קוד
דפנה

לא... מילת הקסים:

בטחאו! עליה! קליטה!

דה
בה
אומר לבל. הציעה לנו
טים לתמוך בליית
דעותיהם. סירבנו. לא
יות עיתון מטעם. האמת
א שום "איומים" אחרים.
מדה זו או אחרת בשום
תה תמיד מכל הוויית
הרשמיות דווקא. והו
— כפי שמוכיחים התי
אים.
רד-החץ תמך בנו בגלל
טובה, המביאה תועלת
י שנימנע מביקורת על

האם היה קצין המישטרה

שותף במיגרש-החנייה

ורפק דו"חות לנהגים

כדי להגדיל את הכנסותיו?

הדי פרשת השחיתות בפתח-תקווה, שב- עקבותיה הושעו שני קצינים בכירים ו- סמל במישטרה המקומית, עוד לא גוועו — כאשר התפוצצה לאחרונה באס-המו" שבות שערורייה חדשה, בעלת אופי דו- מה.

גם הפעם החל הדבר בשמועות. גם ה- פעם, דיברו השמועות על קשרים אסו- רים בין אנשי מישטרה מקומיים לאנשי עסקים מקומיים. קשרים, שכחוצאה מהם גרמו קצינים במישטרה פתח-תקווה ל- הגדלת הכנסותיו של עסק מקומי — וב- תמורה קיבלו חלק מהכנסות אלו:

עד כאן — השמועות. מה בקשר ל- עובדות? השאלה הראשונה והמרכזית, השבוע, היתה: האם התנהלה חקירה מישטרית

פקד שמש הרבה חשדות —

פנימית נגד פקד דן שמש, ממלא-מקום מפקד תחנת פתח-תקווה וקצין הסיוור שלה. בעניין זה — או לא התנהלה. תשובתו הרשמית של דובר המישטרה: "לא התנהלה, ולא מתנהלה, כל חקירה נגד שום קצין במישטרת פתח-תקווה, ב- גושא זה."

אלא שממקורות אחרים, הגיעו תשובות קצת שונות.

שלמים מוזרים. הפרשה הנידונה נר- געת לאלפי רוכבות אורחים, המבקרים את קרוביהם השוכנים בבית-החולים ב- לינסון. במשך שנים, החנו המוני המיגר- רים את כל-ידיהם בשבילים ובשדות ה- ריקים שמסביב לבית-החולים. נוהג זה פסק לאחרונה, כאשר פלשה הקידמה ל- איזור: נסללו כבישי אספלט, והוקם מיגר- רש-חנייה רחבי-ידיים ומטויר.

עם פתיחתו של המיגרש, נאסרה הח- גייה בכל הסביבה. לנהג הפשוט, גיראו שלטו האין חנייה המרובים מוזרים, מאחר שחנייה לצד הכבישים רחבי-הידיים ו- ש-בילי-העפר המרובים, לא נראתה כמפ- ריעה את התנועה הדלילה.

מיד עם פתיחת מיגרש החנייה, התלב- שה מישטרת פתח-תקווה במרץ רב על- האיזור. כל מכונת שחנתה מחוץ המיגר- רש — חטפה דו"ח. מאחר שבעלי הרכב במקום אינם דיירי-קבע, אלא מתחלפים מדי כמה ימים — לא פחת זרם העבריי- נים, וידי השוטרים היו מלאי פרנסה ללא הרף.

דפיקה שיגרתית. לשוטרים, היתה זו מלאכה שיגרתית. לנהגים, היתה זו דפיקה שיגרתית. היחידים שנהגו מהעסק, היו בעלי מיגרש-החנייה.

המיגרש ניבנה על-ידי ג' כיוחילים בע"מ, חברה בבעלותו של ד"ר דוד דנק- נר, מחיפה. מנהל אותו חיים מובשוביץ (39), שבנוסף לכך יש לו גם חברת אב-

שוטר רושם דו"ח למכונת שמחוך למגרש-החנייה — ואפס הוכחות

כיום להגביר את התודעה היהודית בבית- הספר "!"

אחת לכמה שנים עוברת קריאה זו בעי- תונים, תוך ביטויי חרדה ותדהמה. בכל פעם יש לכך אותה הסיבה: קמה קבוצת- צעירים חדשה, הדוחה את הקשר בין ישראל לעם היהודי, מבטלת את זכר ה- שואה, משמיצה את הציונות, ועוד דברים נוראים.

השבוע זה קרה שוב. קמה קבוצה בשם "נמרוד", ראשי-התיבות של "נוער מורד במיסד הקיים". היא אמרה את כל הדב- רים הנוראים. היא אפילו קיימה כינוס. העיתונאים עטו על המציאה, כתבו על כך מאמרים ארוכים. המסקנה: נפל דבר בקרב הנוער, יש משבר בחינוך.

בנו של רשום. אילו היו פחות תמי- מים, היו הכתבים מבחינים בכמה דברים מוזרים. למשל:

● "נמרוד" אינו "ראשי התיבות של נוער-מורד-במיסד-הקיים". לעומת זאת, נמרוד היה שם פסלו של יצחק דנציגר, לפני שלושים שנה. פסל זה הפך סמלה של קבוצה שקמה אז, ושזכתה בכינוי "הכנענים". שמה הרשמי היה "הוועד לגי- בוש הנוער העברי", ומנהיגה היה המשורר אוריאל שלח ("יונתן רטוש").

● בנו של שלח-רטוש, הפרופסור ה- צעיר ביותר במדינה, היה המנחה בכנס קבוצת "נמרוד" החדשה.

● כל ניסוחי "נמרוד", בלי יוצא מן הכלל, הם חזרה מילולית על סיסמותיו של רטוש מפני 30 שנה.

קבוצת "נמרוד" לא היתה אלא קבוצת ה"כנענים", בשם חדש — אחד השמות הרבים, כמו "אלף", שבהם ניסתה לפעול מדי פעם, על פי העיקרון: "משנה שם, משנה מול".

אבנים בכיזה. כושרם של ה"כנענים" לעורר רעש, כל כמה שנים, אינו מיקרי. הוא נובע מן העובדה שהחינוך הישראלי קפוא, מעורר אדישות והתנגדות בקרב תלמידיו. הרבה מדבריה-הביקורת של ה- "כנענים", להבדיל ממצעם המדיני ה- קולוניאלי, קולעים למטרה.

הכנענים רוצים להמסיר בליסטראות בחומת המיסד. הם מצליחים לזרוק רק אבנים בכיזה, לעורר אידוות. גם זה לברכה.

הסתדרות

הרופא

המדומה

סיכום של מיליון חברי

קופת-חולים הכללית —

חשוב פחות מעסקי

הפוליטיקה.

את מיליון חברי קופת-חולים הכללית, הסובלים כל ימות השנה מהשירות הניתן להם, גם כאשר אין שביבת רופאים — לא עניין כל-כך הוויכוח מי צודק, ומי חייב לנהל את מוסדם: רופא או ממונה פוליטי. הדבר היחיד שעניין אותם, היה לקבל שירות רפואי הוגן, תמורת כססם.

אך זה בדיק הדבר שהיה הרוחק ביותר מדאגותיהם של הבוסים של ההסתדרות השבוע, בעת ישיבת הוועד הפועל שדנה בנושא.

מתוך מפתיע. הדבר המרכזי שעניין את יצחק בן-אהרון היה: סילוקו של אשר ידלין, מנכ"ל חברת הטובים, מגד עניו. קופת-חולים נראתה בעיניו מקום אידיאלי לכך.

את חבריו בוועדה המרכזת, עניין פרט אחר: הפקדת הקופה, מקור כוח ושליטה ראשוני בחינוכותו, בידי איש מפלגה נאמן. גם בעיניהם, היה ידלין בחירה אידיאלית.

150 חברי הוועד הפועל מינו עצמם לרפא את המחלה — שהם עצמם היו מפציה. על שולחן הוועד-הפועל הונחה הצעת החלטה חריפה של הוועדה המרכזת, שקראה להטיל סנקציות נגד הרופאים ה- מתמרדים, ולתבוע אותם לדין.

היה זה דווקא בן-אהרון עצמו שהתגלה במפתיע כמתון, הפעם, הציע שלא להצביע על הצעת ההחלטה. להסתפק בקריאה צימ- חונית לרופאים לחזור לעבודתם ולפתוח במו"מ עם מוסדות ההסתדרות.

מרד. לעצם דרישתם של הרופאים, לא היה לבן-אהרון ולחבריו לוועדה המרכזת כל תשובה עניינית. "בקופת-חולים יש 16 מחוזות — ו-17 שיטות ניהול", תקפו ה- רופאים. "מספר הפקידים בקופת-חולים הולך וגדל, ומספר הרופאים הולך וקטן. הפיתרון היחיד לסבל החולים — ניהול הקופה בידי רופא."

הדרישה נראתה כה צודקת, ותשובת הבוסים של ההסתדרות לבעייה כה מגומי- גמת, שאפילו חברי הוועד-הפועל, בכלל ימות השנה אומרים בוט לכל דרישה של המזכ"ל התקיף, הבינו הפעם שחרופתו של הרופא המדומה איננה תרופה: בהצבעה על הצעות ההחלטה, נמנעו רבים מחברי מפ"מ, ל"ע וגח"ל, מהצבעה על הצעת סיעת העולם הזה — כוח חדש, שקראה לכנס ועידה ארצית של הקופה, להרכיב מחדש את מוסדותיה, ולהפריד את משרת ה"ר מזו של המנהל הכללי, תוך כדי הקפדה כי בראש הקופה יוצב רופא או מנהל בעל השכלה ונסיון במינהל רפואי.

הימנעות זו, כשיצחק בן-אהרון עומד עם פטישו ודורש להצביע נגד — היתה, במונחים של גוף זה, מרד מרעיש.

תליאביב

גזוז

בטעם שוקולד

מובלעת של פעם וטעם

חבויה כלב

תליאביב הקטנה.

רוצה קצ'קאבאל תורכי חיזור בצבע

פבא משה נתן

מתוך-מתוך

וחרף ללשון? זיתים יווניים בצבע חר- ציל — וכמעט בממדיו? עלי-גפן כבד (המשך בעמוד 28)

שערוריית מיסחר העתיקות הבלתי־חוקי פורצת שוב

לת ארצות־הברית כקרון שאינה נושאת ריווחים. לקרון כזה אין רשות לעשות עסקים כלשהם ובוודאי שלא למכור עתיקות. מציין השופט כהן בדו"ח חקירתו: „לא יכולתי לקבל ממחלקת העתיקות את המידע שביקשתי בדבר הוצאת רישיונות ייצוא ל„משכית“. לעת עתה עלי להניח שרישיונות לייצא עתיקות אלה למעשה לא ניתנו.“

בשלב זה לא נותר לשופט כהן אלא להעביר את מימצאיו לידיעת גופים ואישים שונים. כתוצאה מכך התפוצצה הפרשה השבוע. שריהנינון, יגאל אלון, ביקש מהיועץ־המשפטי לממשלה, מאיר שמגר, לבדוק אם לא היתה עבירה במשלוח העתיקות של דיין דרך קרון התרבות. בזה כנראה יסתיים העניין. כי שמגר כבר הוכיח בעבר שאין לו אומץ לצאת נגד דיין בפרשה זו. היתה תגובת אמצ' אופיינית, שוב, היתה תגובת אמצ' עי התיקשורת לידעה זו, שפורסמה לראשונה בהארץ. אף עתון לא ציטט אותה. הרדיו והטלוויזיה שתקו. רק ידי

רים בקשר למשלוחים של משכית. וירשובסקי לא היה מוכן להשלים עם מימצאי החקירה הפנימית ועם נסיגת נות ההשתקה של הפרשה. לפני שפרש במועצת הקרן לפני ארבעה חודשים, בתום שתי תקופות כהונה, היפנה את תשומת־ליבו של היו"ר החדש של הקרן, השופט העליון חיים כהן, לפרשה. תבע לחקור בענין. כהן, כאיש חוק, לא יכול היה להתעלם מהפרשה, החל לבדוקה.

העניין עצמו אינו חדש. גילויי העולם זה על עסקות העתיקות של דיין, הכילו מידע מקיף כיצד משווק דיין את עתיקותיו ברחבי העולם, כשהן נתונות ברקופסאות מיוחדות ונושאות את הכתובת: „מאוספו הפרטי של משה דיין“, כשיחתימתו של שריהנינון מצורפת אליהם. בזכות חתימה זו עולה ערכם של העתיקות ואספנים חובבים משלמים עבורם אלפי דולארים הזורמים לחשבוננו הפרטי של דיין.

רק לפני שבוע גילה הפסל והתפאורן דני קראוואן, במכתב שכתב למערכת

סוכנות המכירות מאירה גרא, נציגת קרן התרבות ישראל—אמריקה בניו־יורק, שהעבירה את עתיקות דיין לארצות־הברית למכירה. מאירה היתה בשעתו עוזרתה הקרובה של רות דיין.

כר מוכרות עתיקות דיין

פצת־זמן שהונחה מתחת לעסקי העתיקות של שריהנינון משה דיין, התפוצצה השבוע.

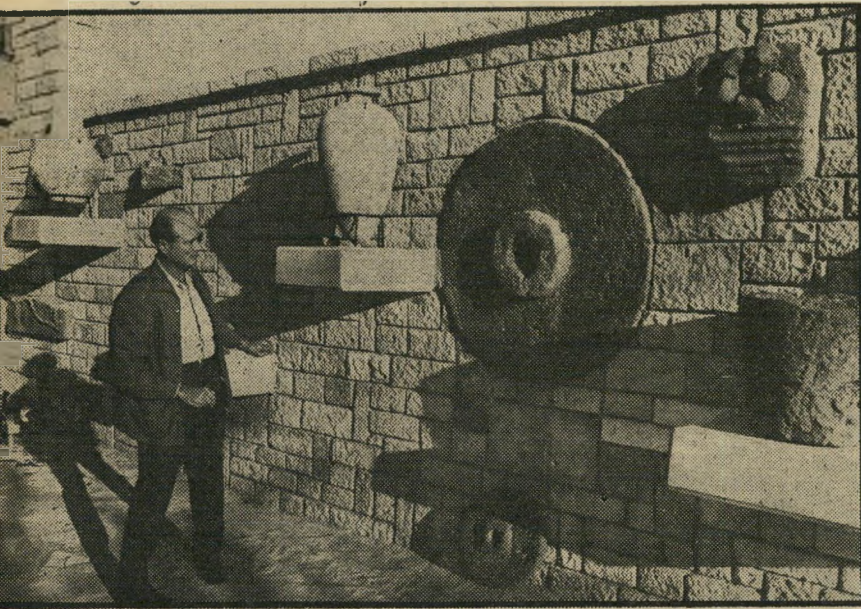
הפצצה הונחה לפני כשנה, כאשר יצא העולם הזה במערכה ציבורית מקיפה נגד עסקי העתיקות הבלתי־חוקיים של שריהנינון. העולם הזה נשאר כודר בי מערכה זו, כשכל המימסד השלטוני והחברתי מעדיף להעלים עין ולהתעלם משוד העתיקות של השר הנערץ.

באותה תקופה קלטו אוזניו של עורך־הדיון מרדכי וירשובסקי, היועץ המשפטי של עיריית תל־אביב, כמה שמועות ש־זיעזעו אותו. וירשובסקי, 42, יליד גרמניה, היה באותה תקופה חבר במועצה הציבורית של קרן־התרבות אמריקה־ישראל.

קרן זו היא מוסד פילנתרופי, הממומן מכספי נדבנים ומכספי תשלומים שחייבת ממשלת־ישראל לממשלת ארצות־הברית ונשארים בארץ. עיקר תפקידו של המוסד: עידוד כשרונות צעירים, במיוחד בתחום המוסיקה, שורה ארוכה של מוסיקאים ישראלים ידועים־שם התחילו את הקאריירה הבינלאומית שלהם בסיועה של הקרן. וירשובסקי, כמו אישי ציבור אחרים, היה חבר במועצת הקרן מאז שנת 1966. לא בחוקף היותו היועץ־המשפטי של עיריית

הסטודנטים התביישו

באותה תקופה עמד בראש מועצת הקרן ח"כ יצחק גבון, מי שהיה חברו של דיין ברפ"י. נעשו אז מאמצים לטשטש העובדות. רפאל מולכו, חבר הנהלת הקרן ומראשי בנק דיסקונט, מונה כחוקר בפרשה. מסקנותיו היו כי „אין הדבר רציני“. גם פרוטוקול השיבה בה השמע וירשורסקי את האשמותיו תוקן. במקום דו"ח סטגוגרפי של דבריו צויין בפרוטוקול על „השגות“ ו„חתימות“ שהיו לכמה חברי

הנדיב הידוע משה דיין, הנראה כאן בגן העתיקות שבביתו בצהלה, הוצג השבוע על ידי עוזריו כנדבן, שתרם עתיקות לעט' קני המגבית בארצות־הברית. כמובן, זוהי ידיעה בקמצנותו המופלגת.

עות אחרונות מיהר להדפיס גירסה מסול־פת של דובר שריהנינון, נפתלי לביא, כאילו מימצאי הבדיקה של השופט חיים כהן קבעו שלא היתה כאן עבירה על החוק ושחפצי העתיקות הוצאו מהארץ ברשיון. היה זה כמובן שקר גלוי.

טענה מגוחכת

כאשר ניסן כתבי שידורי־ישראל ל־שדר כתבה רדיופוניית על הפרשה, היה זה שוב נפתלי לביא שהתערב אצל מנהל החדשות, עמוס גורדון, מנע את השידור בטענה המגוחכת „שמכיוון שהיועץ המשפטי מטפל בענין, אין טעם שרשות השידור תעסוק בזה“. לפי אותו הגיון „אין טעם“ ל־שדר כל ידיעה שרשויות משפטיות כלשהן מטפלות בה.

מובן שהשערוריה אינה מסתיימת בני־צול קרן פילנתרופית להברחת עתיקות לארצות־הברית. כל השאלות שליוו את פרשת שוד העתיקות של דיין מתחילתה, צצות מחדש ומחייבות תשובה:

- מה עושה דיין עם מטבע־החוק ש־הוא מקבל עבור עתיקותיו?
- האם הוא מצהיר על רווחיו מסחר העתיקות הבלתי־חוקי למס־ההכנסה?
- האם מטבע־החוק שהוא מקבל עבור עתיקותיו מופקד בארץ או בחו"ל?
- האם אין הוא עובר לא רק על חוק העתיקות, אלא גם על חוקי המסחר בי מטבע הזר?

כל זמן ששרי ממשלת־ישראל לא יתנו תשובה לשאלות אלה, הם שותפים לקשר של חתיקה והשתקה, שנועד לחפות על גיליונותיו הארכיאולוגיים והכספיים של שריהנינון. שהחוק אינו קיים בשבילו.

הארץ: „לפני שנים, בביאנלה הבינלאומית לעתיקות בפלצוריסטרוצי שבפירנצה, הציג סוחר ישראלי למכירה פריטים מ־אוספו של דיין, שהיו חתומים על ידי שריהנינון. ישראלים רבים, וביניהם סטודנטים הלומדים בפירנצה, התביישו לראות תופעה זאת, אשר השאירה רושם רע מאוד באיטליה. הרגישה במיוחד ל־נושא שימור העתיקות. לוא היה קורה דבר דומה לזה באיטליה, ושר בממשלה האיטלקית היה מציג אוספים של חפצי עתיקות לאומיים למכירה בארץ אחרת, היה הדבר גורם לשערוריה.“

הידידה „לא ידעה“

בארץ נמכרו עתיקות של דיין במשכית, שנהלה על־ידי אשתו לשעבר, רות דיין. חקירותיו של השופט חיים כהן העלו כי העתיקות של דיין הוזמנו על־ידי הגב־רל מאירה גרא, מנהלת קרן התרבות ישראליה. מאירה גרא, שנתנה לשופט כהן „הבינה הגברת גרא כי בידי משכית היו רישיונות הייצוא הדרושים.“

נראה כי השופט כהן נפל כאן קורבן לטעות. מאירה גרא היתה במשך שנים רבות עוזרתה הקרובה של רות דיין, הכיר לה מקרוב את כל עיסקי העתיקות של משה דיין. היא ידעת משהיה קרובה של משפחת דיין ונראה כי השתמשה בחסות הקרן כדי להעביר משלוחי עתיקות ל־ארצות־הברית, „למכירה“, כפי שמציין השופט כהן.

עובדה זו כלשעצמה היא המורה ביותר, שכן קרן התרבות מוכרת על־ידי ממש־

העיילה: בעילה!

„אבל אהבתי את יהודית. למרות מה שגיליתי, הייתי מוכן להתחיל איתה חיים חדשים. אחרי הכל, היו לנו שלושה ילדים. אבל היא קיבלה איזה שיגעון. לא רצתה לחזור. אז מה יכולתי לעשות? היא חיה איתי כל השנים חיים מאושרים — עד שהלכה לבגוד בי עם חברי הטוב.

„למען הילדים, הייתי מוכן לעזור לה לצאת מהבית. אבל היא ענתה לי שאינה רוצה את עזרתי. היא ענתה לי שהם מאוהבים. כשהיא עזבה את הבית ונעלמה, בהתחלה לא ידעתי ממנה. פניתי למשטרה, והם הכריזו עליה שלושה חדשים כעל נעדרת. עד שפורסמה תמונתה בעיתון ומישהו הודיע למשטרה כי היא נמצאת בקריתיים בחיפה.

יהודית בכר פתחה את המעטפה הגדולה — וקריאת הפתעה מאושרת נפלטת מפיה. בראש המיטמך, ששלפה מהמעטפה, היתה הכותרת השמנה: תעודת גירושין.

סוף סוף. נסתיים מסלול היסורים הממור שך. נסתיימו התלאות והסבל. יהודית הררי גישה כאדם שיצא לחופש, לאחר שנות עבדות ארוכות. סוף סוף, תוכל להינשא לגבר שאהבה.

עיניה ריצדו במהירות על פני התעודה הגואלת — ולפתע חשכו. היא השמיעה גניחת כאב, ושקעה חסרת-אונים לתוך הריסא. היא חזרה וקראה, כשהיא אינה מאמינה למראה עיניה: „...באם תרצה האשה להינשא ליהושע ברמלי מראשון לציון, טעון הדבר בירור בבית-הדין.“

יהודית בכר התגרשה מבעלה

כדי לשאת את אהוב לבה

„גם מאהבה עזב את אשתו, שהיתה אז בהריון, והם השכירו חדר בקריתיים והתיחילו להיות כבעל ואשה. היא הציגה אותו בתור בעלה.

„זו עדות ששמעתי משכנים שם. גם אני הייתי בדירתם, יחד עם אחותי ואחי.

יהודית בכר הרגישה כי עולמה מתמוטט עליה. יהושע ברמלי היה האיש אותו אהבה, הגבר למענו יצאה למסלול היסורים של עזיבת בעלה ושלושה מילדיה. הגבר איתו רצתה להיות את שארית ימיה. והנה, דווקא איתו אסרו עליה הרבנים להתחתן.

האשה השנייה דומה לראשונה

נדמה לי שאפילו הרוסים עוד לא המציאו עינוי כזה. תמייפחה השבוע יהודית בת ה-33 כועס אין אוניס. „צריך בשביל זה מוח של סאדיסט — לאסור על בן-אדם להיות — דווקא עם האדם שהוא אוהב. וזה — אחרי שהם הבטיחו לי במפורש שלא תהיה שום הגבלה בגט! הם רימו אותי, הרבנים האלה. איך אפשרי דבר כזה במדינת ישראל? מה אנחנו, עבדים כושים, שאיזה אדון יקבע לנו את חיינו?“

בשביל יהודית, היה האיסור להינשא ליהושע ברמלי — קץ עולמה. היתה זה גם שיאו הטראגי של רומן אהבה, שהחל כידודות בין שני חברים, ונגמר בגירושיו שניהם, לאחר אשטו של אחד מהם התיאהבה בחברו הטוב של בעלה. סיפר השבוע יצחק בכר, בעלה לשעבר של יהודית — גבר חסון, בשנות הארבעים שלו, העובד כמולגן בבית-אריזה ברחובות: „יהושע ברמלי היה החבר הכי טוב שלי. אני והוא היינו אוכלים מאותה צלחת. תמיד היינו מבליים יחד, מטיילים יחד, עם הנשים שלנו.

„ואז נודע לי שהוא ואשתי מנהלים רומן.

הפרקליט עורך-הדין רחמים כהן, סניגורה של יהודית בכר, במשפטה בבית-הדין חרבני.

- תסעיר פרשה זו את המדינה: סירוב הרבנים להשיא אשה מפני שקיימה נביכול

יחסים אינטימיים עם אהוב לבה כשהיתה נשואה לבעלה הקודם

„מאחר והגענו למסקנה שאיננו יכולים לחיות בצוותא, היות ואני אוהבת גבר אחר — אני מבקשת בזה לשחרר אותנו זה מזה בהקדם האפשרי לטובת הילדים.“

גם היא וגם בעלה חתמו על הבקשה. אלא שאחרי שהוגשה הבקשה, הסביר מישור שוב ליהודית כי איזכור מציאותו של אהוב, יכולה לגרום לכך שהרבנים יאסרו עליה, לאחר מכן, להתחתן עם אהובה.

לפיכך, כשנפתח הדיון בבית-הדין הרבני, חזרה בה יהודית, שיוצגה על ידי עורך-הדין רחמים כהן, מרצונה להתגרש, הודיעה מפורשות שלא תסכים לגט עם הגבלה.

אלא שיצחק עמד בתוקף על רצונו של לגרשה, טען כי היא בגדה בו, נאפה עם אהוב-ליבה החדש.

יהודית הכחישה זאת בתוקף, טענה כי היא רק אוהבת את יהושע ברמלי, אך מעולם לא בגדה בבעלה איתו. „הרבנים הרגיעו אותי שאין לי מה לפחד, שאסכים לגט, והם לא יטילו עלי שום מיגבלה.“ מספרת יהודית. „על יסוד הבטחתם המפורשת הזאת, הסכמתי בו ביום הוציא בית-הדין פסק-דין גירושין. כמובטח, לא היתה בו שום מיגבלה.“

הערה: האשה אסורה לחזור לבעלה, ובאם חרצה להינשא ליהושע ברמלי מראשון-לציון רח' מנקה שוחט, טעון ברור בבית הדין. הגט נכתב ב... ביה"ד רחובות... ביום... כ"ט... לחודש...

אסורה לבעלה ולבועלה

ההערה בתעודת הגירושין של יהודית ויצחק בכר, המנוקדת שהיא אוהבת כיום. הערה זו שימשה יסוד לגרש את יהודית, וגם מהגבר לפניה לבית-הדין הגבוה לצדק, העשוייה את המדינה.

הדמיוני — בהשקט ובביטחה, בלי שאיש ישים לב ויריס קול זעקה. ההתחלה היתה שגרתית דווקא. לאחר שגם יצחק גילה, סוף סוף, את האהבה בין אשתו וידידו, ולאחר שאשתו סירבה לחדול מכך, פנו השניים לבית-הדין הרבני האזורי, הגישו בקשה לגירושין.

דחייה

מחרידה

היתה זו בקשה מהסוג הפשוט והקל ביותר — כאשר שני בני-הזוג מסכימים לגט. כתבה יהודית: „הגעתי למסקנה שיותר לא יכולתי לחיות עם בעלי, היות והתאהבתי בגבר אחר.“

שהיה בעל ידידתה

לא רציתי לפגוע בבעלי, לכן ביקשתי ממנו גירושין.

„הוא לא נענה לי באותו זמן, ואמר שאני אטפל בעניין, היות ולא ידעתי את התהליכים לבדי, לא הגשתי בקשה. בהמשך הגענו להסכם, והוא הסכים. זה אף הגיע לאיומים ומכות, לכן עזבתי את הבית ואת שלושת ילדי.“

בסופו של דבר, לא יכולתי לסבול את הבדידות, היה לי קשה. צילצילתי לגבר שאני אוהבת, על-מנת שסייע לי ויעזור לי. כעת יש לי דירה שכורה, שמפעם לפעם הוא בא לבקר אותי בה. „עד עכשיו לא הגשתי שום בקשה גירושין מכיוון שרציתי לחסוך כסף, חשבתי“

דוחים את עתירת האשה לתקון מעשה בית בין בחקירות הגירושין, מאחר שלא חקלו בטענותיהם טענות חדשות שלא היו בפני ביה"ד בעת מתן ההחלטה נשוא העתירה.

הסירוב הסופי

לעניין, היתה מיטת רשמי של מדינת ישראל, חתומה בידי בית-הדין הרבני האזורי ברחובות — הרב זבולון גרז, אב בית-הדין, הרב א. י. לנאל, והרב עזרא בצרי.

עד כאן, היה הרומן המרובע סיפור אהבה וטרגדיה רגיל, המתרחש כל שני וחמישי, אך התפתחותו בשלבים הבאים היתה מוזעזעת. פה התרחשה פריצה-ירבתי נוספת של הכפייה הדתית לתוך תחום חייהם של אזרחים חילוניים, קבע השבוע עורך-דין נודע, „עוד פריצה של הסטאטוס-קוו“

והיכרתי את חפציו של יהושע שם. היא הודתה בפני שחיה איתו כבעל ואשה. „זה לא אני שביקשתי מהרבנים להכיר ניס לה בגט את התגבלה נגד יהושע. אותי, היא כבר בכלל לא מעניינת. אני התחנתי מחדש, לפני שבועיים, ושכחתי ממנה.“

אפשר להבין גם למה: אשתו החדשה של יצחק, נורית, דומה דמיון מפתיע ליהודית, גם בקלסתר פניה וגם בגיורתה. „מי שהיה מסכנה מכל הפרשה“, מסכם יצחק, „היא אילנה, אשתו של יהושע.“

דמעה

דוממת

אילנה ברמלי צעירה בחמש שנים מהאשה שבגללה נטש אותה בעלה, אך בעוד שעל יהודית לא נראים סימני שלוש הלידות שלה, השמינה אילנה, כחור צאה משלוש לידותיה היא. **סיפרה אילנה, המבכה את זמנה בהתרוצצויות, למשרד-הסעד כי ראשון-לציון.**

אין לי מה לאכול. בעלי, יהושע, מסרב לשלם לי את 700 הל"י לחודש דמי-מזור

יהושע ואילנה ברמלי

יהודית ויתרה על חלקה בדירה, הסכימה לשלושת ילדיה ישראו אצל יצחק, ויצאה שמחה וטובת-לב, מאמינה כי עתה נפתחה בפניה הדרך לאושר.

ואז הגיעה אליה תעודת-הגירושין — ובה, לתדהמתה, גילתה את התוספת — שלא היתה כלולה בפסק-הדין.

תשובת בית-הדין הרבני היתה, אם אפי' שר, אף יותר מחרידה מהתוספת עצמה: „דוחים את עתירת האשה לתקון מעשה בית-הדין בתעודת הגירושין“, השיב בית-הדין. „מאחר שלא הועלו בטענותיה טענות חדשות שלא היו בפני בית-הדין.“

מקרה

חמור

איו מין תשובה זו? הגיב ה"ש"ב שבוע בחריפות עורך-דין ידוע, המוסמך להופיע גם בפני בית-הדין הרבני. „היה זה בית-הדין שהוסיף יסוד חדש, שלא הופיע בפסק-הדין, למה חייבתי את אשה, אם כן, להעלות טענות חדשות?“ בעקבות תשובתו זו של בית-הדין הרבני, פנתה יהודית לבית-הדין הגבוה ל-צדק בירושלים, ביקשה לקבל צו נגד (חמש) בשנ"ה (26)

בית-הדין הרבני, שיבטל את איסור גי-
שואיה ליהושע.
בית-הדין העליון נעתר, בשלב זה, ל-
בקשתה, הוציא צו-על-תנאי, בו חוייב
בית-הדין הרבני לבטל, תוך 30 יום, מדוע
לא יבטל האיסור.
"יש פה שערוריה חמורה מאין כמוה",
הסביר עורך-הדין, "לפי ההלכה, כאשר
אשה נשואה נואפת, קיים הכלל שהיא
אסורה לבעלה ולבועלה". דהיינו: לאחר
גירושיה, גם לבעלה אסור לחזור ולהינשא
לה — אפילו אם הוא אוהב אותה ורוצה
לשכוח את העבר — וגם לגבר איתו
בגדה בבעלה.
"הסיבה לכך היתה, בזמנו, נסיון לצמ-
צם את מה שנקרא אז פריצות בבית ישר-
אל. אפשר היה אולי להבין זאת בימי-קדם,
כשהדין היהודי לא הכיר במושג האהבה.
"אלא מה? כל זה — רק כאשר העילה
לבקשת הגירושין — היא בעילה". דהיינו,
כאשר האשה אכן נבעלה על-ידי גבר
שאינו בעלה.
"אם היא סתם התאהבה בגבר זר —
אין זו עדיין עילה לאסור גבר זה עליה.
"עד היום, אסרו בתי-דין רבניים אשה
על בעלה ובוועלה — רק כאשר הובא
בפניהם הוכחות כי נאפה האשה בפועל.
"אולם בתיק של בני הזוג בכר, לא
הובאה כל הוכחה כזו. הבעל טען כי
אשתו בגדה בו, האשה הכחישה זאת —
ובזה הסתכם החומר שהובא בתיק.
"למרות זאת, נטל הפעם בית-הדין יור-
מה מצידו, וקבע שהאשה אסורה על בעלה
ובועלה. זהו מקרה חמור מאוד, שראוי
לעורר אות-אזעקה בציבור."

האושר

הפך לחטא

לא ספק, אלא שהשערורייה החמ-
רה יותר, המדאיגה יותר, הצריכה
להזעיק יותר — היא אחרת.
השערורייה האמיתית היא, שאלפי ישר-
אליהם — כביכול אורחיות שוות-זכויות
במדינה דמוקרטית חילונית — חייבות,
בגלל הכפייה הדתית, לעשות שקר בנפשן,
לשקר בפני מלא בפני בית-דין רבני,
כאשר הן מבקשות להתגרש בגלל ש-
התאהבו בגבר אחר.

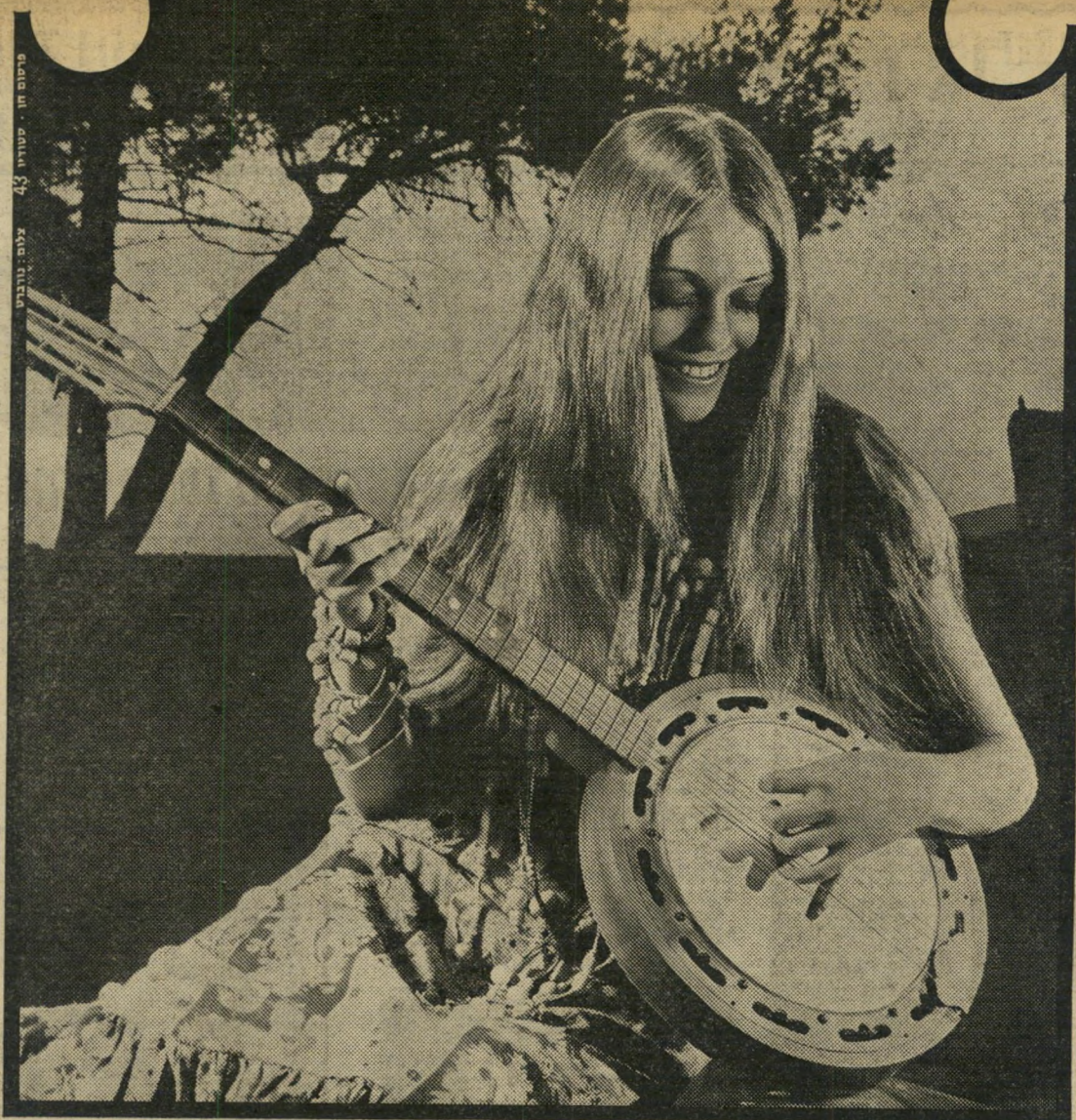
הדבר הטבעי ביותר — השאיפה לאושר
— הפך, בישראל, לחטא שיש להסתירו.
אלפי גברים מרמים יום יום, שעה שעה,
את שלטונות מסי-הכנסה — רובם המכריע
לא כדי לגרוף הון-ענק, אלא כדי להתי-
פרנס בכבוד, פשוטו כמשמעו. אלפי נשים
הופכות לשקרניות — כדי להתחתן עם
אהב-ליבן, כזוהי דמותה ההולכת ומת-
פתחת של ישראל.

נלקח

למעצר

כיום, גרה יהודית בדירתו של
יהושע, בשיכון-המזרחי בראשון-לציון,
יחד עם אמו. "כשאמרתי לאמי שאני אור-
הבת את יהושע", היא מספרת, "היא התי-
חילה להרביץ לי — בגלל הבושה שתהיה
לה מהשכנים. זה מה שהדאיג אותה. מה
יגידו השכנים — ולא האושר של בתה.
אז אם אמי כזאת, פלא שהרבנים כאלה?
"אחרי שהתגרשתי, נסעתי עם יהושע
לאילת. רצינו להתחיל שם חיים חדשים.
אבל אחרי כל זה, נצטרך להתחיל הכל
מחדש. יהושע נלקח למעצר, בגלל שלא
שילם לאילנה את המזונות. עשיתי מאמץ
ציון וגייסתי אלפיים ל"י, והסניגור שלו,
עורך-דין חיים משגב, שיחרר אותו. מעכ-
שיו הוא יתחיל לשלם לאילנה.
"אני רוצה שהוא ייקח שניים מהילדים
שלו איתו. אני אגדל אותם כמו את היל-
דים שלי. אני רוצה להביא אלי גם את
הבת הקטנה שלי."

"כל מה שאני רוצה, זה לבנות לי בית
חדש, ולחיות בשקט עם הגבר שאני
אוהבת. זה חטא זה?"
אך ספק אם היא תזכה, בעתיד הקרוב,
לחיות בשקט. פרשת בכר עשויה ליהפך
לסערה ציבורית ממדרגה ראשונה, בדומה
לפרשת הממזרים, הכהן והגרושה, ופרי-
שות דומות שזעזעו את המדינה, כתוצאה
מהכפייה הדתית שאינה מאפשרת גישואין
אורחיים לאורחים חופשיים.
אם יחליט בית-המשפט העליון לחייב
את בית-הדין הרבני לסגת בו מהחלטתו,
יישמעו הדי ההתנגשות לא רק בישראל,
אלא גם בכל רחבי העולם היהודי.

(אילנה גורן, מלכת היופי לשנת 1972)

קולסטון נותן הטון

במוסיקה יש כלים רבים
הנותנים את הטון...

בצבעי שיער
"קולסטון" נותן הטון

צבעי השיער הנפלאים
"קולסטון", מתוצרת "וולה" העולמית
בעושים יותר, יפים יותר
מוצלחים יותר

שיער בריא עם "ולה"

מרכז עדשות מגע

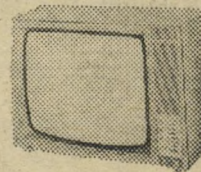
"גרונובסקי — אישון לנס"
CONTACT LENS
CENTER

תל-אביב, רח' שניאור 7,
טל: 50220 — 58046
שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת הסברה
לפי בקשה.

ביטוח שנתי לטלוויזיה 30. — ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים
סיגנל
אלקטרוניקה
רח' החשמל 4, תל-אביב,
טל. 615362, 625459

אמצא החולש!
אמקל
מודל אורינו
STAR 99 (979)
רק אצלנו

הנחה
300. — ל"י

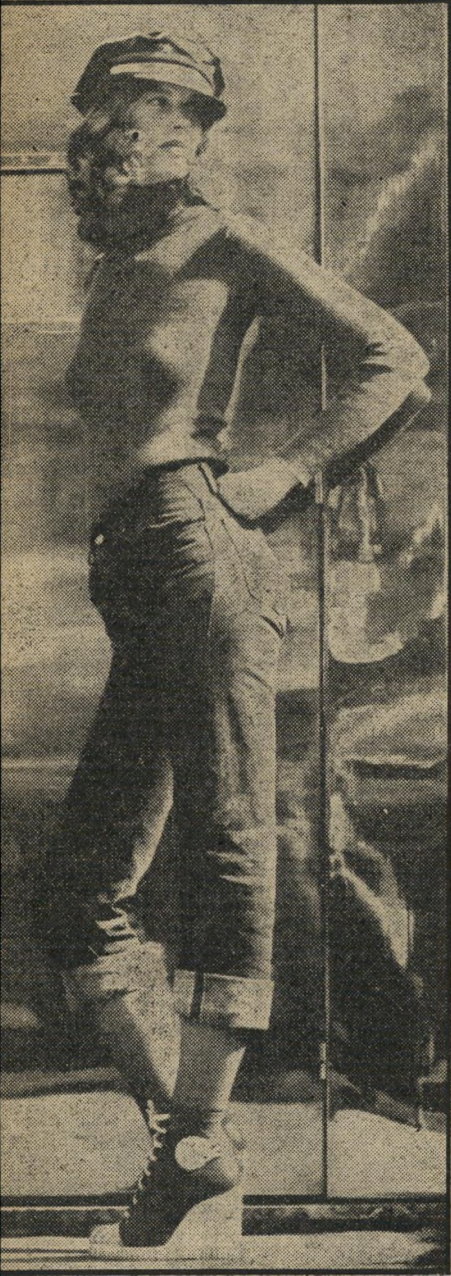
סלון מרכזי
בית "אל-על" תל-אביב

רחוב בני-יהודה 32,
טל 58671, 58512
סלון מרכזי סניף חולון:
רחוב סוקולוב 51.

מחלקה מיוחדת לעולים חדשים
Специальный отдел новы

את הורסת את רגלייך!

שלה. שתי כתבות של השבועון הגרמני ברייט שוכבות גם הן עם שברים ברג' ליים, מאותה סיבה. וכן הלאה. אך הנזק החמור יותר נגרם דווקא ל־אלה שאינן שוברות כלום, ממשיכות לצי־עוד ביצירות המפלצתיות. קובעים האו־ר־תופדים פה אחד: „נעלי הפלטפורמה הן בעלות עקבים גבוהים מדי. לכן, מועבר כל לחץ הגוף אל האצבעות. חיתוך הר־סוליות עמוק מדי, דבר השולל מהרגל את שיווי־המשקל הנכון של תנוחתה. והי־נעל כבדה מדי, דבר הגורם להתעייפות יתר.”

את התוצאה, את יכולה לראות בתר־שים שלמטה: הבוהן מתכופפת, וקשת כף

עקב

הרגל מתנמכת. באותו תרשים, את יכולה לראות גם את השפעתה של נעל נכונה: בוהנים ישרים, קשת טבעית. אלא שמומחי האורתופדיה יודעים שכל אוהרותיהם תהיינה לשווא: עוד לא נולדה האשה שלא תיכנע לצורה־אופנה. משום כך, הם מציעים לפחות את הרע במיעור: טו: נעלי פלטפורמה מסוליות־שעם. שם, לפחות, יושבת הרגל נכון, נאלצת לשאת משקל קל יחסית. עצה נוספת שלהם, פחות פרקטית: השתמשי בנעליים המודרניות מה שפחות. מה גורם לה, לאשה מודרנית ונכונה לכאורה, להשתעבד לעקב אכילס כזה? * קשה שלא להיזכר, בתשובה, באימרה ההומוריסטית למחצה, לפיה ממצאים אופנאים הומואים אופנות שנועדו במי־חד לייסר את הנשים, שנואות נפשם.

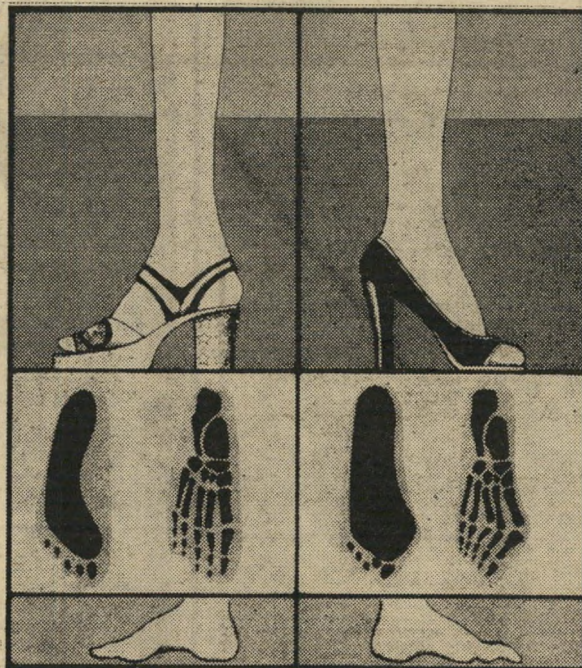
* אכילס, בנם של מלך ואלתיים, היה אחד מגיבורי האיליאד של הומרוס. לפי האגדה, אחזתהו טחיס אמו בעקבו, עם לידתו, וטבלה אותו בנהר סטייקס המאגי, כדי לחסנו מכל פגיעה. רק ה־עקב לא חוסן — ואכילס מצא את מותו מפגיעת חץ בעקבו.

זהירות! כך שוברים רגליים: עקב גבוה מדי, המרכז את כל משקל הגוף על האצבעות, גורם לשיבוש היציבה, כיפוף האצבעות, ומתיחת שרירי השוקיים. הרצועות, במקום ללפות כהלכה את חזית הקרסול, משמשות לקישוט. נעל בריאה חייבת ללפות טוב את העקב וחזית הקרסול, ולהרשות חופש לאצבעות.

אכילס

לא נכון קריסטורה מודרנית אי־נעלי התעמלות: מע־וותר אצבעות, מותחת שרירים ברגליים.

חד מדי האופנה מלפני עשר שנים, של עקב המ־חט, גרמה נזקים לרגל כמו זו הנוכחית.

אם עדי היום היה רק נדמה לך שאת הורגת את עצמך, בנעלי ה־פלטפורמה המודרניים — הרי שמעתה תוכלי להיות בטוחה בכך. הנעליים וה־סנדלים המודרניים, בעלות עקבי הענק, אינן רק לא־נוחות, מגושמות, מכוערות, וגורמות לך להרגיש כאילו את הולכת על קבנים — הן גם פשוט הורסות את רגלייך.

ההרס הקל יותר הוא שברים ונקעים. „הסוליות והעקבים העבים שוללים את הרגישות מהרגל.” מסבירים המומחים. התוצאה: גי מוריס, עורכת האופנה של 17, עיתון־הנוער הבריטי הפופולרי, שבי־רה את שתי רגליה, בנעלי הפלטפורמה

הנזק מימין, נעל לא נכונה ונזקיה. משמאל, נעל בריאה והשפעתה החיובית על הרגל. בנעלים מתכופפת הבוהן וקשת כף מתנמכת. **נכון** נעל בריאה, למרות הפלטפורמה: סוליית־שעם אי־נה מגדילה את המשקל. העקב לא מוגזם בגובהו. הרצועות אווזות בקרסול נכון, והאצבעות חופשיות ולא לחוצות.

במדינה

לטקס. אה, אם כך — אז זה בסדר. הרב ברזאני הסיר את התנגדותו, הודיע שהוא לוקח את המשימה על עצמו. אחרי הכל, נכדה או לא נכדה.

אלא מאי? בתנאי אחד: שמייד אחרי החופה, יסתלק מהמקום כל עוד נפשו בו. 16 ילדים. וכך, אפשר היה. ביום הראשון השבוע, לראות את הרב הקשיש עומד על במה מורמת, מוקפת ענפי תמר, מנהל את הטקס על רקע שקיעה מרהיבה, על שפת הים הקסומה. פנינה ששון וטל שחר, שניהם בני 24, באו בברית-הנישואין.

פנינה, רקדנית, ואחת מ־16 ילדיה של בעל קונדיטוריה ממעוז-ציון — וטל — צייר, צלם, ומורה-דרך ירושלמי — נפגשו לראשונה לפני כשנה, גיהלו רומן, נפרדו, נפגשו שוב במועדון-לילה בו הופיעה פנינה, חידשו את הרומן, וכן הלאה. הם החליטו להתחתן במקום היפה ביותר ב־ארץ, וסירבו להיכנע עד הניצחון.

הרב נרהע. לאלי אביבי, היתה זו פגישה שנייה עם רב מזה עשר שנים. הראי שונה היתה כאשר התחתן עם אשתו הראי

(המשך מעמוד 22)

שים, בתוך חבית-ענק עשויות עץ? או אולי נקניקים יבשים דמויי-פרסה, שנותנים בפה הטועם אחד משבעים של אש הגיהנום? זוכר בכלל מה זה קפיר? אוריגינאל, לא של תנובה.

כל אלה, שופעים לאורך המידרכות ה־צרות של רחובות שכונת פלורנטין — אחד המקומות בתל-אביב שדחוסו ה־קידמה והפיתוח לא עלה עליהם עדיין. מקומות שהרבה לא השתנו משך 25 ה־שנים האחרונות.

פלורנטין אינה רק נגרייה גדולה, כפי שחושבים רוב התל-אביבים, היא גם גן־עדן לאנני החן וחובבי המטעם הבלקני. **„הביתה — אסור!“** בתוך מיכלול החריפים-חמוצים, באחת הפינות הניסית־רות של רחוב פלורנטין עצמו, עומד מתוק־מתוק יוצא דופן אחד.

סבא משה נתן. יליד ורשה בן 76, ב־תוך ציבור על טהרת סלונקי ואיזמיר. סחורתו — גזון.

„תותין, רימון, אגסימון ושוקולד — הגזון המובחר בארץ“, כך בפירוש כתוב, וכך בדיוק הדבר: „אני עושה את הג־זונים לבד“, אומר סבא, הנמצא במקצוע כבר 49 שנה. „כל החומרים אני מביא מחוץ-לארץ.“

איזה חומרים? איך מרכיבים אותם? זאת לא יקנה מסבא שום הון שבעולם. באים אצלי אנשים אפילו מחיפה, מת־חננים לי לתת להם בקבוק של המין, כשביל לערבב עם סודה בבית. אבל אני לא נותן. במקום — תישתו כמה אתם רוצים, לתת הביתה — אין. אסור!“

הווי

הרב האמיתי

דשם שינוי

נערכה השבוע באכזיב חתונה בניצוחו של רב אמיתי.

כאשר סיפור רב צמח ברזאני שנכדתו פנינה עומדת להינשא, הכריז הרב הקשיש שהוא עצמו יחתן את הקטנה. כמו ידיו. אולם כאשר שמע היכן המקום שבו בחרה התינוקת להתחתן — נסוג בו. נכדה או לא נכדה — בגיל 70, הוא יילך לע־שות צחוק מעצמו, לערוך טקס נישואין אצל אלי אביבי, הבן־אדם המשונה ההוא

החופה עץ שפת הים באכזיב מסורת —

הרב ברזאני משיא את פנינה וטל במקום האורגיה המסורתית

שונה. מאז, מילא אביבי בעצמו את ה־תפקיד, במלכתו.

שוטרי נהריה, שהכירו כבר את חתונותיו, הופיעו גם הפעם בהרכב מלא. מוכנים להשתלט על אורגיה קטנה, בהשתתפות החתן, הכלה, והאורחים, או להחרים כמה סוליות חומר טוב.

הם הופתעו מאוד לגלות חתונה מסודרת, שקטה, כשכל הנוכחים לבושים, ובראש השולחן יושב הרב ברזאני בכבודו ובי־עצמו, רגוע מכל פחדיו, ונהנה בלב ונפש משימתם של בני עולם צעיר, מזוה.

מאכזיב? במקום בו ערכו כופרים נישואים עירום, ונישואים אורחיים, ושאר שיקוצים — שם יעמדו רגליו של הרב ברזאני מירושלים? לא תהיה כבושה הזאת.

תנאי אחד. הרב ברזאני לא היה היחידי שנרתע מלהופיע במדינת השיקור צים. וכך, מצאו עצמם פנינה והמיועד שלה ללא רב, חמישה ימים לפני מועד החופה. בלית-ברירה, ומאחר שכבר הזמינו את הסטייקים והאורחים, איימו השניים לפנות לבג"ץ.

הרכנות נכנעה, הודיעה כי תישלח רב

ספורט טוטו

12x21x12

500 אלף

עלה השבוע מינימום הפרסים בטוטו (כולל העברה)

*** * ***

מינימום הפרס הראשון עלה 325 אלף

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

תיאטרון סולן-מיקי פלד מצג

בהשתתפות:

ליה דוליצקיה · מישה נתן · נורית כהן
רות דורון · רחל וביד · קרלוס ברגר
בת שבע נעם-זמירה שריד אליהו פלס

הצגת בכורה לתושבי תל-אביב

„אהל שם“, מוצ"ש 4.11 ב-8.30 • יום ב' 7.11 ב-8.30

אופקים „כוכב“ 1.11 ב-9.00 | **באר-שבע** „גילת“ 3.11 ב-9.00
כפר-יונה „מרכז“ 2.11 ב-8.30 | **אשדוד** „דגון“ 6.11 ב-9.00
כרטיסים: „עתיד“, „לאן“, „רוקוקו“ ויתר המשרדים. הפצה ראשית: „עתיד“ רחוב הגליל (התחנה המרכזית), טלפון 31688, תל-אביב

דפיקו: **נאוו רולר, המפקת בע"מ תיאטרון סולן**

נוסחה מדעית
חדשה

BIO
tayalysin

• בקבוק חדש

• גדול יותר

• חסכוני יותר

קצ
לקשקשים

* מונע נשירת שער
* מחזק את השורשים
* ממריץ גידול השער

BIO tayalysin

זה יאסי-זה Taya

מרים תמיר
אסטטולוגית
גרפולוגית

שד'חן 47
קומה ג' ת"א
טל 245624

הדרכה בקו החיים
ע"פ גרפולוגיה

יחסים עם הממונים
עליו הולכים ומתערי
ערים. חוצפה יכולה ל
הביא לפיטורין, מחש
בה על התוצאות תביא
רק תועלת. בת מאז
ניים: אין שפק כי
הוא באמת אוהב או
תן, ואינו מעמיד פנים
כפי שאת חושבת ל
עיתים די קרובות.

תקריט בלתי-חשובה עשויה לגרום אצ
לך למשבר. אל תבזבז כסף: את עשויה
להיכנס לתקופה של
חוסר-פעילות, אם לא
תזהרי או אם תבואי
בקשר עם האדם הלא-
נכון. משום כך, מר
טב לא להתחייב ל
טווח ארוך. אם תח
ליטי לנסוע בימים ו'
או שבת היוצרי ששום
דבר חשוב לא יהיה
תלוי במסע. הישמר
מפני גניבה, בייחוד אם את עלולה לנסוע.

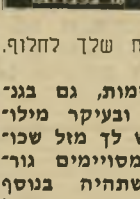
תתפלא על שכליך הרבה אנשים מת
קשים להבינך. הצרה איתך, שאתה נמנה
על ה"זאבים הבודדים"
ואינך מרבה לשתף
לאחרונה את הקרוב
בים לך בבעיות המעי
קות עליו באמת. צפר
ייה לך השבוע פעילות
הקשורה בעבודת-כפ
יית. מעשהו של אדם
יקר לך יכאיב לך, למ
רות שלא התכוון לכך.
תצטרכי לעודד את בן
זוגך בפעילות, שבסופו
של דבר תביא אושר לשניים גם יחד.

כוח-ההרגל משמש לך מדריך — וזה
דבר טוב מאוד, השבוע. כי זהו שבוע
של שיגרה, וחורפה
להפך אותה באופן
קיצוני, עשוי להיתקל
בקשיים, שעליהם לא
חלם כלל. גם מבחינה
כספית לא כדאי להג
זים. יום א' בתחילת
השבוע, גורם לך כאב
ראש. יום ה' בסופו —
מצביע על התחייבו
יות חדשות וגם על
מקורות-הכנסה בלתי-רגילים. לעומת
זאת, בשבת הרומנטיקה — חלש.

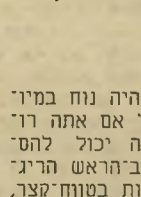
רומן סוער, משוגע ממש, נפתח בפניך, בת
דלי, אם יהיו לך רק העיניים לראות את
האיש, הנראה כבלתי-
נכון. זה יתחיל בריב,
זה יימשך בסערה, זה
יגיע לשיאו באהבה
גדולה. גם בענייני-כס'
פנים יש סערות, אבל
לא דווקא שליליות: א
דע לעמוד על שלך, א
ברכות ובאצילות מסו
יימת. שמור על עצמך
מבעיות-קבה — ואל
יתן למועד סיום הביטוח שלך לחלוף.

השבוע הינך נוטה להגזמות, גם בגי
דרונות, ובעיקר מילוי
לית. יש לך מזל שכו
כבים מסוימים גור
מים שתהיה בנוסף
לכך גם חביב ומקובל
על ידיך, כולל בנות
המין השני. אתה
מקיף את עצמך ב
פעולות רומנטיות
שונות כאמצעי בריחה
ונכמקה על חשבת
שגורמת אותה אחת המעסיקה אותך.

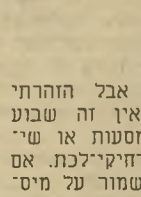
הביקורת שמתחו עליך
שונאך, היתה, למרבה
הצער, מוצדקת בחל
קה. השבוע יהיה עליך
לתקן את המעוות.
עשה זאת, בקפדנות
וביעילות, ויוקרתך ה
מיקצועית והאישית
תקוע שחקים. בחיי
האהבה שלך אין ש
נוי — אתה פאסיבי
בזמן האחרון ואין סיכוי שתשתנה דו-
קא השבוע. הצלחה חלקית עשויה
ליפול בחלקך אם היא תיטול את
היוזמה לידיה. דע רק לא להפריע לה.

זה לא יהיה נוח במיו
חד, אבל אם אתה רו
צה, אתה יכול להס
תכן. כאב-הראש הריג
ע, הצרות בטווח-קצר,
הפגישות עם שונאך
— כל אלה שקולים,
אם רק תדע להתמיד
עלייך ההישגים ה
רציניים וכוח-הרצון
שתפתח עלייך עצם
התפנית. מיקרה לעם ובלתי-צפוי עשוי
להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של
איבה אישית או של קינאה מיקצו
עית. אל תראי לו שאת נפגעת
ממנו. העמיד פנים של לא-איכפתיות.

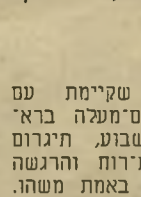
מצבך הנפשי מוסיף
להשתפר — וזאת, בי
זכות היכרויות חד
שות, ועל-יסוד כמה
התפתחויות המוכיחות
לך, כי יש לך כל ה
סיכויים לפענח את
הקשרים שקשרו אותך
למצב סטאטי. כיש-
רונך יתגלה ברבים,
למבוכתך ולשמחתך.
אל תהיו שוטים, נצלו זאת לפרנסה.

מצטער, אבל הזהרתי
אותך: אין זה שבוע
לערוך מסעות או שי
נויים מרחיקי-לכת. אם
תוכלי לשמור על מוס
גרת-חיים דומה לזו בה
היית עד כה, בתנאים
חדשים, תקלי במיק
צת על הבעיות. אם
לא — מוטב שתסמכי
לחלוטין על שיפור
של איש בעל-שיקול, והטיקו — לא
להגזים בשום דבר ולא לריב. יום א' הבא
מגיש לך הזדמנות נדירה. אל תכתבי
מכתבים חשובים ביום ג' המתקרב ובא.

אחרי מסע ארוך
ומפרך, אתה חוזר ל-
מצב של רגיעה. השל
וזה תחזור, אטיאט,
לתוך חייך ותמצא
עצמך בעמדה של כוח.
בתי-ליאות: אל תה
ססי להתפטר, אם ה
בוס עושה לך צרות
במישור האישי. זה לא
כרוך בחוזה-עבודה.

בן אריה: יום ב' ור' לא נועדו לזינוק
בתחום העיסקי. דע לשמור על היש לך.

פגישה שקיימת עם
ישיש רס-מעלה ברא
שית השבוע, תיגרם
לך קורות-ירוד והרגשה
כי אתה באמת משוה.
אולי יש בזה שמץ מן
האמת, אך יהיה עליך
להוכיח זאת. לכן אל
תהסס, ובכל מקום בו
תינתן לך האפשרות,
הצג את דיעותיך ללא
חשש, והסבר את עמדתך. הסובבים אותך
יבינו זאת. בת בתולה: חידלי ממישק ה-
ביישנות. אם תמשיכי כך, תיפקע סבלנותו
ויעלם. הנחיתי את המהלומה מאוחר יותר.

מאת אורי אבנרי

18 - 16 באוקטובר 1972

אמנות הוויכוח

של גולדה

להתווכח עם גולדה מאיר — זאת תמיד חווייה. כי השיטה של גולדה היא אחידה ויעילה: היא שמה בפיך דברים שלא אמרת, מתווכחת עימם בלהט ועושה מהם חוכא וטלולא. זה לא קורה רק לי. זה קורה לכולם. למשל: בתום הוויכוח על הודעת ראש-הממשלה (ראה מיסגר רח) הגיבה גולדה על דבריו של חיים לנדאו מגח"ל, שתקף את מחדלי הביטחון במינכן.

הורביץ

לנדאו

גולדה: ...אתה עושה פה חשבון שלא עושים שום דבר, המטוסים לא בטוחים, ואין שום הגנה בשום מקום...
חיים לנדאו: לא כן אמרתי, גברתי! **גולדה מאיר:** האם אתה חושב שאני מצטטת אותך? אינני מצטטת את דבריך, אני מצטטת את הרושם שהם עשו!
והי שיטה מיוחדת במינה — לא לצטט דברים שנאמרו, אלא את "הרושם" שהם עשו.

גולדה מאיר: ...יצאתם ב־1970 (מהממשלה) מפני שהודעתם לעולם כולו שהנה כימעט כבר ניתנה כאילו הוראה להגביל לטגת מכל הגבולות. **חיים לנדאו:** גם את זה לא אמרנו, גברתי! **גולדה מאיר:** ...חבריה הכנסת הורביץ יודע שבעתה היה רע. אחר־כך שינו איזה דבר, ופתאום היה טוב.
יגאל הורביץ: מתי דיברו על עזה? אני מבקש לצטט אותי!
לנדאו: גם אותי לא מצטטים. למה אותך?
גולדה: תגידו תודה שאני לא מצטטת אותכם! מובן שכאשר הגיעה גולדה אלי, השיבה לי בצורה עניינית דומה: זה שחבריה הכנסת אבנרי מדבר על בגדים שאינם בגדים, זה לגמרי לא מפליא!

להלן העמידה פנים שמעולם לא שמעה את דברי אבא אבן, בדבר אייכנונותה של הממשלה לגהל משא ומתן לשלום כל עוד נמשך הטרור, ואחר־כך טענה שנשיא מצרים אינו מסתפק בשיבה לגבולות ה־4 ביוני, אלא רוצה גם לחסל את מדינת ישראל. ולראייה: הוא מדבר על "הזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני".

גולדה מאיר: אני מקווה שאין כאן איש שצריך לפרש לפני מה פירושו "הזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני".
אורי אבנרי: יש כאן איש כזה.
גולדה מאיר: לאיש כזה כבר לא יעזור שום הסבר.

אורי אבנרי: מה הן, לדעתך, הזכויות של העם הפלסטיני? יש בכלל דבר כזה? יש עס פלסטיני? יש לו זכויות?

תופיק טובי: לפי דעתה, הוא לא קיים.

גולדה: דוֹרִישׁ כזה אני מבילה!

ובכן, כל יהודי שאינו מתוסבך, יודע בדיוק מה פירושו הדבר.

נימוק מעניין בפי ראש-הממשלה — מי שאינו מסכים איתה, הוא יהודי מתוסבך. ורק גולדה היא לגמרי לגמרי נורמלית. בלי תסביכים.

גולדה מאיר: רק אתמול הודיע סאדאת במפורש בפומבי שהאירגונים האלה (אירגוני ה־פידאיון) הם הנציגים האמיתיים היחידים של העם הפלסטיני.

אורי אבנרי: מה עשית את כדי שתהיה נציגות פלסטינית אחרת?

גולדה מאיר: מי לא מוכן לנהל משא ומתן?

אורי אבנרי: את מונעת בכוח הקמת נציגות פלסטינית בשטחים המוחזקים!

גולדה מאיר: יושבים פה שלושה, ארבעה, אולי חמישה אנשים המוכנים מייד להבטיח ולסגת לטגת לפני שמבטיחים, לחזור לגבולות 1967.

אורי אבנרי: זהו ציטוט כמו כל הציטוט שיש — דיון וטילוף מאל־ף עד ת"ו.

הו"ר בן־ציון קשת: חבריה הכנסת אבנרי, אבקש להפסיק.

גולדה יודעת, כמובן, היטב שאנחנו איננו מציעים לסגת אלא במסגרת הסכם שלום רשמי, עם ערובות־ביטחון. אבל, כאמור, לעולם אינה מצטטת דבר נכון.

הצעירים שלא

הלכו לעזאזל

עם בן־ציון קשת, איש גח"ל, שניהל את אותה ישיבה, הייתה לי תקרית אחרת.

בשעת נאומו עסק קשת בעניין נוהלי כלשהו, ולא הקשיב לדברי. פתאום הפסיק אתי. זה היה אחרי שאמרתי על דו"ח ועדת־קופל ש"הצעירים נשלחו לעזאזל". קשת הוודקף, מזועזע, וקרא שאני עובר את הגבול. לא ידעתי על מה הוא מתרגש.

"אתה לא יכול לומר שממשלת ישראל שלחה את הצעירים לעזאזל!" הוא אמר.

רק אז תפסתי את אי־ההבנה: מכיוון שלא שמע את דברי הקודמים, היה נדמה לו שאמרתי שהממשלה שלחה את "הצעירים" — קרי את 11 חבריה־המשלחת שנהרגו במינכן — לעזאזל.

הדבר הובהר, קשת התנצל, והדברים לא נרשמו.

אדם רגיש

בשם סורקים

גם בזה לא תמו כל התקריות באותו יום. בסוף הדיון עליתי לדוכן כדי לקרוא את הצעת־הסיכום של סיעתנו. הייתי באמצע הדברים, כאשר הפסיק אותי היושב־

סורקים

קשת

ראש, בגלל הרעש ששרר באולם, שהיה גדוש ומלא לקראת הצבעה. איש לא הקשיב.

בן־ציון קשת: חבריה־הכנסת, אני מבקש לא להפריע. אם אינכם שומעים, כיצד תדעו איך להצביע?

אורי אבנרי: חבריה־הכנסת אינם צריכים לשמוע כדי להצביע, זה ידוע.

מרדכי סורקים: מדוע היושבי־ראש לא מעיר על הערות כאלה של חבריה־הכנסת אבנרי?

קריאות: הוא לא שמע.

בן־ציון קשת: זו לא שאלה אם שמעתי או לא שמעתי. שמעתי עוד הרבה דברים, אנחנו לא צריכים להיות כל־כך רגישים.

מרדכי סורקים: אני אדם רגיש; (צחוק כללי באולם).

חוק רע"ב:

על שרים וספסרים

בדקה הראשונה של המושב החדש של הכנסת הנונה על השולחן הצעת־החוק הפרטית שלנו, הנושאת את השם: "חוק להגבלת תקופת הכהונה של ראש־הממשלה ואיסור על שרים לעסוק במיסחר, תשל"ג—1972".

בדרך מיקרה, קיבלה ההצעה את המיספר הסידורי רע"ב. אבל היא לא נועדה לעסוק ברעבים. להיפך, היא מכוונת לאנשים שבעים מאד.

בהצעת־החוק, שהוכנה על־ידי אמנון זיכרונני, איחדנו שני עקרונות:

● קביעת סיוס־חובה של כהונת ראש־הממשלה — רעיון חדש בישראל.

● איסור העיסוק המיסחרי של שרים — רעיון שכבר השמענו בכנסת, ושינסחנוהו מחדש בהצעה זו.

והי השון ההצעה:

(1) בחוק יסוד: הממשלה, אחרי סעיף 5, יבוא:

5א. אדם שכיהן כראש־ממשלה שתי תקופות, בי זו אחר זו, וכל תקופת כהונה היתה בת 4 שנים, לא יכהן יותר כראש־ממשלה.

(2) בחוק יסוד: הממשלה, אחרי סעיף 5א' ה' מוצע לעיל, יבוא:

5ב. (א) שר לא יהיה רשאי לעסוק בכל עבודה אחרת שהיא, תמורת שכר, ישיר או עקיף, וכן לא יעסוק שר במיסחר ולא יהיה פעיל בכל עסק שהוא.

"עסק" במסקה זו — כל פעילות מיסחרית, כל־כלית ומיקצועית, שאינם בתחום תפקידו של השר.

(ב) שר לא יקבל, נוסף על משכורתו ותוצאותיו, כל הכנסה שהיא, להוציא הכנסה מרכוש, ובתנאי שעל כל הכנסה כזאת ידווח השר למבקר־המדינה. דיווח זה יפורסם ברשומות אחת לשנה.

(ג) דיווחו של השר לפי פסקה (ב) יכלול הכ־נסה שיש לאשתו או לבני־ביתו הסמוכים על שולחנו, מכל מקור שהוא.

כנדרש, הוספנו להצעה דבריה־הסבר משלנו:

הצעת־חוק זו נועדה להגביל את תקופת הכהונה של ראש־הממשלה, ולאסור על שרים לעסוק במיסחר ובעבו־

דות שאינן בתחום תפקידהם.

האחריות המוטלת על ראש־הממשלה היא עצומה. עומס התפקידים הוא רב. כהונה ממושכת בתפקיד זה הוא בעוכרי נושא התפקיד, ובסופו של דבר פוגעת בכוש־

רו ובניהול ענייני המדינה.

נושאים בעלי חשיבות ראשונה־במעלה מחייבים מדי פעם בדיקה חדשה בדרג עליון. כהונה ממושכת בתפקיד ראש־הממשלה שוללת למעשה את אפשרויות הבדיקה.

יתר עניין: שילוחו, כדי שלא יפתאב, מצריך חילופים תדירים, בעיקר בדרג העליון.

מוצע על־כן להגביל את כהונת ראש־הממשלה לשתי תקופות, כשבדרך כלל כל תקופה היא בת 4 שנים.

נוהל זה מקובל בארצות־הברית לגבי כהונת נשיא המדינה שם, הממלא תפקיד של ראש־הממשלה.

כן מוצע לאסור על שרים לעסוק במיס־חר ובעבודות אחרות, שאינן בתחום תפקי־דיהם כשרים.

בתשובה לשאלתה שלנו, שניתנה ביום 19 בינואר 1972, השיבה ראש־הממשלה שאין איסור על שר לעסוק במיסחר. תשובה זו ניתנה על רקע הפירסומים בדבר עיסוקו של שר־הביטחון במיסחר בעתיקות. מדברי ראש־

הממשלה עולה שכעת אין פסול חוקי בעיסוקו של חבר־הממשלה במיסחר.

תשובת ראש־הממשלה הפנתה את תשומת־לב הציבור לעובדה שכיום אין איסור חוקי לשרים לעסוק במיסחר או בעבודה אחרת בתשלום.

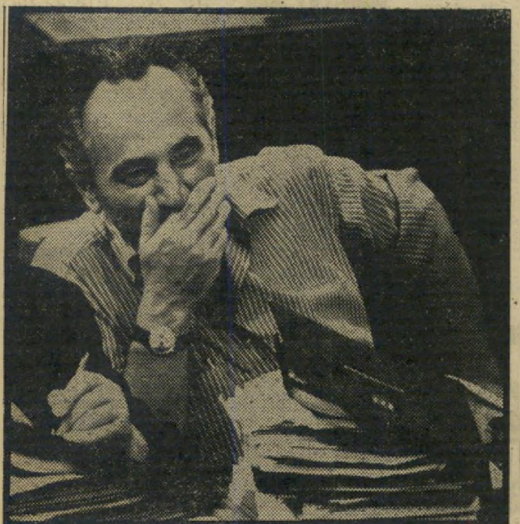
מצב דברים זה פותר את הסדר הציבורי התקין, ועל־כן מוצע לאסור על שרים לעסוק בכל עבודה אחרת שהיא תמורת שכר, וכן לאסור עליהם לעסוק במיסחר או בכל פעילות עסקית שהיא.

מאידך, מוצע לאפשר לשר לקבל הכנסה מרכוש, כגון שכר־דירה, תגמולים, הכנסה מניירות־ערך, בתנאי שעל כל הכנסה כזאת יימסר דיווח לציבור.

מי מאזין

לטלפון שלך?

האם יש בישראל האזנות־סתד בטלפונים? עוררתי שאלה זו בוויכוח הכללי על מישר־התקשור

הסיעות הגדולות זוממות לחסל את סיעתנו

בדרך של בריונות פרלמנטרית

ריות בדרך עליון לא נקרא לשאת באחריות, וממילא לא ישתנה שום דבר מהותי. ראש-הממשלה, שאינה מסוגלת לשאת בתפקיד ספציפי זה מסיבות רבות, נשארת האחראית הבלעדית לו. אין שום שינוי. אבל נמצא מי שיריב את ריבה. לפני שיקרו אסונות נוספים, אני חוזר ותור בע מן הממשלה לחולל ריאורגניזציה כללית בשטח זה, לאפשר לשירותים להיערך לתפקיד החדש העומד בפניהם, ולמנות שר לתפקידים מיוחדים, במיוחד ראש-הממשלה, שיישא ב"אחריות לנושא.

הממשלה עוזרת לסירור

זהו אחד הפאראדוקסים של מצבנו — ועמים רבים אחרים כבר עמדו בעבר במצב פאראדוקסלי דומה. קבור זה קטנה ובלי-יעילה של טירוריסטים מכריחה אותנו להוציא מאות מיליונים לירות על פעולות הגנה, מע ואבטחה.

ההוצאה היא חיונית. אנחנו תומכים בהוצאת כל אגור רה הדרושה להגנה על החיים והמיתקנים.

אולם בעודנו עומדים במאבק זה ללא רתע, עלינו לשאול: האם המדיניות שלנו מחזקת את הטיוריסטים, מספקת להם תחמושת תע" מולתית ופוליטית — או להיפך, מנתקת אותם ממקורות-ההינקה שלהם?

התשובה היא. לצערנו: פעולות הממשלה יוצרות את הרושם כי אינה מעוניינת בשלום, בשום שלום סביר שהוא ברה-שגה. מגוי וגמור עימה לספח את מרבית השטחים או כולם.

„בגדי המלך החדשים“ *

להלן דברי סיעתנו בוויכוח על הודעת ראש-הממשלה בפתחת מושב הכנסת.

אורי אבנרי: יושב-ראש הכנסת בירך היום את הבית לרגל פתיחת „המושב האחרון של הכנסת השביעית.“ יש סכנה מוחשית שמה שנפתח היום הוא הרבה יותר מזה: המושב האחרון של כנסת דמוקרטית בכלל. בימים אלה נרקמות מאחורי-הקלעים של בית זה מזימות אפלות, שאחת מטרתן: להחליף ניק בכוח האלימות הפרלמנטרית — שגא לומר בריונות פרלמנטרית — כל אפוזיציה לוחמת בכנסת.

יש משאומתן על אחור-הסימה פסי, שנועד לחסל את כל הסיעות הלוחמות. כבר הונחה על שולחן הכנסת הצעת-חוק פרטית-כביכול, שנועדה לקבוע אחור-הסימה כספי, להעביר את כספי המדינה לכיסי המפלגות הגדולות, ולמנוע כל מימון מן הסיעות האופוזיציוניות הקטנות, החסרות אמצעים ונכסים.

מה שקרה היום בבית הזה אינו אלא חלק ממגמה זו — שיתוק הכנסת כבית-נבחרים ריבוני, הוצאתה מכל מעגל של הכרעה, הפיכתה לחתמת-גומי של הממשלה, מניעת כל ויכוח אמיתי בה.

„תחליף אומלל לוויכוח“

כי מה עשתה ראש-הממשלה?

נהוג — וזהו נוהג יסודי וחיוני בכנסת — לפתוח את מושב הבית בהודעה מדינית. עברו שלושה חודשים, הממשלה קיבלה החלטות חשובות ביותר שעוד אעמוד עליהן — אך ראש-הממשלה לא מצאה לנכון להקדיש

בגדי המלכה החדשים

אין רקע נוח יותר לטירור הערבי, מאשר זה.

הגענו אל השלידה הטוטאלית, אל הנגטיביות המוחלטת.

זוהי דרך מסוכנת — ולא רק מפני שהיא דוחפת את המוני הערבים לידי אירגוני הטרור, הטוענים: שלום הוא כניעה לישראל, שלום הוא בגידה.

יש סכנה חמורה אחרת: שהצבא הסובייטי יחזור למיזרח התיכון.

אם יווכחו הערבים לדעת ששום דבר לא השתנה לטור בה אחרי גירוש החיילים הסובייטיים ממצרים — לא תהיה להם ברירה אלא להסיק מסקנות. אם נעמידם בפני הברירה: כניעה לישראל או סובייטים, יתכן שיבחרו בדרך השנייה, והתוצאות עלולות להיות הרבה יותר חמורות מאשר בפעם שעברה.

אני מציע לשים קץ למדיניות זו. היא יכר לה לשאת פרי בטווח קצר. אולם ברבות הימים יתגלה שהיו אלה פירות באושים.

הבה נגיד לפלסטינים, למצרים, לכל הערבים: במסגרת שלום תשיגו מאיתנו את הכל, כל דבר המתיישב עם חרותנו וביטחוננו. למען השלום, אנו מוכנים להשיג תמס בכל טכניקה. נשיב בחיוב על כל יוזמה חיובית. במקום ה"לאו" הטוטאלי, יבוא ה"הן" העקרוני.

המאבק נגד הכופר

כאשר נהל מדיניות כזאת, נעמד על בסיס מוסרי איתן: והדבר יתבטא גם במאבקנו למען יהודי ברית המועצות.

מאבקנו נגד גזירת-הכופר לא התקדם. הגזירה עומדת בעיניה.

אני פונה לכל כוחות-ההקדמה בעולם להציג מרף למאבק זה, ואני מציע לנתק ממנו את כל כוחות-השחור, המנסים לנצל עניין קדוש זה למען מטרת מפוקפקת.

ניאבק נגד הכופר, נילחם בסירור — ונפתח דף חדש במאבק להשגת השלום.

היא: כמה שעירים נשלחו לעזאזל, אף אחד מבעלי-האח

* מתוך ההצגה מגורת הקסמים שהוצגה השבוע (ראה סיקורת).

הצעת סיכום

מטעם סיעת העולם הזה — כוח חדש לסיכום הדיון על הודעת ראש-הממשלה

(1) הכנסת מביעה את מורת-רוח על כל כך שראש-הממשלה לא מצאה לנכון למסור לכנסת, עם פתיחת המושב, הודעה מדינית.

ראש-הממשלה לא הביאה בפני הבית את התח' לטות הרוח-הגורל שנתקבלו על-ידי הממשלה בימי הפגרא, ובכלל זה: אי-ההסכמה לוועידת-שלום ישראלית-ערבית בהשתתפות באי-כוח המועצות; האיום הפומבי בביטול הסכמת ישראל להחלטת מועצת-הביטחון 242; ועמדות אחרות שבאו לידי גילוי בהצהרות הברית-הממשלה.

הוצאת הכנסת ממעגל ההכרעה המדינית היא חלק ממגמת הממשלה והמיפלגות הגדולות לרוקן את הדמוקרטיה הפרלמנטרית מתוכנה ולשתק את הכנסת כבית-הנבחרים הריבוני של המדינה — מגמה שבאה לידי גילוי בנסיגות להנהיג אחור-הסימה קטלני, להפקיע את כספי הציבור לצורכי המיפלגות הגדולות, ושאר אמצעים לחסל את האופוזיציה הלוחמת בכנסת.

(2) הכנסת קובעת שמסקנות הממשלה בעניין מחלית-הביטחון במינכן אינן מספקות, ומגלות נטייה ברורה לטשטש את המחדלים ולהיסיק את האחריות מן האחראים בדרך עליון. מגמה זו מסכנת את ביטחון המדינה ואזרחיה.

הכנסת קובעת שיש צורך בריאורגניזציה מוחלטת של שירותי-הביטחון ובמינוי „שר לתפקידים מיוחדים“, שיישא באחריות לכך.

(3) הכנסת קוראת לכוחות-ההקדמה בעולם לחוסף ולחיאבק לביטול כופר התעודה ב"ברית-המועצות.

להן אף מילה אחת.

דעתה, כל זה אינו נוגע לכנסת.

במקום הודעה מדינית, מסרה הודעה על פרשת מינ' כן. למעשה השתמשה בפרשה זו כדי למנוע דיון מדיני. הדיון של היום הוא תחליף אומלל לוויכוח המדיני הגדול שהיה צריך להתקיים, וגם לוויכוח הביטחוני הענייני שהיה צריך להתקיים בנפרד.

שהרי גם על פרשת מינכן לא אמרה ראש-הממשלה שום דבר חדש, שום דבר שיש בו עניין כלשהו, שום דבר שאפשר להתווכח עליו כרצינות.

„המלכה היא עירומה!“

הרשו לי לחזור על אגדה ישנה.

בגדיה הביטחוניים של ראש-הממשלה נקרעו. נסתבר כי אדרת ביטחונית זו היתה מלאה חורים. על כן הור' מינה שלושה חייטים — האדונים קופל, קשתי וברתל — שיתפרו לה בגדים חדשים.

החייטים המעולים האלה טרחו ועמלו, יומם ולילה, ובסוף הגישו לגברת בגד חדש של מסקנות. אילו מס' קנות נהדרות!

הגברת והגברת מאיר והראתה את הבגדים לממשלה. אף אחד לא העז להגיד לה שאינה רואה את הבגד כזה. כולם התפעמו והתפעלו.

הגברת מאיר הראתה את הבגדים לחרטומים בוועדת ההווי-הביטחון. כולם התחרו ביניהם בקריאות התפע' לות: אה, אילו בגדים יפים!

אחר-כך עשתה מעשה מיוחד, מרוב גאוה בבגדיה, והראתה אותם גם לבני-התפנוקים שלה בסיעות-הימין הקטנות. גם הן התפעלו כראוי.

ונשאר לי תפקידו של הילד הקטן, המס' תכל וקורא: „אבל הרי המלכה עירומה! בכלל אין שום בגדים! אין שום מסקנות! הכל חללים!“

לא אשחית מילים על דבריה הארוכים של ראש-הממשלה היום. הם היו עלבון לכנסת. האמת הפשוטה

נסיים את הכנתו, תוך התייעצות עם המומחים המתאימים. בחוק זה נסדדי, בין השאר, את הנהול המישפטי שרק על פני יהיה מותר גם לזרועות-הביטחון להאזין לשיחות.

בהצעת-הסיכום שלנו לדיון הצענו, בין השאר: „הכנסת מחליטה שיש לארגן מחדש את שירותי-הטלפון, כחברה ממשלתית או ציבורית נפרדת, כדי להגיע תוך זמן קצר לאפשרות מתן טלפון לכל אזרח במחיר סביר.“

„הכנסת קובעת שיש להפעיל את כל שירותי-ה"תיקשורת במשך שבוע ימים בשבוע.“

ההצעות נדחו, כמובן. רק אני הצבעתי בעדן.

חושב שצריך להפנותה.

אורי אבנרי: למי? לאיזו כתובת? **שמעון פרס:** אינני שוטר-תנועה של הכנ' סת. תשאל בכנסת בוועדה המתאימה.

אורי אבנרי: אבל איתור כתובות — זה שייך לדואר.

שמעון פרס: הדואר אינו משתמש בכתובת, אלא לצורך העברת מכתבים. אין לו תפקיד נוסף.

דו"שיית זה היה, כמובן, הקדמה לחוק שירותי-הביט' חזן, שאותו אנו עומדים להניח על שולחן הכנסת כאשר

רת, שנערך השבוע. סיפחתי על חוויות טלפוניות מסויי' מות שהיו לי בשעת המאבק על עקורי בירעם ואקריית, וגם בהזדמנויות אחרות, ושאלתי את השר אם זהו קילקול מקרי, או האננה פוליטית.

שמעון פרס: אני רוצה לחזור ולהגיד, שכל הדיבורים על האננה אין להם על מה לס' מוך. משרד-התקשורת בוודאי שאינו מאזין, ולפי דעת המשרד לא יכולים גופים פרטיים או גופים פרטיים להקירות לעטוק בהאננה.

אורי אבנרי: ומה עם גופים ממלכתיים?

שמעון פרס: תפנה את השאלה למי שאתה

מאות ילדות בגיל העשרה

בורחות מבתייהן כל שנה

מה מסתתר מאחורי הודעות

על אלה ש"עקבותיהן ועלמו?"

לאן נעלמות ההקטנות

יום מתפרסמות תמונותיהן ב"עיתונים, מתחת לסמל ממשטרת ישראל.

הנוסח הוא כמעט אחיד: "עזבה את ביתה ביום זה וזה ומאז נעלמו עקבותיה". גם הגיל דומה ב-90% של המקרים: בנות שלוש-עשרה, ארבע-עשרה, שנה יותר, שנה פחות.

אלה הן בנות הדור-האבוד של ישראל. פשוטו כמשמעו: אלה ההולכות לאיבוד, אובדות להוריהן, לבני מישפח, תן, לחבריהן ולספסל הלימודים, כשהן רק בנות ארבע-עשרה שנים.

דה, שברחה, בגלל סיכסוך עם הוריה, או כל סיבה אחרת. לפעמים שומעים על מקום הימצאה, רק כאשר כלים כל הקיץ, הומן חולף ואין כל סימן וזכר לילדה, מתגייסת הממשטרה לפעולה. גם אז, פירסום המודעה כרוך בהסכמת ההורים. ברוב המקרים זה נגמר בטוב אחרי כמה שבועות או חודשים. לעיתים זה מסתיים בגווייה רקובה המתגלית בפרט. לפעמים נותרים רק תעלומה ותקווה בלב ההורים המאמינים שהילדה תחזור.

לגלח לה

את הראש!"

רחמים אלקובי גר בבנימינה, מור שבה קטנה, בתיקולנוע אחד, יקב של אלינו ומיפעל קונספציה של להב, בלי מקום בילוי הראוי לשמו. רחמים, 52, הוא פועל נקיין, שעלה לארץ ממרוקו ב-1953, ומאז הוא מתגורר בבנימינה. יהודית אלקובי נעלמה מביתה לפני כחודש ימים.

"היא תמיד עשתה לנו בעיות", מספר אחיה פנחס, 25, תושב ירושלים, גרוש העומד להינשא בקרוב בשנית. "אפילו היינו צריכים להכניס אותה למוסד לילדות בחיפה. תמיד שמרנו עליה שלא תעשה שטויות. לא נתנו לה לצאת בערב בים כדי שלא תתחבר עם גברים, היא בסך-הכל בת ארבע-עשרה וחצי. אבל זה לא עזר. היא תמיד ידעה להתחמק מהבית והיתה נוסעת לחדרה.

"סיפרו לנו שהיא היתה יוצאת עם גברים בחדרה", מוסיף האב. "כששמעתי על זה הרבצתי לה מכות רצח. אחרי זה שלחנו אותה למוסד בחיפה. אבל זה היה עוד יותר גרוע. שם היא הכירה בנות שעסקו בזנות והן כנראה אמרו לה לברוח מהבית. לפני כחודש בערך, לפני ראש-השנה היא נעלמה. חודש שלם חיפשנו אותה. אבל שום דבר לא עזר. בסוף הסכמנו שהממשטרה תפרסם מודעה.

"אחרי שפרסמנו את המודעה, חזרה יהודית הביתה. היא נבהלה מזה. היא היתה כל הומן ברמלה. היא הלכה למיש-

טרת רמלה ואמרה שהיא מוכנה לבוא הביתה, אבל היא מפחדת שאני והאחים שלה נהרגו אותה במכות. אז, כאשר הממשטרה הביאה אותה, היינו צריכים לחתום שלא נעשה לה שום דבר.

"באמת לא נגענו בה, אבל היא היתה בבית רק יום אחד. אחרי יום היא ברחת שוב. היא הגיעה הביתה רק לקחת את הדברים שלה לחורף. עכשיו יותר טוב שלא תחזור. אם היא תחזור, אני לא רוצה לקבל אותה הביתה."

"אמרתי לאבא שלא היינו צריכים לשמוע למישטרה, כאשר החזירו אותה ב"פעם הראשונה", אמר פינחס. "היינו צריכים להרביץ לה מכות רצח. לגלח לה את הראש ולסגור אותה בחדר לחצי שנה שתלמד."

אליהו וזהבה, 58, שעלה ממצרים עם קום המדינה, הוא פנסיונר. יצא

אבא

יהרוג במכות

בהתיקוה בתל-אביב. אבא תמיד היה בא לקחת אותי משם ומחטיף לי מכות כהר גן. בסוף הוא אמר לי: "אם תברחי עוד פעם, אני הורג אותך!"

"פעם הלכנו לסרט עם כמה חבר'ה. לא היו כרטיסים להצגה ראשונה, אז הלכנו לשנייה. הסרט נגמר מאוחר ואני פחדתי לחזור הביתה. אז אמרתי לעצמי, אני בורחת מהבית, אבל עכשיו לתמיד. נסעתי לחברה שלי שגרה בכפר שלם. היא כבר נשואה. אצלה גרתי שלושה ימים. אחרי שלושה ימים היא אמרה לי שאני צריכה ללכת, כי אצלהם הדירה קטנה ואני לא יכולה להישאר.

"כל היום הסתובבתי בתל-אביב. בערב הלכתי אצל אחותי בהתיקוה. איך ש'באתי שמעתי מבחוץ שאבא שלי נמצא אצלה. תפשתי פחד וברחתי. התיישבתי

הם גם מסייעים בידה להתחמק מהמחפשים אחריה.

אין זה מקרה שלמעלה מ-90% מהבורות הן ממשפחות מעדות המזרח. הפער בין הנורמות ההתנהגותיות של משפחות אלה, כפי שקיבלו אותן בארצות-המזרח, צא שלהן, לבין זה המקובל בחברה הישראלית, יוצרים מתח מתמיד בין הנערות להוריהן. כאשר מגיע מתח זה לשיאו ומתפרץ בצורה אלימה, מסתיים הדבר ב'ברחה מהבית'.

שליש הנערות הבורחות עושות זאת יותר מאשר פעם אחת. אותו שיעור בקירוב מסיים גם עם תיק פלילי במישור טרי: בעוון זנות, גניבה או עבירה אחרת. סיפור אופייני הוא סיפורה של לאה מצליח*, 16, שתמונותיה הופיעו כבר מיספר פעמים במדועות ההיעדרות של

לפנסיה מוקדמת בגלל מחלת עצבים. קצת מהעצבים עשתה לו דבורה, בתו בת ה-15. היו לו שישה ילדים. ארבעה מהם, ברוך-השם, נישאו והקימו משפחות. ב'בית נשארו רק שניים: דבורה ואחיה יהושע, בן הארבע-עשרה.

אליהו ווהבה, תושב ירושלים, לא היר' שה לדבורה לחזור הביתה מאוחר. אם היתה חוזרת אחרי 8 בערב היה העניין הופך לשעוררייה של צעקות ומכות. גם לחברותיה לא היה מרשה לבקרה בביתה. "הן כולן זונות", היה מכריז כדי שכל השכונה תשמע, "ראיתי אותן הולכות עם בנים."

דבורה היתה מנסה להסביר לאביה ש'הזמנים השתנו. שכיום, כאשר בת מגיעה לגיל 15, כבר מותר לה לצאת עם בנים. אליהו לא היה רוצה לשמוע על כך.

במוצאי ראש-השנה ביקשה דבורה ללכת לסרט קולנוע עם חברה. "את לא תלכי לשום מקום, רק אם האב שלך, יהושע, ילווה אותך!" הצהיר האב.

דבורה יצאה מהבית עם אחיה, מחוץ לבית הם נפרדו. הוא הלך אל חבריו, דבורה אל חברותיה. באחת-עשרה בל' לה חזר יהושע הביתה.

"איפה דבורה?" החל האב לצעוק. "לא יודע", השיב יהושע, "היתה צרי' כה כבר להיות בבית, לפני".

האב הנרגז היכה בכנו והשליך אותו מהבית. שלא יעז לחזור בלי אחותו הגדול. לה ממנו כשנה. כשעה הסתובב יהושע לפני פתח הבית עד שחזרה דבורה. "את כבר תחטפי מאבא..." הזהיר אותה. למרות האזהרה נכנסה דבורה הביתה. כל תחויות אחיה התאמתו. האב הפליא בה את מכותיו. האם ניסתה לעצור בעדו. ללא הועיל.

למחרת ברחת דבורה מהבית.

"חיפשנו אחריה בכל מקום", סיפרה אמה, "שום דבר לא עזר. מישוהו סיפר לנו שראו אותה בחדרה, אבל לא מצאנו אותה. גם המיטרה לא יכלה למצוא. הבעל שלי אשם בכל. הוא חושב שהוא חי עוד במצרים, ושלנשים אסור לצאת מהבית כמו שזה היה במצריים."

הדרך

אל הזנות

חקר שנערך לא מכבר על-ידי אנג'לה-חוקרות של המיטרה, בהס' תמך על מידגם של 660 תלונות על ברי' חת נערות מבתיהן, שהגיעו למיטרה, קובע, כי הסיבה העיקרית לנטישת הבית נובעת מסיכסוך משפחתי בשל איסור יציאה מהבית או קשרים עם חברים מפוקפקים.

לפי אותו מחקר מסתבר גם שכמחצית הבורחות אינן בורחות סתם. הן בורחות לבתי ידידים ומכרים. זו גם הסיבה שאין ממהרים לגלות את הנעדרות, למרות פירסום המודעות בעיתונים. רוב נותני המחסה אינם מדווחים למיטרה או ל'משפחה על שהיית הבורחת אצלם. לרוב

ההיפית

מרי הופמן, אמריקאית בת חמש-עשרה וחצי, שגדלה בפתח-תקווה אצל משפחה אומנת, נעלמה מביתה, נמצאה אחרי חודשיים וחצי בחברת היפים על חוף ימה של אילת, שם נעצרה כחשודה בעישון סמים.

המיטרה. סיפרה לאה, בת למשפחה מרובת-ילדים מרמלה:

"הייתי בורחת מהבית כמעט כל חור' דש, זה היה לחם בשבילי. הייתי נעלמת ליום יומיים ואחרי-כך חוזרת. לא יכולתי לשבת בבית. אבא שלי דתי, הוא לא רצה שאני אלך ללמוד בתיכון, או שאע' בוד. הוא אמר: יש מספיק כסף בבית, את תשבי בבית ותעזרי לאמא. אז היה לי משעמם והייתי בורחת לאחותי, שגרה

* שם בדוי כדי להעלים את זהותה.

על איזה ספסל והתחלתי לבכות. פתאום ניגש אלי איזה בחור. הוא שאל איך קוראים לי. פחדתי קצת ממנו, אז אמרתי לו איזה שם אחר. אחרי-כך דיברנו איזה חצי שעה. אמרתי לו שאני לי איפה ל' שון, כי באתי לאחותי ואחותי איננה בבית. אז הוא אמר לי שאצל חבר שלו יש מקום בשבילי.

"הוא אמר לי שקוראים לו משה ולקח אותי לחדר של החבר שלו. החבר לא היה בבית ולמשה היה את המפתח לחדר. די' ברנו שם איזה חצי שעה. אחרי-כך הוא התחיל לשים ידיים, אמרתי לו שיעזוב אותי, אז הוא אמר שירוק אותי החור' צה, אם לא אתן לו. אז נתתי לו. אחר-כך בא החבר של משה, אחד בשם יחי' אל. יחיאל הוציא מיד בקבוק של עראק. שתינו הרבה. יחיאל גם רצה שאתן לו. אבל אני לא רציתי. אבל משה הרביץ לי סטירה ואמר שירוק אותי. רציתי ללכת, אז משה ורק אותי על המיטה.

הם שכבו איתי שניהם באותו לילה. כשרציתי לצעוק, אז הרביצו לי מכות. ככה הייתי אצלם שבוע. כשהם היו יוצ' אים, היו סוגרים אותי בחדר. אחרי שבוע הפסיקו לסגור אותי, אבל אני לא הלכ' תי, כי לא היה לי לאן ללכת וגם לא היה לי גרוש על הנשמה."

אבא,

ישרוף אותי!"

י ום אחד הביא יחיאל איזה חבר ואמר שאם אני אתן לחבר שלו, אז הוא יקנה לי חולצה. ממשכנה לאה ב' סיפורה. "בהתחלה לא רציתי, אז הוא אמר לי שיהיה לי רע אם לא אתן לחבר הזה. אז נתתי לו. משה ויחיאל התחילו להביא לי כל יום איזה שלושה או ארבע אנשים כל יום. לפעמים הייתי מקבלת מהם קצת כסף. אבל גם את הכסף הזה הם היו לוקחים לי. אני ראייתי שגם משה וגם יחיאל היו מקבלים כסף מהאנשים שהביאו אלי. מכל אחד, איזה שלושים לירות. הם היו מתחלקים ביניהם.

"פעם אחת הם הביאו לי איש אחד. כשהוא נכנס לחדר, ראיתי שזה בעלה של אחותי. כשראיתי אותו נעשה לי שחור לפני העיניים. ממש ראיתי את ה' מוות. לא ידעתי מה קורה איתי, דחפתי אותו כל-כך חזק, עד שנפל על הריצפה. משה, שעמד במסדרון רצה לתפוס אותי וקרע לי את החולצה, אבל ברחתי.

"לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, ידע' תי שאבא שלי ידע שהייתי זונה, הוא ישפוך עלי נפט וישרוף אותי. היה לי קצת כסף מאמה שקיבלתי מאנשים שהבי' או אלי משה ויחיאל, אז החלטתי לנסוע לבאר-שבע, מה שיותר רחוק מהבית.

"בבאר-שבע לא ידעתי לגמרי איפה ללכת. הסתובבתי כל היום ובלילה הלכ' תי לישון על ספסל בגן. למחרת היה אותו הדבר, אבל כשבאתי בלילה לישון בגן, ניגש אלי איזה גבר. הוא היה תי' מני ואמר לי שקוראים לו אלי עדני. הוא שאל אותי כל מיני שאלות עלי, אבל לא רציתי לספר לו. בסוף אמרתי לו שאין לי איפה לישון, אז הוא אמר לי שאני יכולה לישון אצלו. חשבתי, שהוא יעשה לי אותו דבר, מה שעשה לי משה, אבל לא היה איכפת לי. רק שיהיה לי איפה לישון. אבל כשהגענו אליו הוא לא עשה לי כלום. הייתי אצלו שלושה ימים. בסוף סיפרתי לו את כל האמת. אז הוא אמר שיקח אותי הביתה, אבל אני אמרתי לו שאני מפחדת, שאבא שלי יהרוג אותי.

"הייתי אצלו עוד שבוע. אחרי-כך הוא אמר שהוא רוצה להתחתן איתי. הייתי כל-כך מאושרת, שהתחלתי לבכות. הוא אמר שאני צריכה לחזור להורים, אבל אמרתי לו שאני מפחדת, ואם הוא רוצה באמת להתחתן איתי, אז שילך להורים שלי ויגיד להם את זה. אז הוא נסע לרמ' לה ודיבר עם ההורים שלי. אבא שלי בא לקחת אותי, אבל הוא היה כל-כך שמח, שמצאתי מישוהו, עד שלא נגע בי, למרות שידע את הכל. כי בעלה של אחותי סיפר את הכל."

עם היפים

באילת

אל תוך ערימת הספורים הזהים כמעט, המסתתרים מאחורי מודעות המיטרה, משרבב גם סיפורה של מרי הופמן, בת ה-15 וחצי, ילידת ארצות-הברית, מרי הגיעה לישראל לפני כשנה. הוריה התגרשו ונישאו בשנית. כל אחד לבן-זוג אחר כמובן. איש מהם לא רצה להחזיק את מרי בבית. הם שלחו את מרי לישראל. תחילה למדה באולפן ב' קיבוץ, אחרי-כך נמסרה למשפחה אומנת, משפחת ויינברג בפתח-תקווה.

"לא היו לנו חיים קלים," מספרת שרה ויינברג, אשת מהנדס ואם לשלושה ילדים משלה. "לא יכולנו להשתלט על מרי. היא אף פעם לא היתה חוזרת הב' תה בשעה מסויימת. לפעמים היתה נע' למת ליום שלם. איימנו עליה שנשלח אר' תה חזרה לארצות-הברית. אבל זה לא עזר. לפעמים היא היתה אפילו מביאה הביתה בחורים.

"בסוף היא נעלמה למשך חודשיים. הודענו למיטרה. אחרי חודשיים וחצי מצאו אותה באילת. היא נעצרה שם עם כמה היפים כחשודה בהחזקת סמים. רצי' נו לשלוח אותה הביתה, אבל אף אחד מהוריה לא הסכים לקבל אותה אליו." ללא הסכמתם של הוריה חזרה מרי לי ארצות-הברית. מאז לא נודע עליה דבר.

ברחה דבורה ווהבה הירושלמית מביתה. עד היום טרם נמצאו עקבותיה וטרם נודע לאן ברחתה. היא עזבה את ביתה במוצאי ראש-השנה, אחרי שקיבלה מכות מאביה, משום שאיחרה לשוב הביתה.

בגלל אבא

עסקים

פשיטת רגל -

העסק הטוב ביותר

„לעברייני פושטי-רגל“

שברה לחו"ל, יש יותר זכויות

בארץ מאשר לאזרח שומרי-חוק.

„אזרח היושב קבע בארץ, מציית לחוק, ומשרת את המדינה בשירות צבאי סדיר או בשירות מילואים, צריך לשלם בעד מכונית סכום העולה לשנה וחצי משכורת של עובד בכיר. אבל פושטי-רגל, שהימרה את צווי בית-המשפט, וכל שעשה למען המדינה הוא שהואיל לשבת שנתיים שלוש מחוץ לגבולותיה — זכאי לפטור ממיסים, על מכונית שהוא מביא עימו.“

לא היו אלה המילים החרפות היחידות שהשמיע השופט יוסף חריש, הידוע דווקא בדרך כלל במתינותו. קבע עוד השופט: „תוך התקופה שאני עושה שליחות זאת של דיון בתיקי פשיטת-רגל, עברו תחת ידי אלפי תיקים. מספיקני אם אוכל לדר לות מתוכם חמישה השווים בחומרתם ל- עניין זה. ראוי הוא החייב שתיתמצה עימו כל אות של חומרה.“

ככי כאולם. האיש שזכה בשיא נדיר זה ישב בשבוע שעבר מול השופט, כשהוא נראה רחוק מלהתגאות בהישגיו. מיספר פעמים במהלך הדיון פרץ דוב גדעוני

שופט חריש
האיום השפיע

בבכי, תוך שהוא מקשיב להאשמות שהורעלו נגדו על-ידי עורך הדין החריף לואון נודלמן. הנאמן על נכסיו בפשיטת-רגל, סיפורו של נודלמן היה שיעור מרתק בנושא „איך להצליח בעסקים על-ידי פשיטת-רגל“. סיפר הנאמן: „פעמיים מאז הוכרו ב-1966 כפושטי-רגל, עזב גדעוני בעורמה את הארץ, על-אף צו עיכוב יציאה העומד ותלוי נגדו: הוא פנה לבית-המשפט בבקשה להתיר לו לצאת לחו"ל — וכשהגיעה תור הבקשה להישמע — כבר לא היה בישראל.“

מאז 1966 הספיק דוב גדעוני להקים ולנהל חברה, לעבוד בבנק, לפתוח חש-בון עובר-ישוב, ולגלגל עסקים שונים בישראל ומחוצה לה, כל זאת — בניגוד לחוק, האוסר על פושט רגל לעשות פעולות אלה.

בחקירת שתי-עורב שנמשכה שלוש שעות תמימות, סיפר גדעוני (42) את צידו שלו של הפרשה: „ב-1966 קיבלה חברת טרמו פלטט שהיתה בבעלותי, צור פרוק, בגלל חוב של 91 אלף ל"י, אותו לא היה באפשרותה לסרוע.“

„באותו זמן שכבתי מאושפז בעיקבות תאונת-דרכים, וביקשתי שיכריזו עלי כעל פושטי-רגל, כתוצאה מההידרדרות במצבי הכלכלי, עלו חיי-המשפחה שלי על שירי טון, אשתי מצאה לה גבר אחר, והחלה לחפש דרך לקבל ממני גט. שרשרת התי-לאות ייערעה את מצבי הנפשי, ונסיתי להתאבד. לקחתי 40 כדורי פרודורמול. בעיקבות נסיון ההתאבדות אושפזתי בתל-השומר, פעם שנייה אושפזתי בבית-חולים בנס ציונה, בגלל דיכאון נפשי ואלכוהוליזם.“

העסקים כרגיל. יסורים אלה לא מנעו בעד גדעוני להכריח מחברתו, ערב פירוק נכסיה, צירי בשווי מאה אלף ל"י, להת-חיל מחדש בעסקים. תמורת כל חובותיו בסך 91 אלף ל"י, הוא חוייב להחזיר,

בימים חמים
אין טוב ממקלחת עם

בת אורן

הסבון ללא סבון של תיא המנקה,
מורענ ומרחיק זיעה למשך כל היום.

ריח האורנים הטבעי והקצף השופע
של בת-אורן, יפיגו ממך את החום
ויעניקו לך הרגשה נעימה.

יחסי עבודה

כמה שווה כמעט-מוות

לאחר שכמעט נחרג בעבודה,

החליט לעזוב —

אך גילה שאינו

יכול לקבל פיצויים.

ההתפוצצות העזה שנשמעה מכיוון מע-בדת הטריאדון*, במפעל מכתשים בבאר-שבע, זיעזעה את כל הסביבה. בעקבותיה, היתמר במהירות ענן עשן כבד. יצחק עוזיאל וגבריאל בן-חמו, שעבדו על פיגום סמוך, חיפשו מיפלט. בן-חמו, צנח במי-לואים בן 28, קפץ ללא היסוס לקרקע, כשהוא צועק לחברו לקפוץ בעקבותיו. יצחק קפץ, אך שלא כחברו, קפץ לא טוב. שבר את רגלו. גבריאל מיהר ונשאו ל- מקום מיבטחים.

חקירה. שנתיים שכב יצחק בבית, בדרגת נכות זמנית של מאה אחוז, כשהוא חי על פיצויי הביטוח הלאומי. למרות זאת, חש שהוא ברימול. למרות שנכנס לעבודה רק עשרה חודשים לפני התאונה, שמע מחבריו על מכת התאונות חקלטניות בי-מיספל, שהחמורה בהן אירעה כשנתיים קודם לכן. בהתפוצצות דוד, נהרג פועל ונפצעו שישה. למרבית המזל, היה זה בעת הפסקת הצהרים, ורוב הפועלים היו במיזנון. לוא היו באולמות העבודה, היה האסון כבד יותר.

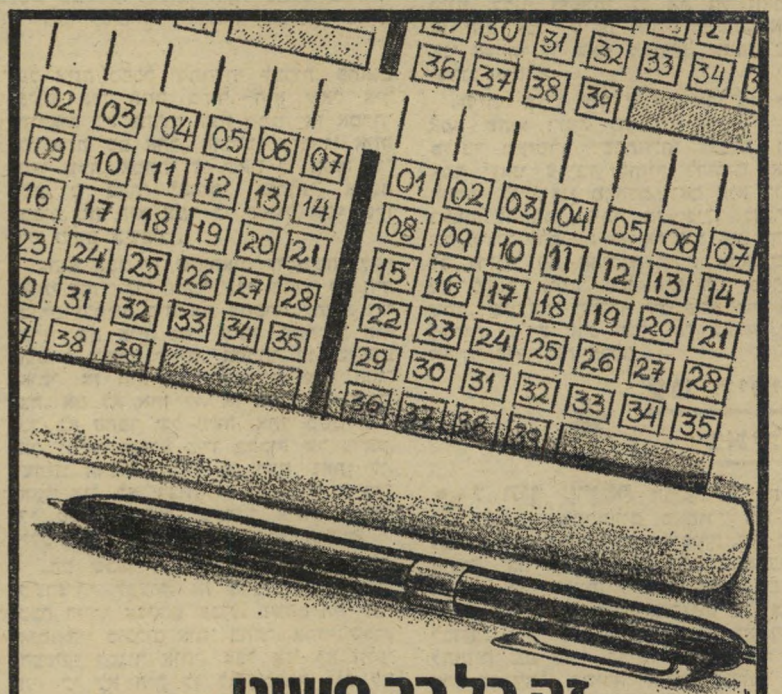
בעקבות התאונה שאירעה ליצחק, והח-קירה שאחריה, הותקנו במפעל מספר אמצעי זהירות נוספים, אך הם לא חיסלו את מכת ההתפוצצויות. חודשיים לאחר שיצחק חזר לעבודתו, אירעה במפעל הת-פוצצות נוספת: הפעם, נהרגו שלושה עובדים, ושמונה נפצעו.

לא מגיע? למרות שהרופאים הצליחו להציל את רגלו של יצחק, הוא לא חזר מעולם לכושרו הקודם. כושר תנועתו נש-אר מוגבל. לאחר שתי תאונות עבודה נוספות, קלות יחסית, החליט לעזוב. הוא פנה להנהלה, ביקש פיצויים. לאחר שבקשות הפיצויים שלו נענו בשלילה, הי-גיש יצחק לבית-המשפט תביעה נזיקין בסך 50 אלף ל"י. במהלך המשפט, הצי-טמקה תביעתו לעשרת אלפים.

אך גם לזאת לא הסכימה מכתשים: „כמעט נהרגתי אצלם — נשארת נכה בגללם — ולדעתם לא מגיעים לי פיצויים על זה?“ תמה יצחק.

ענה, ייאלץ לעמוד בקרב ממושך נוסף, עד שבית-המשפט יחליט אם אכן מגיע לו פיצוי על פציעותיו במפעל עתיר-ההתפוצצויות — ואם כן, כמה.

* חומר כימי רגיש המתלקח מעצמו ב- חום של 130 מעלות.

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת
הלוטו. תמורת 50 אגורות תוכל
לסמו 6 מספרים בכל אחז משתי
הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת
שניות ספורות. מביאה לך סיכויי
השתתפות בזכייה בת 75,000 לירות
בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר
הפרסים.

זה כל כך פשוט.

בעולם חדש אמין תיאר אלדוס האקסלי, בין שאר חזיונות העתיד שניבא, גם את החשדנות: קולנוע שבו אתה לא רק רואה את הסרט, אלא גם חש ומריח אותו. כך למשל, סיפר שכאשר שכב הגיבור עם הגיבורה, הרגישו הצופים כל שיערה משי ערות הפרווה שסיסתה את המיטה.

ובכן, כל כך רחוק, עוד לא הגענו. אבל נראה שבאמריקה חושבים על העתיד. צמד מפיקים יהודים בשם שר ושרין — חשור תפים בחברת שרפיט, הידועה גם בכינוי "מ.ג.מ." של הפרונגראפיה — עשו כבר הון ממישגלים מצולמים מכל הסוגים ומכל

פורנו תלת-מימדית משקפים לשדדים

המינים. וכאנשי עסקים ממולחים, הם ממשיכים לחשוב קדימה: והצעד האחרון שלהם בכיוון זה, הוא החיאתו של פטנט ישן, ששבק בזמנו חיים לכל חי, אבל לדעתם עשוי לחדש נעוריו בשוק המיוחד שלהם.

הכוונה לסרטים בשלושה מימדים, שנקי שלו בזמנו משום שאף יוצר רציני לא הסכים לעבוד בשיטה זו. שנוסף למישי פקיים שנאלץ הקהל להרכיב במשך כל ההצגה היו לטורח.

העניין הוא כמובן שונה לגמרי כשי מדברים על פורנוגראפיה. תארו לכם איזה חידוש מרעיש יהיה זה לראות את שדיה של הכוכבת בכל הדרם התלת-מימדי. ועד כמה יעלו הנשים שיוכלו לבחון לא רק את ארכו ואת רחבו של אבר המין הגברי, אלא את כל הדר מידותיו. פטנט חדש כבר גירשם עליידי שרפיט, והסרט הפורנוגרפי הקרוב בשלושה מימדים כבר נראה באופק.

תדריך

תל-אביב

*** צבא הצללים (פרת, צר) — פרשות מן המחזרת הצרפתית. מבווימות בכיסרון ובעוצמה רבה על-ידי ז'אן פיארי מלבי, שהיה בעצמו איש מחתרת. שחקנים מעולים. סרט כבד, מדכא, משובח.

ירושלים

*** מגעים (אורנע, שוודיה) — היחסים שבין אשה סקנדינבית בריאה ב גופה ובנפש, לבין מדען יהודי הכבול לעברו, ולכרוונות השואה ולבעיות הנפשיות מהן הוא מפתח להיפרד. אולי לא ברמן בשיאו, אבל כדאי לראות.

חיפה

*** הקונפורמיסמ (אורלי, אי) — הפאשיזם כתוצאה של הפריעות מיניות. בסרט מלא דימויים מרשימים וסי צינות בלתי נשכחות, הנזקפות לזכות ביי מויו של ברנרדו ברטולוצי. כדאי לראות.

ניקנות

האינדיאני

אדמת צ'אטו (חן, תל-אביב, אנגליה-ספרד) — אינדיאני הרג שריף שחצן בקרב אקדוחים הור גן — וכל הקנאים הגזענים של העיירה מצוד גדול אחריו. הוא מושך אותם אל הגבעות החשופות והמדבריות, אותן הוא מכיר על בורין, ושם הוא מחסל את כולם.

אם תירצו גירסה חיוורת ומחולה במים של וילי בוי היה כאן לפולונסקי. בלי המשמעות החברתית, הפוליטית והמוסרית שהיתה באותו סרט. וזאת, למרות שהבמאי מייקל וינר והתסריטאי ג'ורג' וילסון מנסים דווקא לי צור רושם שאדמת צ'אטו הוא דווקא מערבון עם שליחות אנושית נעלה.

הסרט מתחלק לשני חלקים, פחות או יותר. בראשון, מגינס קצין בדימוס את חמומי-המוח של העיירה לציד האינדיאני, משום שהוא חולם לחדש את ימי זוהרו שחלפו ללא שוב. אלא שאוסף הטיפוסים המצטרף אליו — סתם משעממים, כאלה שהתביישו לסרב, או גזענים קיצוניים — מצטיין בתכונה משותפת: כולם בלתי-מעניינים. אתה עומד על מהותם מן הרגע הראשון — ואין שום הפתעה לכל אורך הסרט. עצם העובדה שוינר וויל-סון זקוקים לכל כך הרבה זמן כדי להציג אותם, הופכת בסופו של דבר לטרדה.

החלק השני של הסרט, לאחר שהציידים מצאו את ביתו של הטרף ואנסו בחדוות את זוגתו, לובש כבר צורה

אוטובוס

קונותיים

שעוריה באוטובוס (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — קומדיה זו נולדה על מסכי הטלוויזיה הבריטיים, והיא מיועדת לבעלי חוש הומור אנגלי.

קודם כל, כדי להבין אותה צריך להכיר את ההווה האנגלי, את האוטובוסים הדו-קומתיים הממלאים בסרט את התפקיד הראשי, את בעיות התעסוקה ואת הבדיחות הפרטיות של המעמד העובד באנגליה.

הסרט מוקדש לנהגים והכרטיסנים בשירות אוטובוסים עירוני, המקבלים בתרעומת רבה את הרעיון שנשים, ובעיקר נשים לא כל כך צעירות ולא כל כך יפות, יחלו למלא את החסר בכוח-האדם של החברה. הם מתעללים במגויסות החדשות, מתעללים במפקח המנוחן, היורד ל-חייהם ואינו מניח להם ליהנות קצת מן החיים (למשל, לבקר בנחת בביתה של גברת אחת, המתגוררת בדיוק בתחנה הסופית של קו מסויים, ומקבלת באהבה כל נציג של החברה, כאשר בעלה אינו בבית).

מומן לזמן, הם מתעללים גם זה בזה, כדי להפיג את המתח שבעבודתם. נוסף לכך, לגיבור הסרט (רג וארלי) יש גם בעיות בבית, שם רוכבת עליו אמו ודורשת בכל פעם מכשיר חשמלי חדש, ואילו אחותו המכוערת להפליא

יחי החופש

הפוטוגני

תהפוכות החשק (בן-יהודה, תל-אביב, צרפת) — במקור קוראים לסרט זה החופש על הסוס, אם לתרגם מילולית את השם. הכוונה היא למשהו כמו "החופש בשלטון". בארץ, מאחר והדעה הכללית היא שהקהל טורף סקס לארוחת-הבוקר, תעדיפו לקרוא לילוד בשם נועז יותר. אלא ששם לבדו לא יהפוך מלודרמה רומנטית רגילה למה שאיננה.

גם הבמאי רצה כנראה כי הסרט לא יהיה מלודרמה רומנטית, אלא סרט חדשני ונועז, המסביר את ערכי ה-חופש המוסרי החדש של בני הנוער בימינו. גיבור הסרט, סטודנט בן-יטובים המתגורר בעליית-גג מוטוגנית וחי כציפור דורר ללא כל התחייבויות, מוצא לנכון להסביר ל-סובבים אותו כי הגיע הזמן להיפטר מכל המוסכמות החברתיות המסואבות של הדור הקודם — אבל אין כל צורך להביא במקומם משהו אחר.

מה שנוגע למוסכמות המיושנות, הוא מצליח בהחלט. הוא משכנע את הוריו שהם בעצם חיים בצביעות וב-שיעמום, ואז האב נוטש את האם ועובר אל הפילגש, ואילו האם נוטשת את האב ועוברת אל צייר, המתגבר למענה על נטיותיו החומסקסואליות, ומסכים שהיא ב-כל זאת עדיפה על בנה.

שעה שמשחק הכיסאות המוסיקליים הזה מסתדר בכי טוב, נמצא הבן עצמו בבעיות חמורות, משום שידידתו האישית אמנם נהנית מן החופש המוסרי המוחלט שלו,

ברונסון: משכנע ללא מילים

מערבונים אופייניים יותר, עם תחבולות (אמנם לא תמיד ברורות) של האינדיאני המפיל את הלבנים שוב ושוב בפח, שעה שאלה כל כך מלאים שינאה ושיטנה זה לזה, עד שהם מקלים עליו את מלאכת ההרג. צ'ארלס ברונסון, שאינו צריך להפליט אפילו שורת דיאלוג מובנת אחת, משכנע בדמות האינדיאני. השאר — שחקנים מנוסים כמו ג'ק פאלאנס, ג'יימס וייטמור או סיימון אוקלנד — ראו כבר ימים טובים יותר.

הכרטיסנית: התעללות בחדשות

וגיסו השובר שיאי עצלנות ניזונים ממנו כעלוקות. והוא, הרווק המסכן, אינו יכול אפילו להביא הביתה איזו נערה לבילוי שקט, מבלי להיתקע במסרגות ובמחסים על כל ספה ומזרון.

לה'קוק וויליאמס: מוסר ומוסכמות

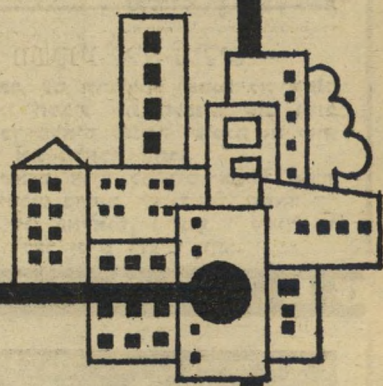
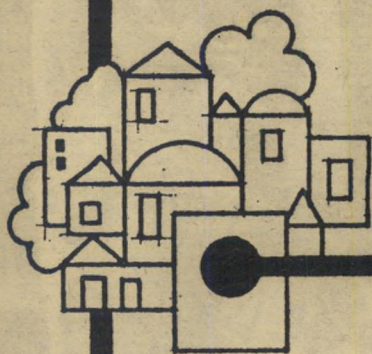
אבל היא עדיין אינה מצליחה להשתחרר מן הכבלים שלה לחברה הסובבת אותה, ולמושיגים המיושנים שלפי הם אדם הוא חיה חברתית. אל דאגה, הסוף טוב. מה שיכול היה להיות ניתוח של ערכי מוסר שונים בתקופה זו, אינו עובר אף פעם את גבול הרומאנס החייכני, עם כמה שחקנים סימפטיים (ז'אן רושפור, ברנאר לה'קוק, מריה מובן), וכמה סממנים בלתי מחייבים, בצילום ובעריכה, של קולנוע נוסח שנות השבעים.

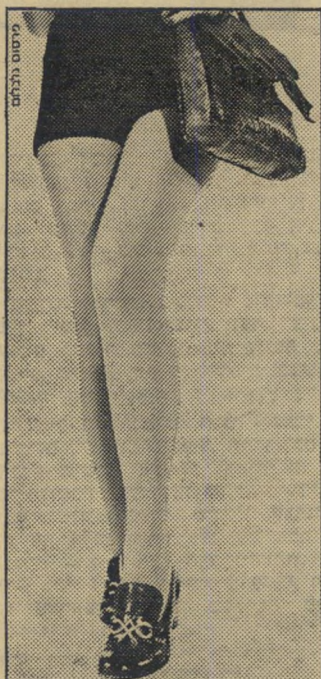
הלקו הבטוח בין שתי

נקודות

אז

המחלקה ליחסי ציבור

Merci

את הרי יודעת...

שנחסי

מתאים לך

מתאים לך מאד!

גרבוזים • גמישוזים
ארכונים • אקסטרוזים

...שם בנשם דלילה

Tanya

עטורה

בגלימה

ובכתר,

ששימשו

את יוסי

ידיו בתפקידו

כריצ'ארד

השלישי

בהצגות

„אריה

בחורף”

מקבלת

מלכת המים

1972,

את תשואות

הקהל הנלהב.

(מימינה דבי

אביגור,

משמאלה

עומדת

הסגנית

(השנייה).

במופע עשיר,

דחוס אמני-

צמרת

וחתיכות,

זכתה

שביעיסטית

ארוכת רגליים

בתואר הנכסף.

הקהל חשב

שהיא קרירה

ומלכותית —

אבל האמת

היתה

שהמלכה

היתה

קפואה

במאמץ שלא

להתעלף

לאחר שלושה

ימי צום כדי

להרזות.

המלכה לא התעלפה

כאשר הופיעו המועמדות על הבמה, יכול היה, מי שידע, להבחין בקלות בהבדל. השאלה המעניינת היא, כמה מבין הצופים הבחינו.

* * *

ל א היתה זו הדרמה היחידה שהתרחשה בתחרות מלכת המים 1972 — התחרות שעורך העולם הזה. למרות שהתחוללה ממש מול עיני הצופים — נעלמה מעיניהם. וזה, למרות שכל עין היתה נשואה אליה, אל דוקי הוניגמן, שזכתה בכתר המלכות בהפרש קולות גדול, והיתה מרגע ראשון הדמויות הבולטות על הבמה. לקהל היה נדמה שחתנהגותה שלושה, מלכותית, האמת היתה, שחתנהגותה של דוקי היתה — לפני התעלפות. שכן העלמה בת ה-17, המתנשאת לגובה

כ מה מבין אלפי הנוכחים הבחינו במתרחש? מבחינה מקצועית, היתה זו עבירה על איסור מוחלט שבמוחלט. אחת המועמדות, שהגיעה לשלב הבחירה של המועמדות הסופיות ללא קושי, נעלמה מייד כאשר החלו החזרות על ההופעה הסופית. קרוב משפחה, הסתבר, חלה קשה, והיא נאלצה להישאר בבית לשמור על הילדים. היא חזרה והופיעה שוב — בהיכל התרבות, שעה לפני התחלת המופע. ימים ארוכים לאחר כבר התייאשו ממנה. בדמעות בעיניים, התחננה להתקבל. לאחר לבטים קצרים, אך קשים, נפלה ההחלטה: לקבל: תחרות מלכת המים איננה הצגת תיאטרון. על הפרצוף הדומע זרחה השמש. שאר הבנות פרצו בצחלת שמחה, אפפו את הבת, החלו דוחסות בה, בשעה אחת, את כל התורה שחזרו ולמדו במשך שבועות.

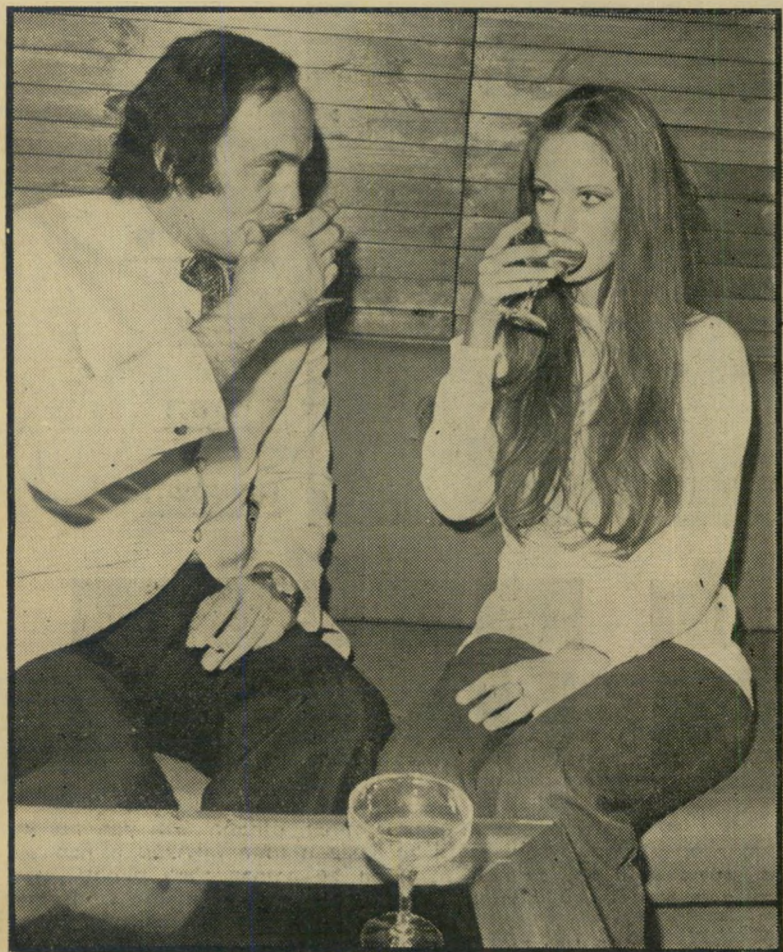
חצר המלכות לאחר הבחירה. מימין לשמאל: דבי אביגור, סגנית ראשונה ארלט בורובי, דוקי המלכה, סגנית שנייה עליזה קליין, הגייגית התוססת, ומיכל יעקב, שזכתה בתואר נסיכת הים התיכון.

שי קופסת תכשירים מעולים — מעניק משה ברוך, מנהל "הל" רובינשטיין, לדוקי, עם בחירתה.

וכתר

מתכנן האופנה ז'אן פיר מכתיר את עליזה קליין בתואר הסגנית השנייה למלכת המיס 72.

שמפניה למלכה ז'אן ססיני מנהל טיפסניס, מרים כוס שמפניה עם דוקי המלכה, במסיבה שערך לכבודה ל"אחר הבחירה במועדונו. מימין: השטן ואשת האיכר שהתקבלו בתשואות ממושכות.

הפוטוגנית דבי אביגור, שהפגינה בגאווה גוף חטוב למופת, זכתה בתו"א המועמדת הפוטוגנית ביותר. היפהפייה השחרחרורת זכתה גם בדבר נוסף: עוגת יום הולדת, שהוגשה לה על הבמה, לכבוד יום הולדתה ה-16.

הזמר והמנחה ליאור ייני טיפק, בשירתו האופיינית, את החלק ה"רציני יותר של התוכנית המגוונת. עוד יהודה בראון מוילה מכתיר הסגנית.

המועדון "השטן" מארח את המסיבה לכבוד מלכת המיס 72. השטן ואשת האיכר.

הפתיחה

בפתיחת הערב, דיגמנו המועמדות שמלות-ערב מפוארות של סלון טוויגי קארין, תוך שהן מלוות בשירה את הזמר צביקה פיק. חלק מהשמלות תוכננו על-ידי דאן פיר. למטה: עורך העולם הזה אורי אבנרי מברך את המלכה.

ס'מ, החליטה, שלושה ימים לפני התחרות, שהיא שמנה מדי. התוצאה: היא הפסיקה מיידי לאכול בכלל.

שלושה ימים של צום, בתוספת ההתרגשות של ערב התחרות, הביאו אותה להיכל התרבות, בערב יום השלישי האחרון, לאחר יום שלם של הקאות.

ברגליים רועדות מחולשה, ראש מסתובב, ומאמצים שלא להתעלף, הצליחה לעבור את הערב.

מובן שכל זה חלף ברגע שזכתה בכתר. היא הצליחה להתאושש במידה מספקת כדי לגלות את מישאלתה הכמוסה: לטוס ללונדון, לקנות לעצמה שם בגדים. בו במקום, העניק לה העולם הזה את בקשתה.

בחירתה של הגימנוסטיקת התמירה והבלונדית, שזה עתה מלאו לה 17, היתה שיאו של ערב שופע חדווה והומור, שזור הופעות של יפה ירקוני, צביקה פיק, ליאור יוני, אילן ואילנית, עירית דותן. בין אמן לאמן הרהיבו המועמדות עין בהדיגמן שלל שמלות ערב, שמלות חופה, חליפות ספורט, בגדיים.

בבימויו של צדוק צרפתי, התקדם הערב בקצב מהיר וסוחף, כשהמנחה, דודו דותן, מצחיק, מספר בדיחות, מרביץ פגזים, ומטפס על כל מי שרק נפל בתחום ההפגזה שלו.

במקום אחד, לפחות, הוא זכה בקונטרה מקצועית: עליזה קליין, שהוכתרה כסגנית שנייה, ולפני כן זכתה בתואר נסיכת ים-כינרת, התגלתה לא רק כחבר'מנית תוססת המנגנת על פסנתר, כותבת שירים, ומשמשת מרכז הבלגן בכל מקום בו היא מופיעה — אלא גם כבעלת מענה לשון ג'ינג'י.

היחידים שיצאו מקטרים, בתום הערב, היו חסידיה — המושבעים והרבים — של הסגנית הראשונה, ארלט בן-רובי. "זה לא פיר", היא תה טענתם האחידה, "מרחוק, היא לא יכולה להתחרות עם דוקי המרשימה. אבל מקרוב, היא היתה מנצחת אותה כמו כלום. היא ממש דליה לביא מס. 2" חיים קשים.

אחרת שיצאה מקטרת מהתחרות היתה המועמדת צילה וינר, שהיא בת כיתתה של דוקי. אמה של צילה הודיעה לה, ערב התחרות, שהיא תצביע בעד — דוקי, "את אמנם הבת שלי, אבל הכתר מגיע לדוקי".

אחר כך מתפלאים שיש פער דורות, וכל זה.

תריסר כלות

תצוגת האופנה של המועמדות כללה גם שמלות חופה של סלון אמבר. הוסיף לתצוגה הרקע המרשים של הבמה, שתוכנן על-ידי פרחי כץ, ושכלל יס-פרחים שהציף את הבמה, תאורה מרהיבת-עין, ומשחקי-אור.

העולם הזה

היועץ המשפטי חוקר!

710
710:
710

הברחת

העתיקות

עבד דיי

